
RĂZBUNĂTORUL
EDGAR WALLACE
The Ringer #1

Edgar Wallace

RĂZBUNĂTORUL

The Ringer #1

Traducerea de
ELENA MOCANU

Editura „EŞANTION”
Cluj-Napoca, 1991

Edgar Wallace
© 1991, « Răzbunătorul »
Editura „EŞANTION”
The Ringer (1926), Hodder & Stoughton, London

Capitolul I

Directorul poliţiei apăsă pe butonul de pe birou, şi îi zise poliţistului, care intră câteva clipe mai târziu:

— Spune domnului inspector Wembury că-l rog să poftească până la mine!

Puse apoi într-un dosar documentul pe care tocmai îl citise. Cariera lui Alan Wembury, atât ca agent de poliţie cât şi ca militar, era strălucită. Devenit ofiţer în cursul războiului, dobândise gradul de maior, fiind decorat apoi cu „Meritul militar", pentru purtarea sa pe câmpul de luptă. Acum îl aştepta o nouă distincţie.

Uşa se deschise şi un bărbat înalt se ivi în prag. Ridicând privirea, directorul zări o faţă slabă şi smeadă, cu doi ochi verzi şi surâzători.

— Bună dimineaţa, Wembury.

— Bună dimineaţa, domnule director.

Alan Wembury avea vreo treizeci şi ceva de ani. Atât ţinuta cât şi limbajul său ales trădau un contact îndelungat cu persoane culte şi distinse.

— Te-am poftit la mine, fiindcă vreau să-ţi comunic o ştire, foarte plăcută.

Purta o vie simpatie acestui subaltern integru. În lunga sa carieră, nu mai acordase nimănui atâta încredere ca acestui tânăr detectiv.

— Mă încântă orice ştire nouă, râse Alan.

— Ai fost înaintat inspector regional şi începând de luni vei lua în primire circumscripţia „R”, zise directorul.

Alan nu-şi putu ascunde un gest de mirare, cu toată stăpânirea de sine ce-l caracteriza.

Rangul de inspector regional era un pas important în cariera sa. Ajuns aici la o asemenea vârstă, trebuia negreşit să devină într-o zi inspector principal la Scotland Yard şi apoi cine ştie ce alte distincţii l-ar mai putea aştepta.

— Sunt foarte surprins, domnule director, zise într-un târziu şi fireşte, vă sunt foarte recunoscător. Cred însă că mai degrabă alţii ar fi meritat această avansare.

Colonelul Walford clătină capul.

— Sentimentele d-tale îţi fac cinste, spuse el cu îngăduinţă, dar eu nu-ţi împărtăşesc părerea.

Apoi adăugă:

— Se fac schimbări importante la Scotland Yard. Bliss se întoarce din America, unde a fost detaşat la legaţia din Washington. Îl cunoşti?

Alan Wembury dădu din cap. Desigur, auzise despre aprigul Bliss, dar ştia destul de puţine lucruri despre el: că era un detectiv capabil, cât se poate de rău văzut de colegii şi subalternii săi de la Scotland Yard.

— Circumscripţia „R” nu mai e aşa de agitată ca acum câţiva ani, urmă directorul clipind şmechereşte din ochi, ceea ce pentru tine ar trebui să fie un fapt îmbucurător.

— Avea deci un asemenea renume? întrebă Alan, pentru care Deptford era un teren aproape necunoscut.

Colonelul Walford făcu un gest afirmativ.

— Când afirm acest lucru, mă gândesc la „Răzbunătorul”. Mă întreb dacă vestea morţii sale nu-i o legendă. Poliţia australiană pretinde că înecatul pescuit în portul Sidney nu era altul decât acest criminal extraordinar.

— Răzbunătorul! exclamă Alan Wembury în timp ce gândul îi zbura aiurea.

Cine oare nu auzise de Răzbunătorul, cel care îngrozise cu faptele sale întreaga Londră? Ucisese fără milă şi fără niciun folos, mânat numai de pofta răzbunării personale. Oameni care aveau motiv să-l urască şi să se teamă de el, se culcau liniştiţi, bătându-şi joc de ameninţări, ştiindu-şi casa bine păzită de poliţie. Dar a doua zi erau găsiţi ţepeni în patul lor. Răzbunătorul trecuse pe lângă ei, nevăzut, neauzit de nimeni şi-i secerase în floarea vârstei.

— Cu toate că Răzbunătorul nu mai bântuie în circumscripţia d-tale, totuşi trebuie să te fereşti de cineva în Deptford, spuse colonelul Walford, şi anume de...

— Maurice Meister, completă Alan.

Colonelul ridică, surprins, sprâncenele.

— Îl cunoşti? întrebă mirat. Nu-mi imaginam că faima lui de avocat să fie chiar atât de mare.

Alan Wembury nu se grăbi să răspundă.

— Îl cunosc prea puţin şi asta numai fiindcă, din întâmplare, este avocatul familiei Lenley.

Pe faţa directorului îşi făcu loc umbra unui zâmbet.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că nici nu ştiu măcar cine sunt aceşti Lenley de care vorbeşti cu atâta respect. Sau poate, se lumină deodată, e vorba de bătrânul George Lenley de Hertford mort, cu câteva luni în urmă?

Alan făcu un gest afirmativ.

— Obişnuiam să vânez cu el, continuă şeful său, de data aceasta îngândurat. Aparţinea acelei categorii de moşieri englezi, care ştiu să bea bine şi să călărească la fel. Mi s-a povestit c-a murit ruinat. A avut copii?

— Doi, domnule director, răspunse Alan liniştit.

— Şi Meister e avocatul lor? N-au fost bine sfătuiţi când şi-au pus averea în mâinile unui individ ca Maurice Meister.

Se uită pe fereastră spre malurile Tamisei. Datorită geamurilor duble, zgomotul străzii se auzea foarte slab. Afară sufla un vânt de primăvară: crengile copacilor, înmugurite, îşi dădeau parcă mâna de-a lungul malurilor. În curând, splendoarea verde a frunzişului urma să le acopere. Un loc straniu, acest Scotland Yard şi, totuşi, ce inimi calde băteau înăuntrul zidurilor sale severe. Gândul lui Walford zbura la orfanii rămaşi sub ocrotirea lui Meister.

— Meister l-a cunoscut pe Răzbunător, zise deodată.

Wembury făcu ochii mari.

— L-a cunoscut pe Răzbunător? repetă el.

— Nu ştiu în ce măsură; bănuiesc însă că îndeajuns ca să fie neliniştit, dacă Răzbunătorul mai e în viaţă. Acesta i-o încredinţase lui Meister pe Gwenda Milton, sora sa. Acum o jumătate de an, a fost scos din Tamisa corpul neînsufleţit al fetei.

Alan îşi reaminti această dramă.

— Fusese secretara lui Meister, continuă colonelul. Într-o zi, când vei avea timp, n-ar strica să treci pe la arhivă. Au rămas multe lucruri nedesluşite în această afacere.

— În ce priveşte rolul lui Meister?

Colonelul Walford dădu din cap.

— Desluşirea acestei afaceri are puţină importanţă dacă Răzbunătorul e mort; dacă trăieşte însă...

Walford dădu din umerii săi laţi privind pe sub sprâncene, în mod semnificativ, la tânărul detectiv.

— ...dacă trăieşte, există un motiv care o să-l readucă la Deptford şi la Meister.

— Ce anume, domnule director? întrebă Wembury.

Walford surâse iarăşi enigmatic.

— Cercetează actele şi vei regăsi cea mai veche dramă din lume: povestea unei femei încrezătoare şi a unui bărbat ticălos.

Apoi făcu un gest de parcă voia să-şi alunge din minte imaginea Răzbunătorului şi reveni la chestiunile administrative.

— De luni într-o săptămână îţi iei postul în primire. Poate doreşti să te abaţi între timp până acolo, spre a face cunoştinţă cu lucrările şi personalul circumscripţiei d-tale.

Alan ezită.

— Dacă se poate, domnule director, aş dori un concediu de o săptămână.

Rostind aceste cuvinte, chipul i se înroşi.

— Un concediu? Desigur! Vrei poate să duci vestea bună iubitei?

Walford clipi şiret din ochi.

— Nu, domnule director.

Dar stânjeneala sa opuse acestor vorbe o dezminţire formală.

— Aş dori numai să înştiinţez o domnişoară de avansarea mea, continuă, din ce în ce mai încurcat. E de fapt vorba de domnişoara Mary Lenley.

Şeful surâse.

— Chiar atât de bine îi cunoşti pe aceşti Lenley? întrebă, mărind nedumerirea lui Alan.

— Nu, domnule director; dar ea mi-a fost întotdeauna o prietenă foarte bună, zise cu sfială, de parcă n-ar fi fost în stare să vorbească în alt chip de ea. Am crescut într-o căsuţă pe moşia

Lenley-lor. Tatăl meu era grădinar-şef la bătrânul moşier şi i-am cunoscut de când mă ştiu. Nimeni altcineva, în tot satul Lenley, nu mă aşteaptă, spuse cu tristeţe. Eu...

Ezită, dar Walford îi veni în ajutor.

— Ia-ţi concediul, băiete! Du-te unde te trage inima! Şi dacă domnişoara Lenley e tot atât de deşteaptă, pe cât e de frumoasă – judec după cum a fost când era copilă – atunci o să uite că-i o Lenley de la Lenley Court, iar dumneata un Wembury din căsuţa grădinarului. Pentru că, în aceste timpuri democratice omul e preţuit după ceea ce este el însuşi, nu după ceea ce a fost tatăl său. Sper că eşti conştient de valoarea d-tale. Altfel – se opri, clipind iarăşi din ochi – ai comite o greşeală de neiertat.

Alan părăsi biroul directorului, cu neplăcuta impresie că acesta ştia mult mai multe despre familia Lenley, decât era dispus să mărturisească.

Capitolul II

Se pare că primăvara se făcuse simţită mai curând în satul Lenley, decât în bătrâna şi ursuza Londră, care parcă se împotrivea dezmierdărilor anotimpului, până ce, în faţa năvalei brânduşelor, zarnacadelelor[1] şi narciselor cu inima galbenă, avea să se declare învinsă de lumina diafană a soarelui.

Ieşind din gară şi îndreptându-şi paşii spre sat, Alan zări, în spatele împrejmuirii, vestita potecă a zarnacadelelor, strălucind în splendoarea ei aurie. Dincolo de plopii înalţi, se întrezărea acoperişul conacului îmbătrânit şi cenuşiu.

Vestea norocului său deja ajunsese acolo. Hangiul de la „Leul Roşu" îi ieşi grăbit în întâmpinare, cu o bucurie vădită, zugrăvită pe faţa rumenă.

— Sunt fericit că te revăd, Alan, zise. Am aflat vestea avansării tale şi suntem şi noi mândri de ea. În curând vei fi prefect de poliţie.

Alan zâmbi, încântat de acest entuziasm spontan. Iubea satul acesta din vecinătatea conacului pentru că satul întruchipa căminul visurilor sale. Oare visul cel mare, visul suprem, pe care

[1] Zarnacadea – Plantă erbacee decorativă, cultivată pentru florile ei albe sau galbene, parfumate. (n. hy.)

nu reuşise şi nu îndrăznise să-l ducă niciodată până la încheierea-i logică, firească, se va împlini?

— Te duci la conac s-o vezi pe domnişoara Mary?

Răspunsul afirmativ al detectivului, pesemne nu-i fu pe plac hangiului, pentru că îşi strânse buzele clătinând din cap.

— Lucrurile stau foarte prost acolo, Alan. Se zice că nici pentru domnul John, nici pentru domnişoara Mary n-a mai rămas nimic din toată moşia. Domnul John e bărbat şi poate să-şi croiască un drum în viaţă. Şi bine-ar fi să fie unul mai bun decât cel pe care a apucat.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Alan repede.

Hangiul păru a-şi reaminti dintr-o dată că vechiul prieten, cu care vorbea, era în acelaşi timp şi agent de poliţie. Numaidecât deveni discret.

— Se zvoneşte că ar fi făcut legătură cu dracul. Ştii dumneata cum vorbeşte lumea; totuşi ceva trebuie să fie la mijloc. Johnny n-a fost un băiat trist niciodată, acum însă e veşnic mohorât. Sărăcia îi e ca un ghimpe în suflet. Nu se poate împăca defel cu ea.

— Atunci de ce mai stau la moşie? Nu pricep de ce John Lenley n-o vinde!

— S-o vândă! izbucni batjocoritor hangiul. Până şi ultima frunză, de pe cea din urmă creangă a fost ipotecată! Mai locuiesc aici doar până când avocatul londonez reuşeşte să aranjeze chestiunea succesiunii. De altfel, din câte am auzit, se vor muta săptămâna viitoare la Londra.

Avocatul londonez... Alan se încruntă. Desigur Maurice Meister. Era curios să cunoască omul pe seama căruia circulau zvonuri atât de ciudate. La Scotland Yard se şopteau lucruri care scrise ar putea fi numite pamflet, iar rostite, defăimare. Se refereau la anumite legături ale sale, nejustificabile nici chiar la

un avocat specialist în chestiuni penale şi a cărui profesiune îl obliga să ia contact cu drojdia societăţii.

— Opreşte-mi o cameră, domnule Griggs. Hamalul îmi va aduce bagajele de la gară. Eu mă duc la conac să-l văd pe John Lenley.

Rostea „John” dar inima şoptea „*Mary*”. Dacă pe cei din jur izbutea să-i înşele, nu izbutea să-şi înşele însă şi inima.

Păşea pe drumul larg umbrit de stejari, şi de pretutindeni îi răsăreau în faţa ochilor semnele decăderii. Prin prundiş creştea iarba; frumoasele garduri vii, din tisă, ce împodobeau grădina în stil Tudor, şi înaintea cărora se oprea cu sfială, când era copil, erau acum tunse de o mână stângace. Pajiştea dinaintea casei era neîngrijită ca o barbă nepieptănată. De cum zări conacul inima i se strânse.

Ferestrele aripii dinspre răsărit erau înnegrite – nici chiar jaluzelele lăsate nu le puteau masca starea; două geamuri sparte, după cum se vedea, de multă vreme rămăseseră neînlocuite.

Când se apropie la numai câţiva metri de porticul întunecat, se ivi o tânără zveltă, care îndată ce-l recunoscu, îi alergă în întâmpinare.

— O, Alan!

După o clipă el ţinea amândouă mâinile fetei în mâinile sale puternice, privindu-i chipul încântător. N-o văzuse de un an. Acum o privea ţinându-şi răsuflarea. Cunoscuse o copilă, încântătoare, e drept, dar totuşi copilă. Acum privea în ochii mari şi limpezi ca cristalul ai unei femei în plină transformare. Corpul ei subţire se dezvoltase armonios, iar faţa sa fermecătoare strălucea de o frumuseţe nouă. Alan încerca o senzaţie de spaimă; parcă-l cuprinsese un fel de disperare întunecând pentru moment bucuria ce-i umpluse sufletul la vederea copilei. Dacă

mai înainte distanţa dintre ei fusese nemăsurat de mare, acum, îi despărţea un adevărat abis.

Zări parcă, pentru prima dată cu deznădejde imensitatea care o separa pe fiica moşierului Lenley de inspectorul Wembury.

— O, Alan, cât mă bucur să te revăd.

Şi în ochii ei trişti luci un zâmbet.

— Nu-i aşa că ai o noutate pentru mine? Prea târziu, Alan! Am citit-o în gazeta de dimineaţă!

El râse cu tristeţe:

— Nu ştiam, că promovarea mea e un fapt de interes mondial.

— Dar ai atâtea să-mi povesteşti.

Şi-i luă braţul cu dezinvoltură, aşa cum făcea în copilărie, când fiul grădinarului îi era tovarăş de joc, acel băiat sfios care dădea drumul zmeului ei de hârtie, care arunca şi prindea mingea pentru dânsa.

— N-am aproape nimic de povestit, răspunse Alan. Am fost înaintat peste capetele altora, mai pricepuţi decât mine şi nu ştiu dacă trebuie să mă bucur, sau să mă supăr.

Păşind, împreună cu ea pe pajiştea neîngrijită, înregistra o senzaţie stranie, care aducea mult a ştrengărie.

— Am fost oarecum norocos în vreo două cazuri de a căror elucidare a trebuit să mă ocup, dar nimic nu mă poate opri să cred că datorez avansarea faptului că sunt în graţiile directorului meu, decât calităţilor mele profesionale.

— Prostii! râse ea. Ai fost înaintat pentru meritele tale! Asta-i tot!

Mary îi surprinse o căutătură îndreptată spre casă. Numaidecât expresia ei se schimbă.

— Bietul conac! rosti îngândurată. Desigur că ai aflat cum stăm.

Alan oftă adânc.

— Îţi vine rău să te gândeşti la toate astea. Johnny vrea să închirieze un mic apartament în oraş şi Maurice îmi va găsi de lucru.

Alan o ţintui cu privirea.

— De lucru? îngăimă. Nu cumva vrei să spui că eşti nevoită să munceşti pentru a-ţi câştiga existenţa?

— Ba chiar aşa e, dragul meu Alan. Sunt pe cale de a mă iniţia în tainele stenografiei şi ale dactilografiei. Voi fi secretara lui Maurice.

— Secretara lui Meister!

Parcă mai auzise aceste cuvinte... Şi deodată, ca prin vis, îşi aminti de altă secretară, al cărei corp fusese pescuit din Tamisa, iar cuvintele pline de semnificaţie ale colonelului Walford revenirăîn minte.

— Mi se pare, sau eşti rău dispus, Alan? Te supără gândul că-mi voi câştiga singură existenţa?

— Nu, răspunse el, neizbutind să-şi ascundă sentimentul de aversiune pe care i-l inspira proiectul ei. Dar trebuie să se fi salvat, totuşi, ceva din naufragiu.

— Nimic, absolut nimic. Am un venit minim din proprietatea mamei, tocmai atât cât să nu rămân muritoare de foame. Apoi, Johnny e băiat destoinic. În ultimul timp, a câştigat o grămadă de bani. Curios, nu-i aşa? N-aş fi crezut niciodată că Johnny se pricepe la afaceri, şi totuşi, iată-l reuşind. Peste câţiva ani, cumpărăm Lenley din nou.

Cuvinte curajoase care însă nu reuşiră să-l înşele pe Alan.

O văzu privind pe deasupra capului său şi, când se întoarse, zări în spatele său doi oameni care se apropiau.

Cu toată căldura unei frumoase zile de primăvară şi cu toate că Palatul de Justiţie se găsea la 40 de mile depărtare de Lenley, domnul Meister purta îmbrăcămintea tradiţională a avocatului

ajuns. Redingota, care-i scotea statura zveltă în relief, avea o croială ireproşabilă; un ac cu un opal frumos împodobea cravata neagră. Pe cap avea un joben elegant şi pe mâini nişte mănuşi fără cusur. Obrazul slab şi palid, în contrast cu ochii negri, de nepătruns, manierele şi limbajul său îi dădeau un aer aristocratic.

„Pare un duce, vorbeşte ca un *don*, şi cugetă ca un diavol”, era, poate cel mai măgulitor lucru ce se spusese cândva despre Maurice Meister.

Însoţitorul său, un tânăr înalt, de vreo douăzeci de ani, se încruntă când îl recunoscu pe vizitator.

— Hallo! exclamă el prost dispus.

Apoi, către însoţitorul său:

— Îl cunoşti pe Wembury, nu-i aşa Maurice? E sergent de poliţie, sau cam aşa ceva.

Maurice Meister surâse, aproape imperceptibil.

— Inspector regional, mi se pare, spuse, întinzând o mână lungă şi slabă. Înţeleg că vii pe la noi cu scopul de a mări spaima bieţilor mei clienţi.

— Sper că vom fi în stare să-i aducem pe calea cea bună, spuse Alan zâmbitor.

Johnny Lenley îl ţintui cu privirea. Încă din copilărie, nu-l putuse suferi, iar acum anumite motive făceau să renască vechea ură.

— Ce te aduce la Lenley? întrebă ursuz. Nu ştiu să ai vreo rudă pe aici!

— Se înţelege că are, interveni Mary. A venit să mă vadă pe mine, nu-i aşa, Alan? Regret că nu-l putem ruga să locuiască la noi; dar, din păcate, nu ne-a mai rămas aproape nimic din tot mobilierul.

Ochii lui John Lenley scânteiară la aceste cuvinte.

— Cred că nu e nevoie să faci paradă de sărăcie! o bruscă el.

Meister se grăbi să schimbe subiectul convorbirii.

— Din câte ştiu, Wembury, deocamdată mai lucrezi în West End. Care a fost ultimul d-tale caz? Nu-mi amintesc să-ţi fi citit numele în gazetă, în legătură cu vreo afacere penală.

— N-avem obiceiul să înştiinţăm publicul de insuccesele noastre. Ultima mea însărcinare a fost anchetarea furtului unui colier de perle de la lady Darnleigh din Park Lane, cu ocazia balului Ambasadorilor.

În timp ce vorbea, o fixa pe Mary. Chipul ei era ca un magnet ce-i atrăgea privirea. Altfel, ar fi trebuit să observe mâna lui John Lenley, ridicându-se la gură spre a opri o exclamaţie involuntară, sau să surprindă căutătura grabnică, avertizatoare, pe care Meister i-o aruncă tânărului scăpătat.

Urmă o clipă de tăcere.

— Lady Darnleigh? întrebă Maurice cu glas tărăgănat. A, da, îmi amintesc... N-ai fost şi d-ta acolo în acea noapte, Johnny?

John Lenley ridică din umeri, cu vădită neplăcere.

— Am fost, desigur... Dar despre furt am aflat mult mai târziu. Totuşi... n-aţi putea găsi un subiect de conversaţie mai potrivit decât hoţii şi crime?

Le întoarse spatele şi traversă pajiştea împleticindu-se. Mary îl urmări cu o privire îngrijorată.

— Nu înţeleg de ce Johnny a devenit atât de irascibil în ultimul timp. Care să fie cauza, Maurice?

Maurice Meister îşi examină atent ţigara, ce ardea în ţigareta de chihlimbar.

— Johnny e tânăr şi nu trebuie să uiţi, dragă, că a avut de curând multe necazuri.

— Şi eu la fel, răspunse ea liniştit. Sau crezi, poate, că pe mine nu mă doare, că trebuie să părăsesc Lenley Court?

Glasul ei tremură o clipă, dar cu o putere de voinţă, pe care Alan ştiu s-o recunoască, şi s-o preţuiască, ea se sili să surâdă.

— Sunt prea sentimentală, zise. Dacă nu mă stăpânesc, o să încep îndată să plâng pe umărul lui Alan. Hai, să mergem împreună la grădina de trandafiri, Alan. Şi când vei vedea în ce hal arată acum, o să plângi, poate, cu mine...

Capitolul III

John Lenley îi urmări cu privirea pe cei doi, până dispărură. Devenise livid de furie.

— Aş vrea să ştiu ce l-a adus aici pe acest porc?

Maurice Meister, care-l urmase, se uita cu dispreţ la el.

— Dragul meu, eşti foarte tânăr şi foarte necopt. Ai primit educaţia unui gentilom şi te porţi ca un mojic.

— Aşa! Nu cumva ar fi trebuit să-i întind mâna şi să-i urez şi bun sosit? Ştii din cine se trage acest individ? Tatăl său a fost grădinarul nostru!

Maurice râse pe înfundate.

— Vai, ce snob eşti, Johnny! Şi cel puţin dacă ai învăţa să-ţi maschezi sentimentele.

— Spun pe faţă ceea ce gândesc, zise John scurt

— Ca şi câinele când îl calcă cineva pe coadă, răspunse Maurice.

Şi dintr-o dată se răsti la el:

— Măgarule! Dobitocule! Era cât pe ce să te trădezi! Oare ai realizat cu cine stai de vorbă, cine te pândeşte pe furiş? Cel mai şiret detectiv din toată Anglia! Omul care l-a prins pe Hersey, omul care l-a dus la spânzurătoare pe Gostein şi care a spart banda lui Flack!

— N-a observat nimic, spuse Johnny. Dar spune-mi ce-i cu perlele? Parc-ai primit astăzi o scrisoare, ce conţinea ceva în legătură cu ele... Sunt vândute?

Mânia dispăru de pe faţa avocatului. Spuse cu mult calm:

— Crezi cumva, dragul meu, că nişte perle în valoare de 150 de mii de lire sterline se pot vinde într-o săptămână?

John Lenley făcu o strâmbătură. După o clipă de tăcere, rosti cu oarecare iritare în glas:

— Curios că tocmai Wembury a făcut investigaţiile... Sunt sigur însă că lady Darnleigh nu bănuieşte nimic.

— Nu fi prea sigur. Sunt suspectaţi toţi cei care au fost în seara aceea acolo, iar dumneata mai mult decât oricine, fiindcă se ştie că eşti ruinat. De altfel, cu o clipă înainte de plecare, un lacheu te-a văzut urcând scara principală.

— I-am spus că mă duc să-mi iau pardesiul, spuse Johnny repede.

Faţa sa exprimă însă o mare nelinişte.

— De ce i-ai spus lui Wembury că am fost şi eu la bal?

Maurice începu să râdă.

— Fiindcă ştia. O slabă licărire a ochilor săi mi-a lămurit totul. De altfel, linişteşte-te! Persoana bănuită în momentul de faţă e un nenorocit de măcelar. Totuşi, nu poate fi, deocamdată, vorba de vânzarea colierului. Trebuie să aşteptăm prilejul de a-l trimite la Anvers.

Mary nu-şi conduse musafirul la grădina de trandafiri, ci într-un boschet cu statui roase de vreme. Pe marginea unui heleşteu, unde creşteau flori de nufăr, era aşezată o bancă de marmură, crăpată.

— Alan, zise, în timp ce se aşezau, trebuie să-ţi spun ceva. Să ştii, însă, că acum vorbesc cu prietenul meu, nu cu inspectorul de poliţie.

— Se înţelege. Dar ce s-a întâmplat?

Ea avu un moment de şovăire.

— Johnny, zise în fine, vorbeşte într-un chip atât de ciudat, de parcă n-ar mai şti să deosebească binele de rău. Uneori pare numai o glumă, alteori, însă, am impresia că crede ce spune. Apoi, prietenii săi... Săptămâna trecută a fost aici un individ, un anume Hackitt. Îl cunoşti?

— Sam Hackitt? întrebă Alan surprins. Cum să nu! E o veche cunoştinţă de-a mea...

— Cu ce se ocupă?

— Cu spargeri, răspunse Alan domol.

Ea îşi muşcă buza.

— Johnny m-a minţit, pretindea că-i un meseriaş care pleacă în Australia.

— Mă tem, Mary, că în curând vei veni în contact cu mulţi oameni ca Hackitt sau chiar mai răi decât el.

— Faci aluzie la clienţii lui Maurice? Fii sigur că nu vor putea să mă strice şi pe mine!

— De clienţii lui nu mă tem, zise Alan liniştit. Mi-e teamă de Maurice Meister.

Ea-l privi ca pe un ieşit din minţi.

— Teamă de Maurice? De un om atât de drăguţ! A fost cât se poate de bun cu Johnny şi cu mine. Ai auzit ceva rău despre el?

— Nimic, mărturisi Alan, decât faptul că Scotland Yard nu-l vede cu ochi buni.

Fetei îi veni să râdă.

— Fiindcă reuşeşte să-i scape pe necăjiţii aceia de borfaşi! O, Alan, îl tachină, niciodată nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea ta.

Wembury îşi dădu seama că orice stăruinţă ar fi fost de prisos. Mai avea o singură mângâiere. Dacă ea va lucra pentru Meister, precis, va locui în circumscripţia lui. Îi destăinui ceea ce gândea.

— Ce urât o să-mi pară Deptford-ul după Lenley Court, zise ea strâmbându-se. Înseamnă un an sau doi, fără petreceri, fără baluri. Voi muri fată mare!

— Am oarecare îndoieli, răspunse el, râzând. E însă adevărat că şansele de a întâlni o partidă strălucită la Deptford nu sunt tocmai mari.

Şi amândoi începură să râdă.

Capitolul IV

Maurice Meister îi spiona pe cei doi tineri din spatele unui gard de tisă.

„Curios, îşi zise, că niciodată nu mi-am dat seama de frumuseţea Mary-ei Lenley”. Trebuia, se vede, să se lovească de dragostea făţişă a acestui agent de poliţie, ca să se trezească în el un interes pentru fata căreia îi promisese, sub impulsul, regretat mai pe urmă, o ocupaţie în biroul său... Un mugur, pe cale să devină o floare minunată. O observa în taină. Conturul obrazului, ţinuta capului, împodobit cu un păr negru ca abanosul, linia mlădioasă a trupului... Meister îşi lingea buzele uscate. Curios, că niciodată n-o privise pe Mary Lenley din acest punct de vedere.

Lui îi plăceau femeile blonde. Gwenda Milton avusese un păr auriu, foarte bogat. Altfel, era o fată proastă, care-l plictisise repede. Dar această plictiseală marca începutul unei drame. Meister se înfioră la amintirea acelei zile posomorâte, când apăruse ca martor, făcând declaraţii mincinoase, în afacerea aceea.

Mary, care tocmai întorsese capul, îl zări şi îi făcu semn cu mâna. El se apropie cu paşi mărunţi.

„Ce ten admirabil, şi ce frumoşi sunt ochii ei căprui cu gene lungi”! îşi spuse avocatul. Când te gândeşti că o cunoştea de

mică şi că trăia de o săptămână sub acelaşi acoperiş cu ea, fără să-i observe farmecul!

— Am întrerupt o convorbire confidenţială? întrebă Meister.

Mary clătină capul, dar nu convingător. Oare nu cumva îi spusese lui Wembury ceva despre postul ce i se oferise? Oricum nu va întârzia s-o facă. Meister socoti că e mai bine să-i dea chiar el această veste detectivului.

— Ai aflat că domnişoara Mary îmi face cinstea de a deveni secretara mea?

— Da, răspunse Alan, înfruntând privirea avocatului. Şi i-am spus, că va locui în circumscripţia mea aşa că voi putea avea grijă de dânsa.

Vorbea chibzuit; fiecare cuvânt avea un înţeles aparte, conţinând un avertisment şi o ameninţare totodată. Maurice Meister era prea ager la minte spre a trece cu vederea aşa ceva. Alan Wembury se declarase păzitorul fetei. În alte împrejurări acest amănunt l-ar fi înveselit poate. Cu o oră înainte ar fi privit spusele poliţistului ca pe o glumă hazlie. Acum însă... Privi spre Mary şi simţi cum îi creşte pulsul.

— Foarte interesant, zise într-un târziu, cu glas răguşit. Extraordinar de interesant!

Apoi, alergă înaintea poştaşului, care tocmai se ivise la intrarea grădinii.

— Oare, Maurice e supărat pe dumneata? întrebă Mary.

— Toată lumea se supără pe mine mai devreme sau mai târziu. Manierele mele trebuie să fi devenit de-a dreptul nesuferite.

Ea începu să-i mângâie mâna, aşezată lângă braţul ei pe banca de piatră.

— Alan, dragule, zise, jumătate în glumă, jumătate în serios, nu cred că aş putea să fiu vreodată supărată pe tine. Eşti cel mai drăguţ bărbat pe care-l cunosc.

O clipă mâinile lor se împreunară într-o strângere caldă. Îl văzură apoi pe Maurice, înapoindu-se cu telegrama nedeschisă.

— Pentru dumneata, Wembury, zise râzând. Iată ce înseamnă să fii un personaj important! Nu poţi părăsi biroul un minut, fără să nu ţi se telegrafieze.

— Pentru mine? întrebă mirat, detectivul.

Luă telegrama, o deschise şi citi:

> „Foarte urgent stop, întoarce-te numaidecât şi raportează Scotland Yard stop. Fii gata să-ţi preiei mâine circumscripţia stop. Poliţia australiană comunică: *Răzbunătorul* părăsit Sidney patru luni în urmă şi probabil se găseşte acum la Londra”.

Telegrama era semnată Walford.

Alan îşi mută privirea de la telegramă la grădina înflorită, de la grădină la tânăra fată, care-l privea cu îngrijorare.

— S-a întâmplat ceva?

Alan făcu un gest negativ.

Răzbunătorul în Anglia!

Nervii săi se încordară la această ştire. Henry Arthur Milton, ucigaşul neîndurat al duşmanilor săi – iscusit, îndrăzneţ, neînfricat.

Gândurile lui Alan Wembury zburară la Scotland Yard şi la biroul directorului. La Gwenda Milton – care se sinucisese, aruncându-se în Tamisa.

Să fi fost Meister cauza disperării, care a trimis tânărul ei suflet, atât de curând, înaintea judecăţii lui Dumnezeu? Dacă da, atunci vai de Maurice Meister!

Capitolul V

Răzbunătorul era la Londra!

Alan Wembury se înfiora de câte ori îşi aminteşte.

Nu că s-ar teme sau că l-ar urî pe omul a cărui doborâre i se cere, dar, cu siguranţă, unicul scop al întoarcerii Răzbunătorului este uciderea avocatului. Primejdie pentru Meister, înseamnă acum, în mod fatal, primejdie pentru Mary. Această concluzie întunecă, parcă, strălucitorul cer de primăvară, dând faţadei aspre a Scotland Yard-ului o înfăţişare şi mai sinistră.

Când Alan sosi la Scotland Yard, colonelul Walford era ocupat cu detaliile unui furt mărunt.

— Ai primit telegrama mea? Regret din suflet că am fost nevoit să-ţi scurtez concediul. Vreau să pleci numaidecât la Deptford. Nu se ştie cu precizie ce anume l-a readus pe Răzbunător. De altfel, n-avem informaţii concrete despre el; presupunem numai, că-i aici.

— Credeam...

— Răzbunătorul are nevastă, urmă directorul. Puţini au cunoştinţă de acest fapt. S-a căsătorit cu ea acum un an sau doi. După dispariţia lui, ea a părăsit Anglia, fiind apoi identificată în Australia. Acum soţia lui s-a îmbarcat pentru Anglia.

— Am înţeles. Înseamnă că Răzbunătorul e aici sau va veni în curând.

— Ştirea că acest om este viu, că e la Londra şi încă în plină libertate, va provoca o furtună, căreia nici eu nu-i voi putea rezista.

— Presupuneţi, atunci, că Răzbunătorul va fi mai tare decât mine? întrebă Alan cu un surâs.

— Nu, fu răspunsul surprinzător. Îmi pun toată nădejdea în dumneata şi în doctorul Lomond. A propos, îl cunoşti?

— Nu, domnule director. Cine-i?

Colonelul întinse mâna spre o carte aflată pe biroul său.

— E unul dintre puţinii detectivi amatori care m-au impresionat. Acum paisprezece ani, a scris o carte referitoare la criminali, care merită să fie citită. A trăit mult timp în India şi în Tibet. Cred că subsecretarul de stat a fost foarte bine inspirat, când l-a convins să primească postul.

— Ce fel de post, domnule director?

— Postul de medic de poliţie la circumscripţia „R”, adică la noua d-tale circumscripţie. În acest moment, el se află la prefectul de poliţie. Doctorul Lomond are un caracter de adevărat scoţian.

— Oare ne va ajuta să-l prindem pe Răzbunător?

— Am această presimţire, răspunse şeful.

Când uşa se deschise, un om înalt şi gârbovit intră cu paşi greoi.

Alan îi dădu cam cincizeci de ani. Avea părul cărunt, o mustaţă mică, ce-i cădea peste gură şi ochi albaştri în care se citea voioşia. Hainele sale, dintr-o stofă groasă de lână, erau prost croite, iar pălăria înaltă, de fetru, părea să aparţină secolului trecut.

— Domnule doctor, vi-l prezint pe inspectorul Wembury, care va conduce circumscripţia d-voastră.

În următoarea secundă, degetele detectivului fură strivite într-o puternică strângere de mână.

Un ceas mai târziu, Alan părăsi Scotland Yard-ul, împreună cu directorul. Deodată, acesta îi spuse:

— Afacerea perlelor o vei trece lui Burton. Ai găsit vreun indiciu nou?

— Nu, domnule director.

Aproape uitase de existenţa acestui caz.

Walford se încruntă.

— După plecarea dumitale, mi-am spus: ce coincidenţă ciudată că mergi tocmai la Lenley Court! După cum se ştie, tânărul Lenley a fost la lady Darnleigh, în noaptea în care s-a comis furtul.

Văzând ce expresie luase faţa subalternului său, colonelul spuse repede:

— Nu pretind că e amestecat în această afacere. Dar aş da orice, să putem lămuri misterul colierului. Lady Darnleigh are prea mulţi prieteni la Whitehall şi aproape zilnic primesc scrisori de la Ministrul de Interne, care îmi cere ştiri cu privire la cazul acesta.

Alan îşi continuă drumul singur. Era neliniştit.

A doua zi înmână toate actele privitoare la cazul respectiv inspectorul Burton şi părăsi Scotland Yard-ul aproape cu un sentiment de uşurare.

Toată săptămâna fu foarte ocupat. Făcu cunoştinţă cu Deptford, cu notabilităţile circumscripţiei. Mary, de la care aşteptase o scrisoare, nu-i scrisese. Nici măcar nu ştia dacă era în oraş, până când, într-o zi, pe şoseaua Lewisham, cineva îi făcu semn dintr-o maşină deschisă. Se întoarse şi o zări pe Mary.

Subalternul însărcinat cu aflarea adresei celor doi Lenley îi raportă că aceştia închiriaseră un apartament într-un bloc modern, situat lângă Malpas Road; era o clădire modestă, locuită mai ales de meseriaşi. Ce contrast tragic cu Lenley Court şi cu

splendoarea sălilor sale spaţioase! Tactul înnăscut îl opri de la o vizită stânjenitoare.

Capitolul VI

— L-am văzut pe „*copoiul*[2]” tău, azi dimineaţă, anunţă Johnny.

Venise acasă, să ia prânzul, şi Mary nu-l văzuse demult atât de bine dispus. Îl privi cu ochii mari.

— „Copoiul” meu?

— Wembury, traduse Johnny. Noi aşa le zicem. E un cuvânt din graiul pungaşilor şi înseamnă agent de poliţie.

Pe faţa ei apăru o schimbare.

— „*Noi*” le zicem? repetă Mary. Vrei să spui „*ei*” le zic, Johnny.

— Eşti o mică puritană, Mary. Noi, sau ei, nu-i totuna? Cu toţii suntem, în fond, nişte hoţi.

Mary găsi prudent să nu răspundă la această curioasă generalizare.

— Unde l-ai văzut pe Alan?

— De ce îi spui aşa? Omul e un poliţist iar tu-l tratezi, de parcă ar fi pe aceeaşi treaptă socială cu noi.

Mary, care tocmai tăia câteva felii de pâine, surâse.

— Vecinul nostru e lăcătuş, iar locatarii de sus, şase persoane, îşi câştigă existenţa din venitul lor de cantonieri. Patru, sunt fete.

El se răsuci, enervat, în scaunul său.

[2] *Cooper* (în original) – în argou – ofiţer de poliţie. (n. hy.)

— Stăm aici doar pentru scurtă vreme. Nu-ţi imaginezi cumva că mă voi mulţumi să locuiesc toată viaţa în această gaură mizerabilă. În orice caz, vreau să întrerupi relaţiile cu Wembury. Maurice, de altfel, împărtăşeşte părerea mea.

— Sunt hotărâtă să-l văd în continuare pe Alan, răspunse ea. Îmi pare rău că trebuie să te nemulţumesc şi să-mi atrag dezaprobarea lui Maurice. Ţin la Alan...

— Ţineam la argatul meu, dar asta nu m-a împiedicat să-l concediez, o întrerupse Johnny.

— Alan Wembury nu-i argatul tău. Poţi să mă consideri lipsită de gust, dar Alan corespunde întocmai concepţiei mele despre un bărbat bine.

Johnny era cât pe ce să-i dea un răspuns aspru; totuşi se stăpâni.

A doua zi, pentru Mary Lenley, urma să înceapă o viaţă nouă. Atunci când Maurice îi propusese să-i devină secretară, ideea îi surâsese, dar în curând, fără să înţeleagă de ce, o cuprinsese o mare nelinişte, care creştea cu cât se apropia termenul.

În dimineaţa următoare, Johnny nici nu se trezise bine, când Mary era gata de plecare. El îşi făcu apariţia numai după ce se auzi strigat.

— Aşadar, eşti gata să intri în rândul muncitoarelor, mormăi Johnny căscând. N-ar trebui să-ţi dau voie. Oricum, voi sta prin apropierea ta fără să te scap din ochi.

Câteva minute mai târziu, Mary cobora cu paşi repezi, întortocheata Tanners Hill, îndreptându-se spre un cartier de o murdărie înspăimântătoare. În privinţa murdăriei, cât şi în cea a urâţeniei, puţine străzi puteau rivaliza cu Flanders Lane, dar casa lui Meister se deosebea în mod surprinzător de toate celelalte. Se afla la o oarecare distanţă de stradă, fiind înconjurată de un zid înalt, străpuns de o singură uşă neagră, ce răspundea în curte. În

spate se ridica o vilă nu tocmai nouă, unde avocatul îşi avea locuinţa şi birourile.

O femeie bătrână o conduse sus pe scara cu treptele roase, deschise o uşă grea, sculptată, şi o lăsă singură într-o încăpere, care urma să-i devină într-o zi foarte familiară. Era o cameră spaţioasă ai cărei pereţi erau acoperiţi cu lambriuri de stejar. Pe vremea când boierimea trăia încă în casele în care astăzi se înghesuie săracii şi hoţii, aceasta fusese salonul unui negustor bogat din City.

Camera era destul de simpatică. Pe pereţi atârnau tablouri ieşite de sub penelul unor mari artişti, iar într-un colţ se afla un pian lung cu coadă, care atrase atenţia tinerei fete.

Lângă această încăpere era o anticameră, fără ieşire directă, care slujea probabil ca birou, judecând după dulapurile cu acte aşezate de-a lungul unuia dintre pereţi, precum şi după unicul pupitru, pe care se găsea o maşină de scris.

Nici nu apucă bine să privească în jur, când se deschise uşa şi intră Meister, bine dispus şi zâmbitor. Păşind repede spre ea, o prinse de amândouă mâinile.

— Dragă Mary, sunt încântat!

Entuziasmul său o făcu să râdă.

— Dar nu e vorba de o vizită, Maurice. Am venit să lucrez.

— Vei avea destul de lucru, dragă Mary, contracte, depoziţii...

Se uita împrejur, căutând, parcă, inspiraţia.

— O să-ţi dau să copiezi o mărturie, spuse, căutând febril printre hârtiile de pe birou.

Trecu multă vreme până când reuşi să găsească un document cât de cât inofensiv. Căci clientela lui Maurice Meister era dintr-o specie cu totul aparte. Acestui om, care-şi făcuse un principiu din a nu las ca mâna lui dreaptă să ştie ce făcea cu cea stângă, îi era greu să se hotărască acum să-i înmâneze corespondenţa sa

dubioasă. Numai după ce citi documentul cuvânt cu cuvânt, îl dădu noii sale secretare.

— Ei bine, Mary, cum îţi place aici? Dar te rog, ia loc, draga mea.

— Cum îmi place? Trăieşti într-un cartier oribil, Maurice.

— Cartierul nu l-am făcut eu. L-am găsit aşa cum este, răspunse Maurice râzând. Totuşi, crezi că te vei simţi bine la mine?

— Cred că da. E plăcut să lucrezi pentru o persoană simpatică, pe care o cunoşti de atâta timp... Şi apoi Johnny e pe aproape Mi-a spus că va veni des să vadă ce fac.

În timp ce ea vorbea, Maurice nu-şi putea desprinde privirea de pe trupul ei. Era mai frumoasă decât îşi închipuise. Avea acea drăgălăşenie fragedă care-i plăcea atât de mult. Deşi brună, părea mai delicată decât Gwenda Milton. Prin ochii ei vorbeau sufletul şi mintea; citeai în ele o pasiune latentă, un foc ce trebuia numai aţâţat.

Simţind că privirea sa prea insistentă o supără, se grăbi să risipească ceaţa bănuielii, care o putea învălui.

— Să-ţi arăt, mai bine, casa! zise el cu vioiciune.

O conduse prin toate încăperile bătrânei clădiri, dar înaintea unei uşi de la etajul superior, şovăi o clipă. Băgă apoi cheia în broască şi deschise uşa.

Dintr-o singură privire aruncată înăuntru, Mary zări o cameră, cum n-ar fi bănuit că poate exista în casa aceea sărăcăcioasă. Deşi praful se aşternuse pe mobile, îşi dădu seama că erau luxoase. Un covor de preţ acoperea podeaua; pe pereţi atârnau tablouri alese cu îngrijire. Candelabrele de argint, ca toate celelalte obiecte din cameră, îi dădeau un aer de bogăţie, ba chiar de risipă. Era un fel de salon-dormitor.

— Ce cameră frumoasă! exclamă tânăra, după ce îşi învinse uimirea.

El privi posomorât la cuibul care o cunoscuse pe Gwenda Milton, înainte de tragicul ei sfârşit.

— Dacă va fi curăţată e demnă de o prinţesă... De altfel, draga mea, o pun în întregime la dispoziţia ta.

— La dispoziţia mea? Ce idee absurdă Maurice? Stau cu Johnny, deci, nu poate fi vorba să locuiesc vreodată aici.

El dădu din umeri.

— Johnny? Da. Dar ai putea să întârzii într-o seară... sau Johnny să fie plecat. Nu mi-ar face plăcere deloc să te ştiu singură în locuinţa aceea mizerabilă.

Încuie uşa, coborând în urma ei.

— Bineînţeles că poţi să faci cum vrei, rosti cu aparentă nepăsare. Camera te aşteaptă, dacă vei avea vreodată nevoie de ea.

Fata evită orice răspuns. Cineva – o femeie – locuise acolo, pentru că nu putea fi camera unui bărbat. Mary fu copleşită de o senzaţie neplăcută. Despre viaţa particulară a lui Maurice Meister nu ştia aproape nimic. Îşi amintea vag că Johnny făcuse odată aluzie la o legătură de dragoste avută de avocat. Dar ea nu fusese curioasă, aşa că nu cunoştea amănuntele acelei aventuri.

Capitolul VII

În după amiaza zilei când Mary Lenley se dusese pentru prima dată la serviciu, vaporul „Olimpic” fu remorcat până în docul portului Southampton. Cei doi oameni de la Scotland Yard, care însoţiseră nava de la Cherbourg şi făcuseră în taină un examen foarte amănunţit al pasagerilor, fură cei dintâi care puseră piciorul pe pământ, postându-se la capătul punţii de debarcare. Aşteptară o vreme, din cauza controlului paşapoartelor, dar, curând, călătorii începură să coboare unul câte unul pe dig.

Deodată, unul dintre agenţi observă o faţă, pe care nu o văzuse în timpul călătoriei. Un om slab, de statură mijlocie, cu cioc şi mustaţă neagră, apăru pe puntea vasului, apropiindu-se încet.

Cei doi detectivi se înţeleseră din priviri şi, când pasagerul ajunse pe dig, unul dintre ei îl acostă zicând:

— Scuzaţi-mă, domnule, dar nu v-am zărit pe vapor.

O clipă bărbosul îl măsură cu privirea pe interlocutor.

— Sunt eu vinovat dacă eşti orb?

Agenţii erau în căutarea unui tâlhar care o luase la sănătoasa, după ce jefuise o bancă din New-York

— Arătaţi-mi, vă rog, paşaportul d-voastră.

Pasagerul şovăi, apoi băgă mâna în buzunarul interior al hainei, şi scoase, nu paşaportul, ci un portmoneu de piele. Trase afară un bilet. Detectivul îl luă şi citi:

Inspector Central Bliss
C.I.D. Scotland Yard[3]. Detaşat la legaţia din Washington.

— Vă rog să mă scuzaţi!

Agentul restitui legitimaţia, cu o atitudine complet schimbată.

— Nu v-am recunoscut, domnule inspector. N-aveaţi barbă, când aţi părăsit Scotland Yard.

— Pe cine căutaţi? întrebă Bliss cu glas aspru.

Al doilea detectiv dădu o scurtă explicaţie.

— Nu-i pe vapor, asta vă pot spune eu, răspunse Bliss îndepărtându-se cu o uşoară înclinare a capului.

Nu-şi transportă geamantanul în vamă, ci îl puse jos şi, rezemat de zidul clădirii, supraveghea debarcarea pasagerilor. Deodată zări femeia pe care o căutase cu privirea.

Zveltă, vioaie, curajoasă – aceasta fu prima impresie pe care şi-o făcu inspectorul Bliss. N-avusese, de altfel, niciodată ocazia, să-şi revizuiască părerea. Tenul ei smead era fără pată. Sub delicata linie a sprâncenelor, doi ochi negri, priveau îndrăzneţ, atotştiutori. Iată o fată, de care nu-ţi poţi bate joc. Un produs încântător al zilelor noastre. Îmbrăcată cu un lux, poate nu îndeajuns de discret, purta nişte inele scumpe pe degete, iar la urechile mici, cercei de dimensiune respectabilă. Trecând pe lângă el, lăsă în urma ei un parfum ameţitor.

---

[3] Scotland Yard şi-a înfiinţat Departamentul de Investigaţii Criminale (CID – Criminal Investigation Department) în 1878. Iniţial, CID a fost o mică forţă de detectivi în civil care colectau informaţii privind activităţile infracţionale.(n. hy.)

Se îmbarcase la Cherbourg şi i se păru o coincidenţă ciudată că voiajaseră împreună, pe acelaşi vapor, fără ca ea să-l fi recunoscut. Urmărind-o în clădirea vămii o observă cum îşi croia drum printre munţii de cufere şi geamantane, până la indicatorul „M”. Examinarea propriului său geamantan fu repede terminată. Îl dădu unui hamal, spunându-i să-i ocupe un loc în trenul ce aştepta în gară. Apoi se îndreptă spre colţul unde tânăra femeie, pierdută acum în mulţimea de călători, indica bagajele sale unui vameş.

De două ori întoarse capul, de parcă i-ar fi simţit privirea, iar a doua oară ochii lor se întâlniră. Faţa ei căpătă o expresie de mirare, poate chiar de îngrijorare.

Ocupată cu geamantanele, nu observă că Bliss se apropiase de ea; dar întorcând capul, se trase brusc înapoi.

— Doamna Milton, mi se pare? îi spuse inspectorul.

Iarăşi privirea aceea. Exprima teamă, fără îndoială.

— Desigur! Aşa mă numesc.

Avea accentul dulce al persoanelor crescute în statele din sud.

— Dar, cu cine am onoarea?

— Numele meu e Bliss. Inspector central Bliss, de la Scotland Yard.

Numele nu-i spunea nimic, dar când auzi profesia, doamna Milton se îngălbeni. După o clipă, însă, obrajii ei îşi redobândiră culoarea normală.

— Vai ce interesant! Şi eu cu ce vă pot servi?

— Aş dori să văd paşaportul dumneavoastră.

Fără a spune un cuvânt, ea-l scoase dintr-o mică geantă şi i-l înmână. Bliss întorcând repede filele, examină ştampilele de îmbarcare.

— Aţi fost în Anglia de curând?

— Desigur! spuse ea cu un surâs. Chiar săptămâna trecută. Am avut, însă, o treabă la Paris. Iar acum m-am înapoiat prin Cherbourg, fiindcă îmi era tare dor să-i aud vorbind pe americani.

El continua examinarea ştampilelor.

— Sidney, Genova, Domodossola[4], – călătoriţi mult doamnă Milton, dar mai puţin rapid decât soţul dumneavoastră.

Pe faţa ei frumoasă se ivi un surâs.

— Sunt prea ocupată, spre a vă povesti viaţa mea, sau a vă face descrierea călătoriilor mele. Poate aveţi însă nevoie de mine într-o chestie mai importantă?

— Nu, de la dumneavoastră nu vreau nimic, dar sper să-l întâlnesc odată şi odată pe soţul dumneavoastră.

Ochii ei se micşorară.

— Nădăjduiţi, poate, să ajungeţi şi dumneavoastră în cer? întrebă batjocoritor. Credeam că aţi aflat de moartea lui Arthur.

O clipă dinţii lui albi sclipiră.

— Cerul nu-i tocmai locul unde l-aş căuta.

Îi restitui paşaportul şi se îndepărtă. Ea-l urmări cu privirea până ce dispăru.

Oare Răzbunătorul ajunsese deja în Anglia? se întrebă femeia. Tresări la acest gând. Căci ea, Cora Ann Milton, îl iubea pe bărbatul îndrăzneţ care ucidea numai de dragul de-a ucide, iar acum el era un fugar, un rătăcitor pe pământ, cu mâinile tuturor îndreptate spre el şi cu o sută de copoi poliţieneşti pe urmele lui.

[4] comună din provincia Verbano-Cusio-Ossola, Italia. (n. hy.)

Capitolul VIII

Când Johnny Lenley veni în acea după-amiază, la Meister, vederea surorii sale, trudind din greu la maşina de scris, îi fu extrem de penibilă. Îşi dădu seama, parcă, pentru prima dată, de halul de sărăcie-n care ajunseseră.

Încleştându-şi dinţii, străbătu camera şi bătu la uşa biroului particular al lui Meister.

— Cine-i acolo? întrebă avocatul.

Johnny încercă să deschidă uşa, dar era încuiată. Auzi închizându-se uşa grea a unei case de bani, apoi, zăvorul fu tras şi Meister se ivi în prag.

— Ce fel de secrete ai? mormăi Johnny, în timp ce intra.

Meister închise uşa după el, invitându-l să se aşeze.

— Tocmai am examinat nişte perle destul de interesante, spuse semnificativ, şi fireşte că nu trebuie atrasă atenţia întregii lumi asupra unor obiecte furate.

— Ai primit vreo ofertă pentru ele? întrebă Johnny repede.

Maurice răspunse afirmativ.

— Doresc să le trimit, chiar în noaptea asta, la Anvers.

Descuie casa de bani, care era aşezată într-un colţ al camerei, scoase o cutie de carton, ridică capacul şi apăru un minunat colier de perle.

— Valorează cel puţin 20.000 de lire, asigură Johnny, cu ochi strălucitori.

— Adică cel puţin cinci ani de muncă silnică, replică Meister brutal, şi sincer vorbind, sunt cam îngrijorat.

— Îngrijorat? Dar pentru ce? Nimeni n-o să bănuiască că domnul Meister, eminentul avocat, tăinuieşte perlele contesei Darnleigh.

Johnny chicoti.

— Zău, te-ai prezenta bine pe banca de acuzare de la Old Bailey! Şi ce tărăboi ar mai face gazetele de seară, pe seama senzaţionalei arestări şi demascări a domnului Maurice Meister!

Pe faţa lui Maurice nu se clinti niciun muşchi; dar ochii săi negri, căpătară un luciu sinistru.

— Foarte amuzant, zise calm. Niciodată n-aş fi crezut că posezi o imaginaţie atât de bogată!

Înainte de a aşeza perlele în cutie, le examină din nou, ţinându-le în lumină.

— Pe Mary ai văzut-o? întrebă cu prefăcută indiferenţă.

— E groaznic s-o văd muncind, dar n-am încotro, Maurice...

— Ce doreşti?

— Ai avut în serviciul tău o fată. Se numea Gwenda Milton.

— Ei, şi?

— S-a sinucis, nu-i aşa? Ştii, poate, de ce?

Maurice Meister îl privea acum drept în faţă.

— Juraţii au fost de părere...

Dar Johnny îl întrerupse brusc:

— Părerea juraţilor o cunosc. A mea e cu totul alta.

Se apropie de Maurice şi-i puse mâna pe umăr, vrând parcă să-şi sublinieze cuvintele.

— Mary Lenley nu-i Gwenda Milton Nu e sora unui criminal fugar, şi pretind pentru ea un tratament ceva mai bun decât cel de care a avut partea cealaltă.

— Nu te înţeleg, zise avocatul, furios.

— Ba mă înţelegi, şi încă foarte bine. Să ştii că dacă i se întâmplă Mary-ei ceva, vei avea motive să-ţi fie teamă de mine mai mult chiar decât de Răzbunător.

Pentru o clipă numai, pleoapele lui Maurice se lăsară în jos

— Eşti cam isteric, Johnny. Ce să i se întâmple Mary-ei? Iar în ceea ce-l priveşte pe Răzbunător şi pe sora sa, ei nu mai sunt în viaţă.

Luă cutia de pe masă şi ridică din nou capacul, părând complet adâncit în contemplarea perlelor.

— Ca hoţ de bijuterii...

Nu-şi termină fraza, pentru că în clipa aceea se auzi o bătaie în uşă.

— Cine-i acolo? întrebă Meister repede

— Inspectorul regional Wembury.

Capitolul IX

Maurice Meister puse grabnic cutia în casa de bani, pe care o încuie, apoi deschise uşa. Cu toate că avocatul avea nervi de oţel, era tras la faţă şi extrem de palid. Johnny, de asemenea, părea surescitat, dar izbuti să se stăpânească într-o oarecare măsură

— Hallo, Wembury! râse silit. Peste tot dau de d-ta.

Atitudinea celor doi oameni exprima frică, teroare, groază năprasnică. Ce aveau de ascuns? Alan era uimit de starea lor, care trăda o vinovăţie tainică.

— Am aflat că Lenley e aici, şi deoarece voiam să-i vorbesc...

— Mie? întrebă Johnny speriat. Nu înţeleg despre ce!

Wembury îşi dădea bine seama că Meister îl privea stăruitor. De ce se temeau? Prin uşa rămasă întredeschisă, o zări, cu inima strânsă, pe Mary, care bătea la maşină, tăcută.

— O cunoşti pe lady Darnleigh, nu-i aşa? întrebă Alan.

Johnny confirmă.

— Acum câteva săptămâni a pierdut un colier de perle de mare valoare, urmă detectivul, şi eu am condus cercetările. Am trecut acest caz inspectorului Burton, dar azi dimineaţă m-a rugat printr-o scrisoare să elucidez ceva rămas neclarificat.

Mary părăsise maşina de scris, şi se apropiase de el.

— Ceva a rămas neclarificat? repetă Johnny mecanic Şi ce anume?

Wembury şovăi să-i adreseze întrebarea în prezenţa fetei.

— Vrea să ştie ce te-a determinat să te duci în apartamentul contesei Darnleigh.

— Am dat o explicaţie, de altfel foarte firească, răspunse Johnny mânios.

— Că ai avut impresia că pălăria şi pardesiul ţi-au rămas la primul etaj? Burton, însă, a fost informat că unul dintre lachei ţi-a comunicat, pe când urcai scara, că pălăriile şi pardesiele erau jos, la parter.

John Lenley îi evită privirea.

— Nu-mi amintesc. Eram destul de indispus în noaptea aceea. Când mi-am dat seama de eroare, am coborât imediat. Se presupune, oare că n-aş fi străin de furt?

Glasul său tremura uşor.

— Nimeni nu şi-a exprimat o asemenea bănuială, zise Wembury cu un surâs, dar datoria noastră este să ne informăm cât mai exact.

— Până n-am aflat despre furt din ziare, nu ştiam nimic...

— Ba nu, Johnny – interveni Mary, – când ai venit acasă mi-ai spus că s-ar fi...

Fratele ei îi impuse tăcere din privire

— A fost cu două zile mai târziu, draga mea, zise încet şi chibzuit. Ţi-am arătat ziarul care conţinea ştirea. Nu puteam să-ţi vorbesc în seara aceea, deoarece nici nu ne-am întâlnit.

Alan se întrebă ce voise să spună fata, dar ea făcând un efort uriaş, se stăpâni. Era foarte palidă şi ochii ei exprimau atâta suferinţă încât Alan nici nu îndrăzni s-o privească

— Desigur, Johnny, îmi amintesc... îmi amintesc, rosti cu greutate.

Tăcerea care urmă fu penibilă. Alan privi în jos, la covorul uzat.

— Bine, spuse, într-un târziu. Cred că asta o să-l satisfacă pe Burton. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Se uită la Johnny, cu o privire severă.

— De ce nu pleci în străinătate, Lenley, zise detectivul cu un vizibil efort Nu arăţi prea bine.

Johnny tresări sub căutătura dură a lui Wembury.

— Anglia mi-ajunge, răspunse morocănos. Ce eşti tu, Wembury? Medicul casei?

Alan tăcu o clipă.

— Da. Cred că această denumire mă caracterizează destul de bine.

Şi, după un scurt salut, plecă.

Mary se întoarse la maşina ei de scris, dar nu mai era în stare să lucreze. Cu un gest, Maurice îl conduse pe tânăr înapoi în biroul său, închizând încet uşa.

— Presupun că ai înţeles cuvintele lui Wembury.

— Nefiind cititor de gânduri, n-am înţeles nimic, răspunse Johnny, pe jumătate amuzat, pe jumătate furios. Are un tupeu extraordinar tipul ăsta! Şi când te gândeşti că-i fiu de grădinar!...

— Eu, în locul tău, aş uita toate astea, răspunse Maurice cu asprime. Aminteşte-ţi că te-ai trădat şi că, de astăzi înainte, vei fi supravegheat de poliţie. N-ar avea mare importanţă, dar şi eu voi fi supravegheat, ceea ce e foarte neplăcut. Se poate, totuşi, ca Wembury să nu-şi facă datoria, neînştiinţând Scotland Yard-ul. Dacă şi-o va face, însă, vei avea mari neplăceri.

— Şi tu de asemenea, zise Johnny ursuz. Unde vor găsi perlele? La d-ta în casă!

Maurice nu se arătă deloc speriat, ci chiar surâse.

— Cred că exageram primejdia care te ameninţă şi cred că cel expus sunt eu. Cei de la Scotland Yard nu mă văd cu ochi buni şi vor căuta să mă doboare cu orice preţ.

Meister se uită la casa de bani.

— Ce n-aş da să mă ştiu la o sută de mile depărtare de aceste afurisite de perle! Nu m-aş mira deloc dacă Wembury s-ar întoarce înarmat cu un ordin de percheziţie domiciliară. Ce ne facem atunci?

— Cel mai bun lucru ar fi să le trimitem, prin poştă, la Anvers, propuse Johnny.

Meister surâse dispreţuitor.

— Dacă sunt supravegheat, ceea ce e foarte verosimil, crezi că nu se vor gândi să facă un control şi la poştă? Singurul lucru pe care îl putem face cu acest nenorocit de colier, e să-l ascundem undeva pentru o zi, două.

Johnny îşi muşcă necăjit degetele.

— Am să iau perlele cu mine. În locuinţa mea găsesc destule ascunzători pentru ele.

— Nu-i o idee rea, zise încet avocatul. Wembury n-o să caute niciodată la tine, deoarece o iubeşte pe Mary.

Meister scoase cutia din casa de bani şi i-o înmână tânărului, care o puse în buzunar.

— Am s-o ascund în cufărul meu, sub pat. După o săptămână o aduc înapoi.

Când străbătu populata Flanders Lane, un om ieşi de pe o străduţă îngustă, urmărindu-l. Sergentul de stradă, abia îl observă când trecu, nebănuind că aici, în apropierea mâinilor sale înmănuşate, era omul pe care îl căuta poliţia din trei continente, *Henry Arthur Milton,* cunoscut şi sub numele de Răzbunătorul.

Capitolul X

După plecarea lui Johnny, Maurice Meister se plimbă multă vreme de colo până colo, în micul său sanctuar.

O persoană, sau mai bine zise două persoane, puseseră stăpânire pe gândurile lui: John Lenley şi sora sa.

Nu era prima dată când cineva îl ameninţa şi vorbele lui Johnny referitoare la Mary, avuseseră exact efectul contrar celui dorit. Avocatul deschise uşa încet şi privi prin crăpătură. Fata stătea la maşina de scris concentrată asupra paginii.

Soarele de dimineaţă inundă fereastra scăldându-i faţa de o mare şi aleasă frumuseţe. Maurice o privi îngândurat. Viaţa dobândise un nou farmec pentru el; începuse o nouă etapă. Gândul lui reveni la Johnny.

Exista un mijloc sigur şi eficace de a scăpa de acest băiat lăudăros, ale cărui ameninţări constituiau poate, o primejdie mai mică decât siguranţa sa stupidă. Trebuia trimis într-un loc unde puterea să-i fie redusă.

Maurice era un tip şiret. Lăsă să mai treacă un timp de la întrevederea cu Johnny, înainte de a se apropia de sora lui. Prânzul simplu ce i se servise fetei rămăsese neatins. Acum stătea la fereastră, privind îngândurată afară. Glasul lui o făcu să tresară.

— Ce-i cu tine, dragă?

Vorbea cu afecţiunea unui părinte, aşa cum obişnuia în astfel de situaţii. Ea clătină obosită capul.

— Nu ştiu, Maurice. Sunt necăjită din cauza lui Johnny şi-a perlelor.

— A perlelor? repetă el cu prefăcută mirare.

— De ce a minţit Johnny? Primul lucru, pe care mi l-a spus în seara aceea, când s-a întors acasă, a fost că s-a comis un furt şi că au dispărut bijuteriile contesei Darnleigh. Nu crezi oare cumva...

— Că s-ar fi implicat în această afacere? Ce idee! Contrazicerile lui se datorează probabil faptului că memoria îi e cam slăbită din pricina necazurilor îndurate. Nu e plăcut să te trezeşti deodată fără mijloace de existenţă!

Mary oftând adânc se întoarse la pupitrul ei. Scoţând apoi o foaie dintr-un teanc de corespondenţă, întrebă:

— Maurice, cine-i Răzbunătorul? Am găsit o telegramă nedeschisă printre scrisorile tale.

El i-o smulse din mâini. Constată că era expediată cu trei luni în urmă şi purta semnătura agentului său din Australia. Cuprindea următoarele:

> Omul scos din apă în portul Sidney identificat: nu e Răzbunătorul; presupus părăsit Australia.

Mary observă cu uimire că faţa avocatului devenise galbenă ca ceara. Mâna care ţinea hârtia tremura. După o clipă el rupse telegrama în bucăţele şi petrecându-şi braţul de după umerii fetei, îi spuse:

— Eu, în locul tău, nu m-aş necăji atât din cauza lui Johnny. E adevărat că s-a împrietenit cu fel de fel de indivizi, dar aceştia nu ar constitui o societate potrivită pentru tine.

Braţul său nu se dezlipi de umerii fetei. Nu era prea speriată, dar se simţea stânjenită şi căută să se elibereze din această îmbrăţişare prea părintească. El lăsă braţul în jos, de parcă gestul său ar fi fost numai unul de protecţie, având aerul că nu observă mişcarea ei.

— Nu poţi face ceva pentru el? se rugă Mary. Poate te-ar asculta.

Îl prinsese acum de braţ, privindu-l în faţă. Pulsul avocatului se acceleră. Dacă Johnny urmează sfatul detectivului şi pleacă în străinătate cu colierul şi cu Mary? Nu i-ar fi greu să vândă perlele şi ar obţine pentru ele o sumă cu care-ar putea trăi ani de zile. Iată care erau gândurile lui Maurice în timp ce mângâia obrazul fetei.

— Voi vedea ce pot face pentru Johnny... Nu-ţi mai bate căpşorul drăgălaş cu asta.

Meister avea o maşină mică de scris în biroul său particular, pe care o lua cu el când călătorea. Toată după-amiaza Mary îl auzi scriind anevoie... scrisoarea de trădare.

Când inspectorul Wembury se întoarse în seara aceea la circumscripţia din Flanders Lane, găsi acolo o scrisoare. Era scrisă la maşină, nesemnată, şi fusese predată de un mesager aflat în serviciul unei mesagerii din West End. Avea următorul conţinut:

„Colierul de perle al contesei Darnleigh a fost furat de John Lenley, din Malpas Mansions, nr. 37. În momentul de faţă se află într-o cutie de carton în cufărul de sub patul său”.

Alan Wembury citi scrisoarea cu inima strânsă pentru că nu vedea înaintea sa decât a singură cale: a datoriei.

Capitolul XI

Wembury era conştient că nu avea obligaţia să ia în seamă denunţul, fiind vorba numai de o scrisoare anonimă, cum se primesc zilnic la poliţie. Dar mai ştia că atunci când astfel de informaţii corespund cu anumite ştiri aflate în atenţia poliţiei, sau când confirmă o bănuială întemeiată, trebuie făcute cercetări.

Trecu în biroul său, pentru a rezolva în linişte această problemă. Nimic mai simplu decât să însărcineze pe altcineva cu efectuarea investigaţiilor, sau să ignore scrisoarea... Dar acesta ar fi fost un act de laşitate morală.

Printr-o ferestruică, zări în biroul alăturat pe doctorul Lomond şi sub impulsul unei inspiraţii subite, îi făcu semn să vină la el. N-ar fi putut spune exact de ce-l alesese tocmai pe Lomond drept confident; adevărul era că în scurtul timp de când se cunoşteau, deveniseră aproape prieteni.

Intrând, doctorul se uită împrejur, pe sub sprâncenele stufoase.

— Mi se pare, Wembury, că ai un necaz, zise, clipind din ochi.

— Ai ghicit, răspunse Alan, invitându-l să se aşeze.

În câteva cuvinte, Alan îi destăinui totul. Lomond îl ascultă cu multă băgare de seamă.

— Foarte penibil, zise clătinând capul. Şi seamănă mult cu o dramă! După părerea mea, însă, trebuie să-l tratezi pe John

Lenley ca pe un John oarecare şi să uiţi că e fratele domnişoarei cu acelaşi nume. Cred, de altfel, că cel mai mult asta te doare, adăugă el şiret.

Scoţând o tabacheră de argint din buzunar, bătrânul începu să-şi răsucească o ţigară, gânditor.

— Acest John Lenley nu-i cumva prieten cu Meister?

Alan se uită ţintă la el. Lomond pronunţase numele avocatului cu o intonaţie cu totul specială.

— Îl cunoşti?

— În toată cariera mea am urmat un principiu, acela de a mă familiariza cu legendele locale, de câte ori veneam într-o nouă localitate. Meister e o legendă. Pentru mine e cel mai interesant om din Deptford şi mă bucur că voi avea prilejul să-l întâlnesc.

— Dar de ce oare prietenia lui Johnny cu Meister... începu Alan.

Se opri, însă, brusc. Cunoştea prea bine însemnătatea fatală a acestei prietenii.

Maurice Meister era mai mult decât o legendă, era un individ funest. Cunoştea codul penal de la un capăt la celălalt şi nu ignora niciuna din părţile slabe, pe care le conţin chiar şi legile cele mai bune. Reuşea astfel să scape pe cei mai mulţi dintre clienţii săi de la o condamnare sigură şi meritată. Oamenii bănuitori se întrebau de unde îşi procurau bani hoţii săraci, pentru plata onorariului. Alţii, răuvoitori, insinuau că Meister se despăgubea chiar din produsul furtişagurilor, profitând de situaţia sa de avocat, spre a afla de la clienţii săi ascunzişurile respective. Numeroşi hoţi de bijuterii se opriseră din fuga lor la casa din Flanders Lane, spre a lăsa dovada culpei lor în mâna lui Meister. Funcţiona ca bancher al răufăcătorilor mari, dar îşi reclama tributul de la micii pungaşi.

— Arată-mi scrisoarea anonimă, zise Lomond.

O examină cu multă atenţie.

— Scrisă de un diletant, spuse într-un târziu. Dactilografii diletanţi, uită să lase spaţiu între cuvinte, dar mai ales, schimbă distanţa dintre rânduri.

Doctorul îşi ascuţi buzele ca şi când s-ar fi pregătit să şuiere.

— Excluzi, oare, posibilitatea că ar fi scrisă chiar de Meister?

— De Meister? (la aşa ceva Alan nu se gândise). Dar de ce? Dacă Meister este implicat în acest furt, o să încredinţeze colierul lui John Lenley atrăgând atenţia asupra faptului că un prieten al său e hoţ?

Lomond continua să privească scrisoarea.

— Există, oare, un motiv pentru ca Meister să încerce să scape de acest tânăr?

Alan clătină capul.

— Nu-mi imaginez care ar putea fi. Părerea dumitale îmi pare cam excentrică, doctore. Înştiinţarea provine, probabil, de la un duşman de-al lui Lenley, care are un dar aparte de a-şi atrage numeroase duşmănii.

— Meister... murmură Lomond, ţinând hârtia în lumină, pentru a-i examina filigranul. Poate vei avea prilejul să-ţi procuri o mostră a hârtiei pe care o întrebuinţează şi a caracterelor maşinii sale de scris.

— Dar, pentru Dumnezeu, de ce doreşte să scape de Lenley? insistă Alan. Chiar dacă Johnny l-a insultat, să zicem, – e unul din obiceiurile sale urâte – acesta nu constituie un motiv ca să-l trimită la muncă silnică.

— Doreşte să scape de John Lenley, afirmă Lomond din nou. Aceasta este şi rămâne excentrica mea părere şi, dacă sunt un excentric, în acelaşi timp sunt şi un om care ştie să calculeze exact!

După plecarea doctorului, Alan continuă să fie stăpânit de aceeaşi stare de nedumerire, şi căuta zadarnic, o soluţie. Zbârnâitul telefonului îl trezi din visare; luă receptorul şi recunoscu glasul colonelului Walford.

— Wembury, poţi să vii la Yard? Am ştiri noi cu privire la personajul despre care ţi-am vorbit săptămâna trecută.

Alan uitase aproape complet de existenţa Răzbunătorului. Profită bucuros de prilej, ca să se sfătuiască cu directorul, care se dovedise în atâtea rânduri nu numai un superior simpatic, ci şi un prieten adevărat.

O jumătate de oră mai târziu, sună la uşa colonelului şi acest lucru urmă să aibă o tragică însemnătate pentru Mary Lenley.

Capitolul XII

John Lenley, deîndată ajunse acasă, ascunse cu multă grijă cutiuţa de carton, apoi, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat plecă în vizită la o cunoştinţă a familiei. Întorcându-se, Mary găsi apartamentul gol. O durea capul, dar asta nu însemna nimic în comparaţie cu supărarea care-i rodea inima. Gătirea cinei, în aceste condiţii, devenise aproape o imposibilitate.

Nu mâncase nimic de dimineaţă. Senzaţia de sfârşeală ce o încerca, urcând treptele de piatră, până la etajul lor, îi amintea faptul într-un chip foarte neplăcut.

Încercă, deci, să mănânce ceva şi era tocmai pe punctul să-şi toarne a doua ceaşcă de ceai, când auzi o cheie răsucindu-se în broască şi apăru Johnny. Chipul îi era negru de supărare.

— M-am dus să iau ceaiul la familia Hampton, zise, aruncând o privire dispreţuitoare mâncărurilor sărăcăcioase ce-l aşteptau pe masă. Dar m-au tratat ca pe un lepros – şi când te gândeşti cum au fost găzduiţi şi ospătaţi aceşti porci la Lenley Court, de nenumărate ori!

Mary era adânc revoltată, căci întotdeauna îi considerase pe aceşti Hampton ca pe cei mai buni prieteni ai tatălui său.

— Johnny, se poate oare, să se fi purtat aşa de urât, fiindcă suntem... fiindcă n-avem bani?

El mormăi ceva. În cele din urmă spuse:

— O fi fost şi asta. Dar, mai bănuiesc şi alt motiv.

Atunci ea înţelese şi inima i se strânse dureros.

— Nu cumva, îngăimă, din cauza perlelor contesei Darnleigh?

Johnny o săgetă cu privirea.

— De ce întrebi?... N-au spus-o chiar direct. Au făcut numai aluzii la nestematele acelei cotoroanţe.

— Dar din toate acestea nimic nu e adevărat, nu-i aşa?

Glasul ei, care părea că vine din altă lume, era cu totul schimbat.

— Nu înţeleg ce vrei să spui! răspunse el aspru, fără a îndrăzni s-o privească.

Lucrurile din cameră începură să se învârtească în jurul ei, şi simţi nevoia să se sprijine de ceva.

— Doamne!

— Nu cumva mă crezi hoţ?

Mary îşi reveni într-o oarecare măsură.

— Priveşte în ochii mei, Johnny... Ştii ceva despre perlele acelea?

Nu îndrăzni să-şi privească sora.

— Ştiu doar că au fost furate! Ce vrei de la mine strigă, cuprins de un acces de mânie. Cum îndrăzneşti să-mi iei un interogatoriu, de parcă aş fi un hoţ! Iată ce se întâmplă când ai de-a face cu oameni inculţi ca Wembury...

— Ai furat perlele lady-ei Darnleigh?

Mary era extrem de palidă Johnny făcu o încercare zadarnică să reziste privirii surorii sale.

— Eu... începu.

În aceeaşi clipă se auzi o bătaie în uşă. Se priviră speriaţi.

— Cine să fie? glăsui Johnny, răguşit.

Ea clătină capul.

— Nu ştiu.

Picioarele-i erau ca de plumb. Izbuti cu greu să ajungă până la intrare; se temea că are să leşine.

Alan Wembury stătea înaintea uşii, cu o expresie pe care nu i-o cunoscuse niciodată.

— Vrei să-mi vorbeşti, Alan? întrebă ea gâfâind.

— Vreau să vorbesc cu Johnny.

Glasul său era tot atât de slab ca şi al ei, aproape nu se înţelegea ce spune.

Ea deschise uşa mai larg, lăsându-l să intre în sufragerie. Johnny stătea încă în acelaşi loc, lângă măsuţa acoperită cu rămăşiţele cinei. Zgomotul uşii, care se închisese, avea pentru el o rezonanţă sinistră, asemeni clopotului, pentru osânditul la moarte.

— Ce doreşti de la mine, Wembury?

John Lenley vorbea cu multă greutate. Inima îi bătea atât de tare, că celălalt nu se putea să n-o audă. Cel puţin aşa i se părea lui.

— Vin de la Scotland Yard.

Glasul lui Alan era complet schimbat şi nefiresc.

— L-am văzut pe colonelul Walford şi i-am comunicat o ştire, primită azi după-amiază. I-am explicat... relaţiile mele cu familia ta, cât de mult o preţuiesc şi de ce şovăi să fac această treabă...

— Ce fel de treabă? întrebi Johnny, după un moment de tăcere.

— În momentul de faţă nu am nicio însărcinare.

Wembury îşi alegea cuvintele cu multă grijă.

— Mâine, însă, voi veni cu un ordin de percheziţie domiciliară, pentru a căuta perlele lady-ei Darnleigh.

Auzi geamătul fetei, dar nu întoarse capul.

John stătea nemişcat; era palid ca un cadavru. Nu cunoştea procedurile poliţieneşti. Altfel, ar fi înţeles semnificaţia

amănuntului dat de Alan, că nu se afla în posesia unui ordin de percheziţie domiciliară. Wembury observă această neştiinţă şi făcu o ultimă încercare deznădăjduită de a o scăpa pe fata iubită de consecinţele funeste ale nebuniei fratelui ei.

— Neavând ordinul pomenit, nu sunt îndreptăţit să-ţi percheziţionez locuinţa. Abia mâine dimineaţă voi fi în posesia acestui ordin.

Dar, în aroganţa-i nebună, Lenley respinse prilejul ce i se oferea. Nu voia să aibă nicio obligaţie faţă de fiul grădinarului.

— Perlele sunt într-un cufăr sub pat... O ştii, altfel n-ai fi venit. Nu primesc favoruri de la dumneata şi nici nu cred că mi le-ai acorda. Dacă îţi place să-l arestezi pe fiul al cărui tată era stăpânul casei în care te-ai născut, atunci n-ai decât să-ţi satisfaci această plăcere.

John se duse în camera sa, iar peste câteva clipe reveni cu o cutioară de carton, pe care o aşeză pe masă. Alan Wembury parcă încremenise în faţa tragediei care copleşise această familie. Nu îndrăznea să ridice ochii spre Mary, care stătea lângă masă; chipul palid era întors către fratele ei, cu o expresie de nemărginită durere. Când îşi recapătă graiul exclamă:

— Johnny, cum ai putut face una ca asta?

El ridică nervos din umeri.

— Lasă acum, Mary, răspunse apatic. Mi-am pierdut minţile.

Cu o mişcare bruscă, o strânse în braţe şi în clipa în care îi sărută obrazul palid, simţi un fior zguduindu-l din cap până în picioare. Apoi se smulse din îmbrăţişare, şoptind cu voce stinsă:

— Sunt gata.

Şi părăsi camera. Ca arestat.

Capitolul XIII

Atât Alan Wembury cât şi prizonierul său nu schimbară niciun cuvânt până în apropierea circumscripţiei din Flanders Lane. Acolo Johnny întrebă fără a întoarce capul:

— Cine m-a denunţat?

Numai severa disciplină a celor doisprezece ani de carieră poliţienească îl opri pe Alan să-l denunţe pe trădător.

— Am primit o informaţie, răspunse laconic, iar tânărul începu să râdă.

— M-ai supravegheat desigur după furt. Vei fi avansat de pe urma acestei afaceri, şi profit de ocazie ca să te felicit.

În faţa sergentului de serviciu, deveni ceva mai amabil şi întrebă dacă Maurice Meister putea fi înştiinţat. În momentul în care intra în celulă se informă:

— Cât voi primi pentru asta, Wembury?

Alan clătină capul. În sinea lui era convins că nimic nu-l putea scăpa pe Johnny de munca silnică cu toate că era vorba de o primă infracţiune.

Era aproape miezul nopţii şi ploua cu găleata, când Alan străbătu grăbit Flanders Lane, spre locuinţa lui Meister. Din partea opusă a străzii, pe deasupra zidului înconjurător, se puteau zări ferestrele etajului de sus. Una singură era luminată. Avocatul nu dormea încă. Vorbea, probabil, cu unul dintre

ciudaţii săi clienţi, venit la el pe furiş şi pe căi nebănuite, ca să-i ceară ajutorul şi să-i arate obiecte de valoare, dobândite în mod necinstit. Aceste case vechi, situate lângă fluviu, erau împânzite de galerii subterane, şi numai cu câteva săptămâni în urmă, cu ocazia unor demolări, se descoperise o încăpere, pe care proprietarul imobilului nici măcar nu o bănuise, în decursul celor douăzeci de ani cât locuise acolo.

În timp ce traversa strada, Alan zări, deodată o figură ieşind din umbra întunecoasă a zidului care înconjura locuinţa avocatului. În mişcările acestui om era ceva tainic, care trezi detectivul din Alan. Îl strigă dar, spre surprinderea sa, în loc s-o rupă la fugă, precum se aştepta din partea unui locuitor al acelui cartier rău famat, omul se opri şi porni spre el. În lumina lămpii de buzunar a inspectorului, apăru un bărbat slab, cu o faţă smeadă şi bărboasă.

Wembury nu-l mai văzuse până acum, dar acest fapt nu era de mirare. Majoritatea indezirabililor din Deptford îi erau încă total necunoscuţi.

— Hallo! Cine eşti dumneata şi ce cauţi aici? îl întrebă.

Celălalt îi răspunse tăios:

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare.

— Sunt ofiţer de poliţie, spuse Alan.

Străinul chicoti înfundat.

— Atunci, zise, suntem fraţi în nenorocire, pentru că şi eu sunt ofiţer de poliţie. Inspectorul Wembury?

— Aşa mă numesc, spuse Alan

— Iar eu mă numesc Bliss, – inspector principal Bliss – de la Scotland Yard.

Bliss? Alan îşi aminti că detectivul acesta, atât de antipatic multor colegi, trebuia să sosească în Anglia în ziua aceea sau în cea precedentă.

— Cauţi pe cineva? îl întrebă Alan.

O clipă Bliss evită răspunsul.

— Nu ştiu exact ce şi pe cine caut. Deptford a fost cândva circumscripţia mea şi am vrut să-mi împrospătez amintirile. Dumneata te duci la Meister?

De unde ştia că Meister locuia aici? În această casă se mutase abia după plecarea lui Bliss în America. Şi ce interes special purta acestui avocat suspect?

— Mi-a spus cineva că Meister trăieşte în Deptford, spuse repede Bliss, ca şi când ar fi citit gândurile lui Alan. O decădere, fără îndoială. L-am cunoscut pe când locuia în Lincoln's Inn, unde avea o clientelă serioasă.

Cu un salut scurt, se îndreptă în direcţia în care pornise când îl oprise Alan. Acesta, rămas în faţa uşii lui Meister, îl urmări cu privirea pe Bliss, până când dispăru. Într-un târziu, sună, dar trebui să aştepte destul de mult: avu deci timp să se gândească. Gândurile lui nu erau tocmai plăcute. Nu îndrăznea să şi-o imagineze pe Mary, singură şi cuprinsă de disperare, în locuinţa ei tristă. Nici pe băiatul pe care-l cunoscuse de mic, nu şi-l putea imagina stând pe patul de scânduri, din celulă, cu capul rezemat în palme, gândindu-se la viaţa sa distrusă.

Deodată auzi nişte paşi, venind dinspre curte, şi glasul lui Meister întrebând.

— Cine-i acolo?

— Wembury.

Un zăngănit de lanţuri, un scârţâit de zăvoare şi uşa se deschise. Cu toate că Meister purta un halat de casă, Wembury observă la lumina slabă a felinarului, că era complet îmbrăcat. Nu-şi scosese nici măcar jambierele.

— Ce s-a întâmplat, domnule Wembury?

Alan nu ştia dacă în casă mai locuiau şi alte persoane, care le-ar fi putut auzi convorbirea. Fără să aştepte vreo invitaţie din partea avocatului, urcă înaintea lui pe scară şi intră în cameră. Pianul deschis şi nişte note împrăştiate pe jos arătau că Meister tocmai cântase.

— E ceva în legătură cu Johnny? întrebă, închizând uşa.

Era, poate numai o închipuire din partea lui Alan, dar vocea avocatului părea obosită şi răguşită.

— Ce te face să presupui acest lucru? răspunse inspectorul. Da, într-adevăr, e vorba de John. L-am arestat acum o oră pentru furtul perlelor lady-ei Darnleigh. M-a rugat să-ţi comunic şi dumitale faptul.

Maurice se uita în jos, tăcut şi aparent, foarte îngândurat.

— De unde ai primit dumneata informaţia pe a cărei bază a fost arestat Lenley? întrebă el. Sau, poate, ştiai de mai mult timp...

Alan îl fixă cu privirea şi această privire îl indispuse pe avocat.

— Nu sunt dispus să-ţi raportez, doar dacă nu eşti şi dumneata la curent. I-am promis lui Lenley că te voi înştiinţa şi cu asta mi-am îndeplinit datoria.

Privirea avocatului rătăcea pe obiectele din cameră. Nu se opri nici măcar o dată asupra lui Alan.

— Perlele au fost găsite? întrebă în sfârşit.

Inspectorul aprobă printr-o mişcare a capului

— Se aflau într-o cutie de carton... O brăţară, furată şi ea, nu a mai fost găsită. Am descoperit urma unei vechi etichete pe cutie şi cred că voi fi în stare să-l depistez pe proprietar.

Spre marea lui mirare, la aceasta, Meister, răspunse:

— Cred că-ţi pot veni în ajutor. Nu e deloc exclus să fi fost chiar a mea, căci Johnny mi-a cerut una săptămâna trecută. Bineînţeles, nu ştiam ce întrebuinţare vrea să-i dea.

O clipă, Alan rămase pe gânduri. Sperase că va reuşi să-l implice cumva pe Meister în acest furt, mai ales că descoperise mai mult decât mărturisise. Eticheta, pe jumătate ştearsă, purta încă destul de citeţ adresa avocatului. Totuşi, Maurice nu observase. Era una dintre acele mici greşeli, pe care le comit chiar şi cei mai iscusiţi criminali. Din păcate avocatul poseda multă prezenţă de spirit, şi astfel distruse orice speranţă că-i va putea dovedi complicitatea. În afară de cazul în care Johnny ar fi decis să spună totul. Dar Johnny nu era omul care să-şi trădeze complicele.

— Cât crezi că va primi? întrebă avocatul.

— Te interesează sentinţa? D-ta pari foarte sigur de vinovăţia lui.

Maurice înălţă din umeri.

— Probabil nu l-ai arestat fără o dovadă zdrobitoare. Bietul băiat! zise el.

Brusc, Alan pricepu motivul acestei trădări rămas până atunci obscur: *Mary!*

Wembury râsese la ideea că Meister ar fi putut dori să scape de fratele fetei. Atunci nu putuse descoperi niciun motiv serios. Acum însă cele mai urâte perspective i se înfăţişară singure. Îşi pironi privirea asupra avocatului. Îi cunoştea reputaţia dubioasă, povestea cu Gwenda Milton, şi cu altele, din viaţa-i, prea puţin onorabilă. Era oare Mary nevinovata cauză a faptei sale ticăloase? Pentru ca Meister să poată pune stăpânire pe ea, trebuia ca Johnny să fie îngropat de viu? De această dată, avocatul susţinu privirea detectivului fără să clipească.

Capitolul XIV

— În ceea ce o priveşte pe domnişoara Lenley, zise Alan cu răceală, trăieşte, din fericire, în circumscripţia mea şi are destulă încredere în mine, ca să mă înştiinţeze, în cazul în care ar avea vreo neplăcere.

— Crezi, într-adevăr, domnule inspector, că ar apela la d-ta? răspunse avocatul cu un surâs, iar în glasul său era ceva ce amintea de moliciunea unei pisici. Din câte am înţeles ai avut ingrata misiune de a-i aresta fratele. Ţi se pare verosimil să vină tocmai la d-ta să se plângă de necazurile ei?

Lui Alan i se strânse inima. De la arestare încoace, îl chinuise întrebarea: care va fi de acum înainte atitudinea fetei? Cum putea, oare, să rămână prietenoasă faţă de cel care provocase ruina şi ruşinea fratelui ei?

— Ei aparţin unei vechi familii, urmă Meister, şi au o oarecare mândrie. Mă întreb dacă biata Mary îţi va ierta vreodată că i-ai arestat fratele. Va fi o mare nedreptate faţă de d-ta, se înţelege, dar femeile nu cunosc logica. De altfel voi face tot ce pot pentru domnişoara Lenley şi pentru Johnny să-i ajut. Voi avea, cu siguranţă, mai multe prilejuri să-i ajut decât d-ta. Pot să-l văd pe Johnny chiar în seara asta?

Alan făcu un gest afirmativ.

— Da. Aceasta e şi dorinţa lui, dar nu cred că vei putea face mare lucru. O eliberare pe cauţiune e exclusă, fiind vorba de un delict prea grav.

Meister, dezbrăcându-şi halatul păşi grăbit spre uşa ce ducea în dormitor.

— Nu te voi lăsa să aştepţi mult, zise ieşind.

Rămas singur, Alan se plimbă de colo până colo, pe covorul uzat, cu mâinile la spate şi cu capul plecat.

Era ceva respingător în atmosfera creată de acel pian şi, acele lambriuri, mobile şi perdele jerpelite. Erau multe uşi! Numără patru! Oare unde duceau ele, ce povesti ar fi putut mărturisi?

Mai ales una, zăvorâtă şi ferecată, îi stârni interesul. Tocmai era adâncit în examinarea ei, când deodată, spre marea lui uimire zări un bec roşu aprinzându-se deasupra ei. Un semnal, fără îndoială... De la cine? Lumina se stinse, şi Meister intră, îmbrăcat cu pardesiul.

— Ce înseamnă această lumină, domnule Meister?

Avocatul privi împrejur.

— Lumină? Ce fel de lumină? întrebă repede, privind în direcţia indicată de detectiv. Te referi desigur, la becul roşu? Cum l-ai observat?

— S-a aprins acum câteva minute şi pe urmă s-a stins.

Faţa avocatului căpătase o paloare neaşteptată.

— Oare nu te înşeli?

Apoi continuă:

— Înlocuieşte soneria... Vreau să spun că dacă apeşi pe butonul roşu de la intrare se aprinde lumina. Nu pot suferi soneriile.

Minţea şi îi era frică în acelaşi timp. Semnificaţia becului roşu era alta. Care anume?

În câteva clipe, Meister deveni nervos, neliniştit. Mâna, pe care o ducea mereu la gură, tremura. Uitându-se la el cu coada ochiului, într-un moment când se credea neobservat. Alan îl văzu scoţând o tabacheră de aur din buzunar, luând o priză între police şi arătător şi trăgând pe nas.

„Cocaină”, ghici inspectorul Wembury.

Şi, văzând efectul produs asupra dispoziţiei avocatului, devenit vesel, dintr-o dată înţelese că nu greşise.

— Trebuie să te fi înşelat... Probabil un reflex de la lampa de masă, spuse Maurice.

— Dar de ce n-ar putea fi cineva la uşa de la intrare? întrebă Alan rece.

Meister comisese o greşeală, iar acum se străduia să o îndrepte.

— Se prea poate... Vrei să fii atât de bun şi să te uiţi d-ta, domnule inspector? Iată cheia!

Alan, luând cheia din mâna avocatului, coborî scara, străbătu curtea şi deschise poarta exterioară. Nu era nimeni. Bănui, ba chiar fu sigur, că Meister îi ceruse acest serviciu numai fiindcă dorea să rămână singur câteva clipe, poate pentru a cerceta motivele acelui semnal.

Urcând scara, auzi zgomotul produs de un sertar care se închide; când intră în cameră, Maurice tocmai îşi punea mănuşile, cu un aer de nepăsare.

— Nimeni? întrebă. Trebuie să fi fost doar o închipuire a d-tale, sau poate că un trecător ne-a jucat o farsă apăsând pe buton.

— Becul nu s-a mai aprins în timpul lipsei mele? întrebă Alan.

Meister făcu semn că nu.

— Eşti sigur? insistă detectivul

— Absolut sigur, spuse avocatul, dându-şi prea târziu seama că i se întinsese o cursă.

— Ciudat! spuse Wembury. Am apăsat pe butonul roşu de la intrare şi dacă rostul becului ar fi fost într-adevăr cel indicat de d-ta, ar fi trebuit să se aprindă din nou.

Meister mormăi ceva despre fire deranjate şi aproape îl împinse afară din cameră.

Alan nu fu de faţă la întrevederea din arestul poliţiei. Îl lăsă pe avocat în seama sergentului de pază şi se întoarse cu durere în suflet la locuinţa sa din strada Blakheath. Nu putea să facă nimic pentru Mary. Nici măcar să-i propună pe cineva, vreo femeie care să-i ţină de urât. Cum ar fi putut bănui că, chiar în momentul în care se frământa din cauza ei, cineva îi ţinea fetei de urât şi acest cineva... era tocmai o femeie.

Capitolul XV

Multă vreme după ce Johnny Lenley fusese dus la închisoare, Mary Lenley rămase ca ameţită, din pricina nenorocirii copleşitoare care o lovise. Stătea pe scaun cu mâinile împreunate, uitându-se la faţa de masă albă, până când începură să o doară ochii. Ar fi vrut să plângă, dar nu putea. Din tragedia care se jucase sub acest acoperiş, tot ce-i rămăsese, era senzaţia de vis, de gol sufletesc; parcă i se scosese inima din piept.

Johnny hoţ! Nu era posibil; visa. Se va trezi curând, scăpând de acest coşmar îngrozitor şi va auzi vocea fratelui ei, strigând-o de pe pajişte... Dar nu se afla la Lenley Court, ci într-o casă locuită de oameni simpli. Era aşezată pe un scaun incomod, iar Johnny se găsea în celula unei închisori. Simţi cum îi îngheaţă sângele de groază. Şi Alan... Cărei fatalităţi se datora faptul că tocmai el trebuise să-l prindă pe Johnny? Păstra foarte clar în memorie scena care precedase arestarea. Fiecare cuvânt rostit de Alan, îi era întipărit în minte. A înţeles bine că Wembury riscase totul pentru a-i salva fratele. Johnny n-avea decât să tacă, să profite de prilejul care i se dăduse, ca să scape de perle în cursul nopţii. Atunci n-ar mai fi fost smuls de lângă ea. Dar înfumurarea îi fusese fatală. L-a nenorocit. N-avea ce să-i reproşeze lui Alan. Era doar adânc mâhnită pentru el, iar

amintirea feţei lui obosite o durea aproape ca şi nesocotinţa lui Johnny.

Auzi soneria. Sunase de trei ori, până când înţelese, că e cineva la uşa de la intrare. „Poate Alan”, gândi, şi, ridicându-se cu greu, ieşi în coridor ca să deschidă. Zări o femeie îmbrăcată într-o manta de ploaie, lungă şi neagră; o pălărie, de asemenea neagră, îi scotea în evidenţă frumuseţea tenului şi a părului. Îndată, Mary observă că necunoscuta e plină de farmec şi, fără îndoială, aparţinea cercurilor distinse.

— Greşiţi, spuse.

— D-ta eşti Mary Lenley, nu-i aşa?

„O americană”, constată Mary, neputând să-şi ascundă mirarea.

— Îmi dai voie să-ţi vorbesc, domnişoară?

Fata îi făcu loc să treacă şi Cora Ann Milton intră în cameră, privind în jur. În această privire se simţea o nuanţă de dispreţ, dar Mary era prea abătută ca să i-o ia în nume de rău.

— Ai un mare necaz, nu-i aşa?

Fără să fie rugată, se aşeză lângă sertarul pe jumătate deschis al mesei, scoase o tabacheră împodobită cu pietre preţioase, şi-şi aprinse o ţigară.

— Da, zise Mary, un foarte mare necaz.

Se mira de unde ştia femeia de necazurile ei şi se întreba ce anume o adusese la ea, la o oră atât de înaintată.

— Mi-am imaginat... Am aflat că Wembury l-a arestat pe fratele d-tale pentru furtul nestematelor. Presupun că le-a găsit şi pe acestea...

Mary dădu încet din cap.

— Da, perlele au fost aici. Eu, însă, n-am ştiut.

Nu cumva femeia aceasta era chiar lady Darnleigh în persoană? Atâţia membri ai aristocraţiei îşi aduseseră soţiile din Statele Unite.

— Numele meu e Milton... Cora Ann Milton, zise necunoscuta fără să observe ce impresie îi produsese fetei.

— !?

— N-ai auzit niciodată de mine, drăguţo?

Mary clătină capul. Era obosită sufleteşte şi trupeşte şi ar fi dorit să rămână singură cu durerea ei.

— Dar de Răzbunător ai auzit?

Mary ridică repede privirea.

— Răzbunătorul? Criminalul căutat de poliţie?

— Căutat de fiecare, puică...

Cu tot tonul uşuratic, glasul Corei tremura uşor.

— De mine mai mult decât de oricine... Sunt soţia lui!

Mary sări ca arsă. Era de necrezut! Această fiinţă minunată, soţia unui om care se afla veşnic sub ameninţarea spânzurătorii.

— Da, sunt soţia lui. Crezi, poate, că-i ceva cu care nu mă pot mândri? Te înşeli!

Apoi, fără tranziţie:

— Lucrezi pentru Meister, nu-i aşa?

— Da. Dar nu pot înţelege, doamnă...

— Milton, – o ajută Cora.

— ...Doamnă Milton, care e scopul vizitei d-tale la o oră atât de târzie.

Cora Ann Milton examină camera cu ochi experimentaţi, care ştiau să preţuiască, exact, lucrurile.

— Apartamentul d-tale nu este tocmai frumos, totuşi este preferabil camerei luxoase a lui Meister.

Văzând că fata se înroşise închise ochii pe jumătate.

— Ţi-a şi arătat-o! La naiba, individul nu pierde timpul...

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Mary nu se supăra uşor, dar acum simţea că era pe cale să se înfurie. Avea impresia că, fără greşeala lui Johnny, această femeie n-ar fi îndrăznit să vină niciodată la ea. Parcă din pricina arestării lui, fiinţele dubioase se credeau îndreptăţite s-o trateze cu familiaritate.

— Dacă nu înţelegi ce vreau să spun, atunci să lăsăm chestia asta, zise femeia cu răceală. Meister ştie că m-am reîntors?

Mary făcu un gest negativ. Doamna Milton stătea lângă masă. Îşi scoase o batistă din poşetă; în purtarea ei era multă stăpânire de sine şi chibzuinţă.

— Nu cred că-l interesează domiciliul d-tale, răspunse Mary obosită. Scuză-mă, doamnă Milton, dar, te-aş ruga să nu mă mai reţii. Am primit o lovitură prea grea astă seară şi nu mă mai simt în stare să discut despre domnul Meister, soţul d-tale, sau altcineva.

Dar Cora Milton nu se lăsă uşor descurajată, aşa că răspunse:

— Presupun că după rezolvarea acestei afaceri, vei lucra până târziu în biroul lui Meister. Poate vrei să-ţi notezi adresa mea?

— La ce bun... începu Mary.

— La ce bun! repetă cealaltă. Deşi trăim într-o eră a libertăţii, muzele sunt singurele femei ce ar mai putea fi considerate cumsecade. Aş dori să poţi lua legătura cu mine, dacă... se întâmplă ceva. A mai fost o fată... Presupun însă că n-ai nevoie să fii prevenită. Te-aş ruga să nu-i spui scumpului Maurice că soţia Răzbunătorului se află aici.

Mary nici nu-i mai ascultă ultimele cuvinte. Se îndreptă spre uşă şi o deschise larg.

— Asta înseamnă că vrei neapărat să plec, zise Cora Ann, cu un surâs blajin. Nu ţi-o iau în nume de rău, drăguţo. Cred că m-aş purta la fel, dacă vreo femeie s-ar oferi să-mi fie înger păzitor.

— Nu-mi trebuie tutelă. Am prieteni...

Se opri brusc. Prieteni! În toată Londra, în toată Anglia nu era nimeni căruia să i se poată adresa la nevoie... în afară de Alan Wembury. Dar Maurice? De ce se îndoia de Maurice? În ultimele zile, în relaţiile lor, intervenise o uşoară schimbare. Nu mai era sfătuitorul către care putea să-şi îndrepte paşii.

Cora Ann o observă de la uşă. Ochii săi pătrunzători, şireţi, îi citeau gândurile.

— Wembury acela e un băiat de treabă. Sper că nu eşti supărată pe el fiindcă ţi-a înşfăcat fratele.

Mary făcu un gest obosit. Ajunsese aproape la limita răbdării.

Mult timp după plecarea Corei Ann, fata rămase lângă masă, căutând să înţeleagă rostul acelei vizite. Dacă ar fi urmărit-o pe femeie până jos, ar fi descoperit poate, cheia enigmei.

Cora ieşi în strada pustie şi întunecoasă, făcu câţiva paşi, când deodată, un om apăru lângă ea, atât de neaşteptat şi de misterios, încât ea se trase înapoi.

— O, m-ai speriat! spuse respirând din greu.

— Ai vorbit cu fata?

— Da... Arthur.

Glasul ei răsuna înăbuşit din cauza emoţiei.

— ...de ce stai aici? Nu-ţi dai seama, nesocotitule, ce pericol...

Îl auzi chicotind.

— Cora Ann, vorbeşti prea mult, spuse el repede. Ştii că te-am văzut azi după-amiază?

— M-ai văzut? Dar unde erai?... Arthur, după ce să te recunosc, când te întâlnesc? Am ciudata senzaţie că eşti mereu în apropierea mea şi privesc atât de insistent la fiecare trecător că, într-o bună zi, mă vor aresta pentru purtare necuviincioasă!

El chicoti din nou.

— Numai scumpa mea nevastă o să mă recunoască, spuse ironic. Ochii iubirii pătrund orice deghizare.

Auzi o exclamaţie de mânie. Lui Arthur Milton îi plăcea să o înfurie pe frumoasa sa soţie.

— Stai că văd eu acum cum arăţi, zise ea.

Şi deodată se auzi un pocnet uşor, şi o rază albă lumină faţa lui Arthur.

— Eşti nebună, zise el cu asprime, smulgându-i lanterna din mână. Dacă mă poţi vedea tu, mă văd şi alţii.

— Sper să le facă multă plăcere, şopti Cora.

Ea văzuse că faţa soţului ei era acoperită de la frunte până la bărbie de o bucată de mătase neagră, tăiată numai în regiunea ochilor.

— Ai primit scrisoarea mea? întrebă Milton.

— Da... vrei să zici codul. Credeam că ziarele nu publică anunţuri cifrate.

El nu răspunse şi în mod mecanic ea băgă mâna în poşetă. Plicul dispăruse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Milton repede.

Iar după ce află începu să se agite.

— Cora, eşti o zăpăcită! Trebuie să o fi pierdut sus, la fata aceea. Du-te şi caut-o!

Ea urcă în grabă scările şi bătu în uşă. Mary deschise fără să şovăie.

— M-am înapoiat, zise femeia, cu respiraţia întretăiată. Am pierdut o scrisoare pe undeva pe aici. Abia acum mi-am dat seama.

Începură să caute împreună prin toate colţurile, ridicând covoarele şi scuturând perdelele, dar nici urmă de scrisoare.

— Trebuie s-o fi pierdut în altă parte...

Femeia părea atât de agitată, încât fetei i se făcu milă.

— Conţinea bani?

— Bani? Nu, zise Cora Ann îngândurată. Dacă n-ar fi fost decât asta...

Se uita împrejur buimacă.

— Ştiu sigur că am avut-o înainte de a veni aici.

— Poate că ai lăsat-o acasă, zise Mary.

Dar Cora clătină capul.

Totuşi, după încă o căutare minuţioasă, începu să se îndoiască dacă, într-adevăr, o avusese în poşetă.

Mary Lenley închise uşa după ea răsuflând uşurată. Se aşeză din nou la masă. Ceaiul era rece şi amar. Deschise un mic sertar unde-şi ţinea lingurile şi privi cu mirare în jos. Scrisoarea căutată cu atâta înfrigurare era aici, deasupra linguriţelor şi furculiţelor. Pe plic nu scria decât „*Cora Ann*”. Poate adresa era înăuntru. După o clipă de şovăire, scoase din plic un carton alb şi pătrat, acoperit cu grupuri de litere şi cifre, aproape microscopice. Nu trebuia să fie deosebit de pricepută ca să înţeleagă că ţinea în mână un cod cifrat. Dacă ar fi fost mai experimentată în acest domeniu şi-ar fi dat seama cu câtă măiestrie era întocmit.

Puse cartonul înapoi în plic, iar plicul înapoi în sertar aşteptând ca femeia să se reîntoarcă. Ce se întâmplase era uşor de explicat. Când îşi scosese batista din poşetă, plicul alunecase în sertarul pe jumătate deschis. Pe urmă, printr-o mişcare, îl închisese probabil, fără să observe, deoarece aluneca foarte uşor.

Când se duse la culcare, Mary luă scrisoarea cu ea în dormitor şi o încuie într-unul din sertarele măsuţei ei de toaletă, unde îşi păstra câteva mici giuvaeruri. După ce o puse acolo, uită cu desăvârşire de scrisoare.

Capitolul XVI

O lună mai târziu, Mary Lenley stătea în sala de marmură a Tribunalului, aşteptând, cu mâinile împreunate, şi cu o faţă crispată şi îndurerată, sentinţa juraţilor. Fusese de faţă la dezbateri şi ascultase o parte din mărturii; dar nu putuse îndura imaginea fratelui ei pe banca acuzaţilor. Aştepta afară deznodământul dramei.

Uşa sălii de şedinţe se deschise şi apăru Alan Wembury. Se apropie de ea.

— S-a terminat? întrebă Mary cu glas răguşit.

Wembury clătină din cap

— În curând, răspunse liniştit.

Se vedea clar că tânărul inspector nu prea dormise, era tras la faţă, cu ochii obosiţi. Arăta copleşit de durere.

— Îmi pare rău Alan, zise ea, atingându-i uşor mâna.

Nu lipsi mult ca această atingere să aducă lacrimi în ochii lui Alan.

— Mary, dacă ai şti ce simt... Şi partea cea mai oribilă este că mi se face un merit din această arestare. Ieri am primit o scrisoare de felicitare din partea directorului poliţiei.

Ea surâse trist.

Orice tragedie îşi are şi partea ei caraghioasă, în acest caz fiind reprezentată prin renumele dobândit, fără voia lui, de tânărul detectiv.

Se aşeză lângă ea, încercând s-o consoleze şi chiar dacă nu era prea îndemânatic, ba chiar stângaci am putea spune, ea înţelese totuşi buna lui intenţie. Pe urmă veni Maurice, elegant ca de obicei, cu jobenul mai lucios decât oricând şi cu ghetrele albe ca zăpada. Dacă n-ar fi fost expresia lugubră a feţei sale, ai fi putut spune că vine de la o nuntă.

— Judecătorul analizează acuzaţia. N-ai putea d-ta, Wembury, să te întorci în sala de şedinţă, pentru a ne ţine la curent cu ceea ce se întâmplă?

Alan ghici dorinţa avocatului de a rămâne singur cu Mary.

— E un tânăr foarte isteţ, spuse Meister urmărindu-l cu privirea. Un ambiţios, lipsit de scrupule, dar aşa sunt toţi cei de tagma lui.

— Niciodată nu l-am considerat pe Alan lipsit de scrupule, răspunse Mary.

— Poate am folosit cuvinte prea tari, admise nepăsător. La urma urmei, omul trebuia să-şi facă datoria. A dovedit o mare iscusinţă, prin felul cum l-a atras pe Johnny în cursă.

— Iscusinţă? Cursă? se încruntă Mary.

— Despre aceasta nu s-a vorbit la dezbateri. Procedeele poliţieneşti rămân pe cât se poate secrete, surâse Maurice semnificativ. Dar eu cunosc dedesubturile şi pot să-ţi spun că Wembury era pe urmele lui Johnny, încă de când s-a comis furtul. A venit chiar la Lenley Court în acest scop.

— Eşti sigur, Maurice? Credeam...

— Credeai că a venit să te vadă pe tine şi să-ţi primească felicitările pentru promovarea sa? E o eroare explicabilă. Draga mea, dacă te gândeşti bine, vei vedea că un detectiv e

întotdeauna nevoit să-şi ascundă adevăratele motive. Totuşi, în caz că l-ai acuza de duplicitate, Wembury s-ar arăta desigur indignat şi ar tăgădui totul.

Fata se gândi o clipă.

— Nu cred nimic din toate astea. Alan mi-a spus că arestarea a fost urmarea unei scrisori anonime, primită cu puţin înainte.

— Sst! îi făcu semn Meister, căci Alan ieşise din sala de şedinţă şi se apropia de ei.

— Cred că va mai dura vreo zece minute.

Înainte ca Meister s-o poată opri, fata întrebă:

— Alan, e adevărat oare, că l-ai supravegheat pe Johnny un timp îndelungat?

— Vrei să spui în legătură cu delictul? Nu, eu nu-l ştiam vinovat şi nu l-am bănuit, până când am primit o scrisoare de la o persoană, care, prin situaţia ei, era în măsură să ştie totul despre furt.

Vorbind, se uită la Maurice Meister.

— Dar atunci, când ai venit la Lenley Court?

— Draga mea, o întrerupse Maurice, de ce pui asemenea întrebări indiscrete inspectorului?

— Pe mine nu mă supără, zise brusc Alan. Am mers la Lenley Court, ca să văd de Miss Lenley şi să-i comunic promovarea mea. Sau vrei să susţii că vizita mea era în legătură cu furtul?

— Poate că ţi-am atribuit merite pe care nu le aveai, răspunse, încercând să dea discuţiei un ton glumeţ. Dar ca avocat, cunosc rolul acestor scrisori misterioase, menite să acopere acţiunile agenţilor secreţi.

— Nu este nimic misterios în scrisoarea denunţătoare, primită în cazul lui Johnny, în afara persoanei care a trimis-o. A fost scrisă pe hârtie de maşină Swinley Bond nr. 14.

Meister tresări.

— Am făcut câteva investigaţii la papetăriile din Deptford şi am descoperit, că această hârtie specială nu se găseşte acolo. Provine de la un librar din strada Tribunalului, cu o clientelă de avocaţi. Poate doreşti d-ta să continui cercetările.

După aceste cuvinte, se îndepărtă cu un salut.

— Ce a vrut să zică? întrebă fata îngrijorată.

— Cine poate ghici vreodată ce vrea să spună un ofiţer de poliţie! răspunse Maurice, cu un surâs silit.

Ea rămase mult timp îngândurată.

— A dat de înţeles că Johnny a fost trădat de... de cineva...

— De cineva care n-ar locui la Deptford, zise Maurice repede. Crede-mă, draga mea, toată această poveste neverosimilă nu merită atenţia pe care i-o acorzi. De altfel, ar fi mai bine ca pe viitor să te fereşti de Wembury.

— De ce? întrebă Mary uitându-se ţintă la el.

— Sunt multe motive, răspunse avocatul încet. În primul rând, am o clientelă care s-ar uita cam chiorâş la mine dacă secretara mea ar fi prietena unui detectiv.

Citind pe faţa fetei efectul produs de vorbele sale, urmă repede:

— Se înţelege că nu mă amestec în prieteniile tale. Dar aş vrea să-ţi fiu de folos, Mary. Sunt câteva chestiuni, pe care trebuie să le discutăm după terminarea acestei dureroase afaceri. Nu poţi rămâne singură la Malpas Mansions.

— Johnny va fi trimis la închisoare, fără îndoială, zise ea tristă.

Nu mai era momentul să o cruţe.

— Da, Johnny va fi trimis la închisoare, zise Meister. Va trebui să te împaci cu acest gând. Nu este exclus să primească chiar şapte ani. Cum? Vrei, deci, să rămâi singură?...

— Nu pot locui nicăieri în altă parte decât la Malpas Mansions, zise ea. Înţeleg că eşti animat de cele mai bune intenţii,

Maurice, dar hotărârea mea este definitivă. Dacă vrei să-mi dai o slujbă, voi lucra cu plăcere pentru tine. Nu cred că lipsa mea de simţ practic mă va ajuta să-mi găsesc de lucru în altă parte, şi, în orice caz, nimeni nu-mi va da un salariu ca acela pe care mi l-ai oferit tu. Trebuie însă să rămân la Malpas Mansions, până la întoarcerea lui Johnny.

Fură întrerupţi în mod dramatic. Se deschise uşa sălii Tribunalului şi apăru Alan Wembury. După ce se opri o clipă, uitându-se la ea, se apropie încet.

— Ei bine? întrebă Mary, ţinându-şi răsuflarea.

— Trei ani închisoare, zise Alan. Judecătorul a întrebat dacă cineva mai are ceva de declarat în legătură cu el. Atunci m-am prezentat încă o dată ca martor şi le-am spus ce ştiam.

— Şi ce ştiai? întrebă Meister.

Se ridicase în picioare, privindu-l pe detectiv în faţă.

— Ştii că a fost un tip de treabă, până când l-au nenorocit criminalii cu care a avut tangenţă, răspunse Alan, printre dinţi. Într-o zi voi pune mâna pe omul care l-a nenorocit pe Johnny Lenley şi îl voi aduce în faţa aceleiaşi Curţi.

Arătă cu mâna spre uşa sălii.

— Atunci mă voi prezenta din nou ca martor, dar nu pentru a depune în favoarea acuzatului, ci dimpotrivă, voi istorisi judecătorului o poveste care o să-l ducă pe denunţătorul lui John Lenley într-o închisoare din care nu va mai ieşi niciodată!

Capitolul XVII

Pentru Maurice Meister, Răzbunătorul era mort. Afirmaţia că Henry Arthur Milton s-ar găsi în Anglia, îl făcea să râdă. Privea totul ca pe o glumă sau poate ca pe o legendă dintre cele care se formează în jurul marilor criminali. În cursul celor trei luni care au urmat de la condamnarea lui Johnny, avocatul a fost prea prins de afaceri ca să dea atenţie vreuneia dintre aluziile şoptite de faimoşii săi clienţi.

Scotland Yard, care acţionează numai pe baza unor indicii sigure, nu întreprinsese nimic pentru a-l preveni, fapt care îi întărise neîncrederea în zvonurile care circulau.

Mary, se prezenta regulat la serviciu şi, în curând, încetă să mai joace doar un rol decorativ, devenind o dactilografă destoinică. Uneori se întreba dacă nu ar fi de datoria ei să-i comunice lui Maurice că avusese o întrevedere cu Cora Ann Milton. Dar, fiindcă nimeni nu mai pomenise de Răzbunător, socoti că ar fi mai potrivit să ocolească acest subiect. Deşi nu întrerupsese complet relaţiile cu Wembury, îl întâlnea, totuşi, foarte rar. De două ori îl întâlnise pe stradă, dar el o evitase. La început se simţi jignită, însă pe urmă îşi dădu seama că ceea ce-l determina pe Alan să procedeze astfel se datora tactului înnăscut al acestuia. Într-o zi îl întâlni în High Street şi-l opri înainte ca el să se poată eschiva.

— Alan, să ştii că nu mai eşti deloc drăguţ.

Apoi adăugă maliţioasă.

— Se spune că nu vrei să mă mai cunoşti din cauza relaţiilor mele dubioase.

El schimbă feţe-feţe, făcând-o să regrete imediat cuvintele rostite. În firea lui se simţea ceva copilăresc.

— Bineînţeles că n-am crezut niciodată aşa ceva. Dar ce purtare! Te fereşti de mine ca de ciumă.

— Dimpotrivă, îmi închipuiam că sunt delicat, răspunse el, spăşit.

Apoi, luându-şi inima în dinţi:

— Ai ceva veşti de la Johnny?

— Da, răspunse ea, e voios, şi îşi făureşte planuri de viitor.

Apoi adăugă:

— Nu vrei să luăm miercuri ceaiul împreună? E singura zi când plec mai devreme de la serviciu.

Alan se întoarse la inspectorat deosebit de fericit. Bătrânul doctor Lomond, scriind la un raport referitor la un conducător de automobil beat, îl privi pe deasupra ochelarilor şi-l întrebă în felul său mucalit:

— Ai moştenit ceva părăluţe?

— Ceva mult mai bun, îi răspunse Alan cu un surâs. Am scăpat de o fantomă chinuitoare.

— Adică te certaseşi cu o fată, iar acum v-aţi împăcat.

Avea darul neliniştitor de a citi gândurile celor de faţă.

— Nu am nimic împotriva căsătoriei. Dar pentru un inspector de poliţie e un lucru cam riscant, continuă el.

— Eu nu mă gândesc la căsătorie, zise Alan râzând

— Atunci mă mir cum de nu ţi-e ruşine, zise doctorul aruncându-şi mucul de ţigară în foc.

— Ar trebui să fii bine dispus. Colonelul Walford mi-a povestit că ţi-a trimis o scrisoare de mulţumire pentru munca depusă în cazul Pridveaux, îi spuse Alan.

Bătrânul clătină capul.

— Dragul meu, nu mă mândresc cu ceea ce am făcut. Dar să ştii că am oroare de otrăvitori, iar Pridveaux a lucrat cu un sânge rece cum rar am întâlnit. Un om straniu, cu un occiput[5] ciudat. Ai observat vreodată occiputul proeminent al otrăvitorilor?

În timp ce vorbea, un individ scund, sărăcăcios îmbrăcat, intră în cancelarie. Se apropie de sergent cu un rânjet pe obrazul neras. Atitudinea lui era aceea a unui om familiarizat cu mediul în care trăieşte. Îl salută pe sergent cu amabilitate, punând adeverinţa de eliberare pe pupitru.

— Hackitt! exclamă Wembury. Nici nu ştiam că ai fost eliberat.

Îi întinse mâna şi rânjetul de pe faţa puşcăriaşului se lăţi.

— Luni mi-au dat drumul, povesti Hackitt. Mă angajează Meister.

— Ce spui! Nu cumva vrei să te faci jurisconsult?

Ideea îl măguli pe Hackitt.

— Nu; trebuie să-i văcsuiesc ghetele. O slujbă nepotrivită pentru un om cu aptitudinile mele, domnule Wembury... Dar ce să faci, când poliţia te hăituieşte mereu?

— Prostii, răspunse Alan surâzând. Poliţia nu hăituieşte pe nimeni. Deci, intri ca valet în casa lui Meister? Felicitările mele!

Sam Hackitt îşi scărpina îngândurat bărbia nerasă.

— Se spune că John Lenley ar fi la răcoare, domnule Wembury. N-a avut noroc.

— L-ai cunoscut?

[5] lobul posterior al creierului, unde sunt localizaţi centrii vederii. (n. hy.)

Sam Hackitt şovăi.

— Da şi nu. Am fost la el o singură dată pe când locuia încă la ţară. Era boier mare pe atunci. Însă ştiam că-i de-al nostru... Cineva pregătise o lovitură pentru amândoi. Eu nu m-am învoit, fiindcă era prea primejdios. Nu-mi place să lucrez cu diletanţi. Sunt nepricepuţi şi rişti să fii descoperit. Apoi, domnul care a finanţat afacerea îmi pretindea să port puşcă. Mulţumesc!

Alan cunoştea aversiunea spărgătorilor de meserie faţă de armele de foc.

— Cine era acel domn, Sam? întrebă Alan, cu toate că era sigur că nu va afla nimic de la el.

Ştia că un hoţ nu-şi trădează patronul, decât silit.

— Aşa... făcu Sam nehotărât. E cineva care trăieşte în Sheffield... Băiat drăguţ, Lenley acela... Păcat de el!

Apoi trecu repede la alt subiect.

— Domnule Wembury, ce-i cu zvonurile despre întoarcerea Răzbunătorului la Londra? Am aflat despre asta în timp ce mă aflam la Maidstone şi i-am scris patronului d-voastră o scrisoare.

Alan era surprins. Răzbunătorul aparţinea unei alte categorii şi cu toate că micii delincvenţi dovedeau un mare interes pentru faptele acestui rege al crimelor, detectivul nu crezuse că vreunul dintre ei ar fi putut avea legături cu el.

— Am înţeles că s-a înecat, spuse Sam alene. Am citit o lungă descriere în ziar.

— L-ai cunoscut, Sam?

Celălalt îşi scărpină iarăşi bărbia.

— Sunt unul dintre puţinii care l-au văzut fără deghizare, zise rânjind. Răzbunătorul e un drac de om! Cine a mai ştiut vreodată să se deghizeze ca el!

Sergentul, între timp, trecu nişte amănunte din actul de eliberare într-o condică.

— Poate într-o bună zi o să te chemăm, dacă Răzbunătorul îşi va face din nou apariţia.

— Ăsta nu mai apare. S-a înecat. Cred în ceea ce scriu ziarele.

Doctorul Lomond îl urmări cu privirea, clătinând neîncrezător din cap.

— Iată un supra optimist. Şi ce căpăţână. Ai observat oare, Wembury, aplatizarea craniului său? Zău că mi-ar face plăcere să-l măsor.

Capitolul XVIII

Cât de lungi au fost zilele până în miercurea aceea! Fiecare zi părea că are mai mult decât 24 de ore. Alan a primit dimineaţa un bileţel de la Mary, în care ea îi indica o mică cofetărie din West End ca punct de întâlnire. Cu un sfert de oră înaintea orei indicate, el ajunsese deja şi o aştepta. În sfârşit, fata apăru. Era foarte nostimă în costumul ei de serj bleu-marin, cu obrajii mai îmbujoraţi decât altădată.

— Sunt o funcţionară conştiincioasă, spuse ea. Am fi putut să ne întâlnim la Blackheath, dar mi-a fost teamă să nu fiu zărită de vreunul dintre clienţii domnului Meister şi bănuită de legături secrete cu poliţia, căreia aş putea să-i dezvălui antecedentele lor puţin onorabile.

Alan începu să râdă. N-o mai văzuse atât de bine dispusă din timpul fericitelor zile de la Lenley Court.

Cofetăria era aproape goală. Mai era vreo oră până când mulţimea de clienţi să ocupe toate mesele. El găsise un colţişor liniştit, unde puteau vorbi nestingheriţi. Fata era plină de speranţe pentru viitor. Maurice (Alan nu putea suferi s-o audă numindu-l astfel pe Meister) voia să-l instaleze pe Johnny la o fermă de păsări. Ea socotise deja ziua exactă a eliberării lui.

— Din fiecare an i se reduc trei luni, dacă are o purtare ireproşabilă, zise Mary, iar John e foarte cuminte. Mi-a scris

deunăzi că o să se străduiască să obţină această reducere. Ar fi minunat nu-i aşa, Alan?

El şovăi dacă să-i pună sau nu întrebarea care-l chinuia. În cele din urmă se hotărî totuşi.

— Da, scrie despre tine şi nu te vorbeşte de rău, îl linişti Mary. Cred că, după ce va fi liber, îl vei putea influenţa în bine.

Îi povesti apoi că avea foarte mult de lucru, că timpul trecea repede, mai repede chiar decât îndrăznise să nădăjduiască. Maurice era bun cu ea. (De câte ori nu revenea la această afirmaţie!). Viaţa la Malpas Mansions se scurgea lin. Putuse chiar să angajeze o mică servitoare.

— Mereu vrea să-mi povestească despre grozăviile Deptford-ului, de parcă viaţa mea n-ar fi ea însăşi plină de grozăvii! Eroul favorit al servitoarei mele e Răzbunătorul. Ştii ceva despre el?

Alan dădu din cap.

— E eroul tuturor oamenilor din Deptford cu mentalitatea lor caraghioasă, urmă Mary. Îi încântă gândul că cineva duce poliţia de nas. Acum e cumva în Anglia?

Alan făcu un gest negativ.

— Dacă Răzbunătorul te interesează, pot să-ţi fac o comunicare importantă: am făcut cunoştinţă cu nevastă-sa.

El făcu ochii mari.

— Cora Ann Milton? zise neîncrezător.

Ea începu să râdă când văzu efectul cuvintelor sale. Îi povesti despre vizita pe care i-o făcuse Cora Ann, dar dintr-un motiv neînţeles, nu-l informă chiar exact despre acea întrevedere. Nu aminti nici măcar în treacăt că o sfătuise să se ferească de Meister. Când ajunse la codul secret, Alan se arătă extrem de interesat.

— De-abia acum mi-am amintit de el! spuse Mary plină de căinţă. E în sertarul mesei mele de toaletă şi ar trebui să i-l restitui Corei.

— Un cod... E foarte important. Crezi că ai putea să mi-l aduci mâine?

Ea fu de acord.

— Dar pentru ce te-a vizitat? Spui că era chiar în noaptea... în care Johnny a fost arestat... Ai mai văzut-o de atunci?

Mary clătină capul.

Se plimbară agale prin Green Park şi cinară la un mic restaurant în Soho. Alan îi povesti despre marea sa antipatie – bărbosul inspector Bliss – şi se înfurie într-atât încât o făcu aproape să leşine de râs. Aceasta a fost ziua cea importantă din viaţa lui Alan Wembury şi când se despărţi de Mary, după ce o ajută să se urce într-un tramvai, cu direcţia Sud, i se păru că o parte din farmecul vieţii sale plecase împreună cu ea.

Meister o rugase pe secretara sa să mai treacă pe la el în drum spre casă. Însă ea îşi făcuse un principiu, acela de a nu lucra acolo după orele nouă seara. Fiind mai târziu, ajunsă în New Cross, se duse direct acasă. În urma insistenţelor lui Meister, în apartamentul ei fusese instalat un telefon, ceea ce îi era de mare folos. Îndată ce descuie uşa, auzi telefonul sunând. Aprinse repede lumina şi alergă la aparat. Nu se înşelase... Era Meister.

— Draga mea, unde ai fost? întrebă el prost dispus. Te-am aşteptat de la opt.

Ea aruncă o privire ceasului brăţară: până la ora zece mai era un sfert de oră.

— Îmi pare rău, Maurice, răspunse dar n-am promis că voi veni.

— Ai fost cumva la teatru? întrebă el bănuitor. Nu mi-ai spus nimic despre această intenţie.

— Nu. M-am întâlnit cu cineva.

— Cu un bărbat?

Mary Lenley poseda un fond de răbdare nesecat, dar acest lung interogatoriu o irita, ceea ce Meister trebuia să fi simţit, căci înainte ca ea să poată răspunde, el adăugă:

— Iartă-mi curiozitatea dragă, dar ţin locul părintelui tău în timpul lipsei bietului Johnny şi aş dori să ştiu...

— Am cinat cu cineva, îl întrerupse brusc. Regret dacă, din cauza mea, ai suferit vreun neajuns, dar nu ţi-am promis că voi veni sigur.

Urmă o pauză.

— N-ai putea veni acum?

— E prea târziu, Maurice. De altfel, ce doreşti să mai lucrez?

Dacă Meister ar fi răspuns imediat, poate că ea l-ar fi crezut, dar pauza fu cam prea lungă.

— Să dactilografiez nişte mărturii! zise Mary batjocoritor... Ce idee, la ora asta! Vin mâine dimineaţă ceva mai devreme.

— Acel „*cineva*" n-a fost cumva Alan Wembury?

Mary găsi momentul foarte potrivit pentru a pune receptorul în furcă.

După ce puse ibricul cu ceai să fiarbă, merse în dormitor ca să îmbrace o rochie de casă. Curentul provocat de fereastra deschisă îi smulse uşa din mână. Aprinse lumina şi închise, îngândurată, fereastra. Dăduse voie servitoarei să iasă la plimbare, şi fata plecase înaintea ei. Când a plecat închisese toate ferestrele deoarece se înnorase şi se putea să plouă. Cine o deschisese oare pe aceasta? Se uită în jurul ei înfiorându-se. Cineva pătrunsese în cameră: unul din sertarele măsuţei de toaletă era spart. Din câte îşi dădea seama, nu lipsea nimic. Deodată îşi aminti de codul secret... Dispăruse! Dulapul fusese de asemenea deschis, rochiile nu atârnau ca de obicei şi lucrurile din sertarul de jos erau

răvăşite. De către cine? Nu de un spărgător de rând, căci nu lipsea nimic în afara de scrisoare. Se întoarse şi deschise fereastra uitându-se în jos. Se afla la vreo 15 metri deasupra solului. La dreapta, era balconul bucătăriei, iar alături un mic ascensor, cu ajutorul căruia, gospodinele din Malpas Mansions puteau să se aprovizioneze de la negustorii din curte. Ascensorul tocmai era jos şi ea putea vedea frânghiile lungi de sârmă vibrând uşor în vântul puternic. Un om sprinten putea să urce până la nivelul balconului fără un efort supraomenesc, dar care om, sprinten sau nu, riscase să-şi rupă gâtul pentru a răscoli bietele ei catrafuse şi a pune mâna pe scrisoarea Corei Ann?

Îşi aduse lanterna de buzunar ca să facă un control mai amănunţit. Descoperi două urme pe covor. Erau atât de bătătoare la ochi încât se miră că nu le băgase în seamă, chiar în clipa când intrase în dormitor.

Mai făcu o descoperire. Măsuţa de toaletă, pe care întotdeauna ţinea periile frumos aranjate, acum era în dezordine. Găsi la piciorul patului una din periile de haine, care fusese întrebuinţată de cineva foarte murdar, căci era umedă şi purta urme de noroi. Intrusul neînfricat nu se mulţumise numai cu atât: se folosise şi de peria ei de păr, după cum dovedeau firele de păr gras şi negru. Faptul îi amintea de vremea când tatăl ei obişnuia să întrebuinţeze prima perie pe care o avea la îndemână. Cineva cu barbă, o barbă neagră, şi-o netezise înaintea oglinzii. Începu să râdă de ideea aceasta caraghioasă. Dar, curând, redeveni serioasă.

Auzi soneria şi deschizând uşa de la intrare îl zări pe portarul casei.

— Mă scuzaţi domnişoară. A fost cineva în apartamentul d-voastră în timp ce nu eraţi acasă?

— Tocmai mă întrebam şi eu, Jenkins, răspunse Mary, invitându-l să intre în dormitor, ca să-i arate urmele lăsate de vizitator.

— Toată seara un individ a dat târcoale casei noastre, zise portarul, scărpinându-se în cap. Avea o barbă neagră, ca de ţap. Înainte de a se înnopta, un chiriaş l-a zărit în curtea din spate, privind la ascensorul bucătăriei. Doamna din apartamentul alăturat spune că a bătut mai întâi timp de zece minute la uşa d-voastră. Asta a fost în jurul orei opt. Aţi observat că vă lipseşte ceva, domnişoară?

Ea clătină din cap.

— Nu lipseşte niciun obiect de valoare.

Cu greu ar fi putut indica adevărata valoarea a codului secret.

Capitolul XIX

Un om cu barbă! Oare unde auzise despre un asemenea om. Deodată îşi aminti de convorbirea pe care o avusese cu Alan. Inspectorul Bliss? Părea ceva fantastic.

Luă cartea de telefon şi căută numărul circumscripţiei din Flanders Lane. Când primi legătura, îi răspunse un glas ursuz. Domnul Wembury nu se întorsese încă. Fusese plecat toată ziua, dar acum trebuia să sosească dintr-o clipă în alta. Ea îi comunică numele şi numărul de telefon, accentuând că e vorba de o problemă personală. Peste o oră, auzi sunând telefonul şi recunoscu vocea lui Alan. Îi explică pe scurt cele întâmplate şi auzi o exclamaţie de mirare.

— Nu cred că e posibil să fi fost persoana la care te gândeşti, zise detectivul.

Pesemne vorbea dintr-o cameră unde mai erau şi alţii de faţă.

— Dacă nu crezi că e prea târziu, aş putea veni până acolo.

— Vino, te rog, răspunse ea fără şovăire.

Alan sosi atât de repede încât Mary-ei i s-a părut că zburase.

— Datorez sosirea mea rapidă unui taxi, explică detectivul. Nu le întâlneşti prea des în High Street, Deptford, dar am avut noroc.

Venise la dânsa pentru prima dată de la arestarea lui Johnny. Până şi mobilele, şi aranjamentul lor îi trezeau amintiri penibile.

Mary se părea că-i ghicise starea căci îl conduse direct în camera ei, arătându-i urmele lăsate de musafirul nepoftit.

— Bliss? spuse el încruntându-se. Oare de ce a venit, şi ce a căutat aici?

— Asta mă întreb şi eu.

Acum putu şi ea să surâdă. Cât de liniştitoare era prezenţa lui Alan Wembury.

— Dacă voia să aibă scrisoarea, urmă Mary, nu avea decât să vină să o ceară.

Alan clătină capul.

— Ai ceva ce aparţine lui Meister... acte, de exemplu? întrebă el deodată.

Ea făcu un gest negativ.

— Nişte chei, poate?

— Da, desigur! îşi aduse ea aminte. Am cheile de la uşa de la intrare. Mi le-a dat fiindcă bătrâna lui bucătăreasă e cam surdă, iar de obicei mai doarme, când vin eu la serviciu.

— Unde le păstrezi? întrebă Alan.

Ea deschise poşeta.

— Le iau întotdeauna cu mine. De altfel nu înţeleg de ce ar avea nevoie domnul Bliss de cheie. Parcă el nu se poate duce la domnul Meister, oricând doreşte?

Dar Alan găsise o altă urmă. Oare Bliss aflase despre vizita Corei Ann? Wembury nu fusese înştiinţat că Biroul Central voia să lucreze independent; dar chiar presupunând că Bliss îşi propusese să-l prindă el însuşi pe Răzbunător, ar fi ales oare un mod atât de primejdios de a intra în apartamentul Mary-ei, numai ca să verifice nişte bănuieli? De unde ar fi putut el afla de scrisoare?

— Nu există decât un singur om care ar fi putut veni după scrisoare şi acela e Răzbunătorul, zise Alan cu convingere.

Lăsase uşa de la intrare deschisă şi înapoindu-se în sufragerie îl găsi pe portar în hol.

— Domnişoară, strigă acesta surescitat, individul e iarăşi afară. Ce-ar fi să chemăm un poliţist?

— Care individ, întrebă Alan repede. Vrei să spui omul cu barbă?

Portarul nu ştia că Alan era detectiv.

— Da, domnule. Nu credeţi c-ar fi bine să chemăm un poliţist? E unul la capătul străzii.

Fără a mai pierde vremea cu răspunsul, Alan se repezi în jos pe scări. În strada întunecoasă zări un om, care nu căuta deloc să se ascundă, ci stătea în lumina revărsată de felinar. Când însă Wembury trecu strada ca să ajungă la el, tipul se dădu puţin înapoi. Mary avusese dreptate. Era Bliss.

— Bună seara, domnule Wembury, zise cu răceală.

Alan îşi formulă, fără ocolişuri, acuzaţia.

— Cineva a intrat, astă seară, prin balcon, în apartamentul domnişoarei Lenley şi am motive să cred că acela ai fost d-ta, Bliss.

— Intrat prin spargere în apartamentul domnişoarei Lenley? spuse inspectorul principal înveselit. Am eu, oare, mutră de spărgător?

— Nu ştiu ce mutră ai d-ta, dar ai fost văzut în curte, pe înserat, examinând ascensorul de la bucătărie. Nu încape îndoială că cel care a pătruns în camera domnişoarei Lenley s-a folosit de acest mijloc, căţărându-se pe frânghiile ascensorului.

— În cazul acesta, răspunse Bliss, singurul lucru care-ţi rămâne de făcut e să mă duci cu d-ta la secţie, încheindu-mi proces verbal. Dar vreau să-ţi uşurez sarcina, mărturisindu-ţi că, într-adevăr, m-am căţărat pe frânghia asta infernală, am intrat în dormitorul domnişoarei Lenley forţând fereastra şi i-am

percheziţionat apartamentul. Dar n-am găsit ceea ce m-aş fi aşteptat să găsesc. Fusese luat de omul care a urcat acolo înaintea mea.

— Aşa explici d-ta lucrurile? întrebă Wembury. Adică a mai fost şi altcineva sus?

— Exact. De altfel, e o explicaţie foarte firească, chiar dacă nu te mulţumeşte. De-abia după ce am văzut pe altcineva căţărându-se cu ajutorul frânghiei şi deschizând fereastra am făcut şi eu la fel. Era cu puţin înainte de a se înnopta. Cei ai casei îţi vor confirma, desigur, că am urcat pe scară şi am bătut la uşa domnişoarei Lenley. Neprimind niciun răspuns m-am hotărât să urmez aceeaşi cale ca şi intrusul necunoscut. Acum eşti mulţumit, domnule Wembury? Sau poate găseşti că am încălcat îndatoririle unui ofiţer de poliţie urmărind un spărgător?

Alan era nedumerit. Dacă Bliss spunea adevărul, atunci acţiunea lui era perfect justificată. Dar nu cumva minţea?

— D-ta ai scotocit prin sertare?

— Nu. Prietenul nostru ne-a luat-o înainte. Am deschis un singur sertar şi găsind un adevărat talmeş-balmeş, am tras concluzia că predecesorul meu făcuse o percheziţie. Cred că n-a găsit ceea ce căutase, şi că, probabil, se va întoarce la noapte. Mai ai ceva de întrebat, domnule inspector?

— Nu, zise Alan scurt.

— Şi nu ai de gând să mă arestezi? Bine! Atunci, în momentul de faţă, nu mai ai nevoie de prezenţa mea.

Şi se îndepărtă cu mers liniştit.

Alan reveni în apartamentul Mary-ei şi îi povesti despre convorbirea avută, dar din discreţie profesională, nu-i comunică decât în parte părerea sa.

— Se prea poate să spună adevărul, zise detectivul. Urmărind un spărgător şi-a făcut numai datoria. Dacă minte, nu vom mai

afla nimic; însă în caz că spune adevărul, va raporta cele întâmplate.

Peste o jumătate de oră, Alan părăsi locuinţa fetei. Înapoindu-se la secţie, află cu mirare că Bliss făcuse, într-adevăr, un raport despre spargere, indicând ora exactă precum şi alte amănunte. Mai adăugase că inspectorul Wembury fusese însărcinat cu efectuarea investigaţiilor.

Alan rămase perplex. Dacă declaraţiile lui Bliss erau exacte, atunci cine urcase mai întâi cu ajutorul frânghiei? Şi care era ţinta pe care o urmărise necunoscutul dacă nu căutarea codului? Răzbunătorul trecea astfel din nou pe primul plan, fapt nu tocmai liniştitor pentru detectiv. Aici era un mister, care rămăsese nedezvăluit până în noaptea aceea de groază, când Răzbunătorul ajunsese la Maurice Meister.

Mary trebuia să rezolve două probleme, în cel mai scurt timp. Amândouă începeau cu aceleaşi cuvinte: „Oare să-i spun lui Maurice...” Să-i spună lui Maurice că-şi dăduse întâlnire cu Alan Wembury?... Să-i comunice ceva despre spargere? În orice caz, cea din urmă mărturisire era mai uşor de făcut şi spera că-l va absorbi pe de-a-ntregul.

La sosirea ei, Maurice nu coborâse încă în birou, iar Sam Hackitt, de curând instalat în casa avocatului, ştergea fără entuziasm geamurile. Apăruse cu câteva zile în urmă şi cu tot trecutul lui pătat, omuleţul acesta îi devenise destul de simpatic.

— Bună dimineaţa, domnişoară, zise ducând mâna la o şapcă imaginară. *Unchiaşul* mai stă încă în pat, după cum se vede.

— Domnul Meister a avut desigur, o noapte rea, răspunse Mary.

— Eu aş mai spune şi altfel, mormăi Sam, storcând pe îndelete cârpa.

Mary găsi că e mai prudent să nu-l încurajeze la destăinuiri.

— Ciudată casă, zău!

Sam bătu cu degetul într-unul din lambriuri.

— Sună a gol. Seamănă mai degrabă cu o nucă găunoasă decât cu o locuinţă onestă.

Casa fusese clădită pe vremea când Petru cel Mare trăia încă la Deptford[6]. Mary comunică servitorului acest eveniment istoric, dar faptul nu făcu mare impresie asupra lui.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe acest Petre... Rege, spui d-ta? Asta e una din născocirile lui Meister.

— E un fapt istoric, Sam, zise Mary cu severitate în timp ce ştergea praful de pe maşina de scris.

— Ce-i aia istorie?... Născociri, minciuni, răspunse Hackitt liniştit. Vai, domnişoară, nu-ţi poţi imagina câte cărţi de istorie am citit eu: Hume, Macaulay, Gibbsons... Ştii, Gibbsons ăla, care a scris despre Roma.

Mary era uimită.

— Cum? I-ai citit?

El dădu din cap.

— *I-am studiat*, declară el solemn, atât de solemn că fetei îi veni să râdă.

— Eşti un învăţat, atunci. Nici nu-mi închipuiam că am de a face cu un om atât de cult.

— Când stai toată ziua închis, de bine de rău trebuie să faci ceva, zise Sam.

[6] În timp ce se afla în Londra (cca. 1697), Petru cel Mare s-a întâlnit de mai multe ori cu regele William al III-lea şi a vizitat Royal Mint şi Greenwich Observatory, precum şi şantierele din Deptford şi Portsmouth, unde se construiau corăbii şi unde se spune că ar fi şi lucrat efectiv în tâmplărie (o meserie de care era pasionat). (n. hy.)

Mary înţelesese că în timpul întemniţării, cărţile îi ţinuseră de urât.

Poseda noţiuni surprinzătoare despre materiile cele mai diferite, pesemne şi acestea agonisite în împrejurări similare. De mai multe ori îşi căută de lucru la pianul şters de praf şi lustruit, căci în capacul negru, chipul lui se reflecta ca într-o oglindă. Instrumentul acesta îl fascina pe Sam şi probabil că Meister îi inspira mai mult respect prin talentul lui muzical, decât prin cunoştinţele sale juridice. Apăsă pe o clapă provocând un sunet pătrunzător, iar apoi se scuză repede.

— Mâine mă duc la Scotland Yard, domnişoară, îl auzi spunând.

Ea credea că e ceva legat de ultima lui condamnare şi nu manifestă decât un interes redus.

— N-am mai fost niciodată acolo, urmă Sam liniştit, dar îmi închipui că e întocmai ca şi în celelalte cancelarii de poliţie: un scaun, o masă, o pereche de cătuşe, un sergent şi patruzeci şi cinci de mii de mincinoşi sperjuri!

Apariţia lui Meister întrerupse brusc reflecţiile lui Sam. Mary-ei i se păru că Maurice era suferind şi obosit. El îl trimise mai întâi pe Hackitt afară cu un glas ursuz, apoi se plânse că a dormit rău.

— Unde ai fost... începu avocatul.

Ea găsi momentul potrivit să-i povestească despre spargere. Nedorind să amintească de Cora Ann, nu menţionă nici furtul scrisorii. El ascultă uimit, până când ajunse la convorbirea dintre Alan şi inspectorul Bliss.

— Bliss? Asta-i ciudat!

Se ridică, închizând ochii pe jumătate, de parcă ar fi privit o lumină puternică.

— Bliss... Nu l-am văzut de ani de zile. A fost în America. Un om capabil... Bliss... Hm!

— Dar nu e oare extraordinar, că s-a căţărat pe frânghie ca să ajungă în apartamentul meu sau că altcineva a fost acolo înaintea lui? Ce-şi imaginau ei că vor găsi în biata mea locuinţă?

Maurice clătină capul.

— Eu nu cred versiunea lui Bliss. El însuşi urmărea să găsească ceva în camera d-tale. Povestea cu celălalt tip e inventată.

— Dar ce ar fi putut găsi? insistă Mary.

Maurice Meister nu era însă pregătit pentru a da o explicaţie mulţumitoare.

Bliss! N-avea ce căuta în Deptford, numai *dacă*...

Maurice era intrigat şi îngrijorat, în acelaşi timp. Apariţia la Deptford a unui personaj important de la Biroul Central, îşi găsea explicaţia numai prin nişte evenimente extraordinare. Căută să-şi amintească vreo întâmplare recentă ce l-ar fi putut aduce pe acest detectiv renumit. Dar un fapt curios, în ultimele trei luni infractorii din Deptford avuseseră purtări destul de bune. Nicio crimă, niciun furt mai însemnat nu se săvârşise. Meister, care era părtaş la mai multe nelegiuiri decât o bănuiau chiar şi cei mai înverşunaţi duşmani ai săi, ştia că nu se comisese niciun delict atât de grav, încât Scotland Yard să-l trimită pe cel mai destoinic inspector al său ca să efectueze cercetări independente.

După ce chibzui îndelung, Meister ajunsese la concluzia că nu existau motive de îngrijorare. Probabil că Biroul Central voise să afle câte ceva despre noul inspector regional şi-l însărcinase pe Bliss să analizeze gradul de prietenie a lui Wembury cu cei doi Lenley.

Meister obişnuia să ia dejunul în biroul său. Şi astăzi, ca şi în celelalte zile, în timp ce-şi sorbea cafeaua, aruncă o privire indiferentă peste ziare. Viaţa lui era atât de zbuciumată încât nu prea avea timp să-şi manifeste interesul pentru marile evenimente mondiale. Doar o notiţă de la capătul unei coloane îi atrase atenţia:

REVOLTĂ ÎNTR-O ÎNCHISOARE

— UN deţinut îl salvează pe director de la o moarte sigură —

Avocatul parcurse în grabă reportajul, dar căută zadarnic un nume cunoscut, căci, aşa cum era obiceiul în asemenea cazuri, anonimatul era păstrat cu stricteţe. Într-o închisoare din provincie se declanşase o revoltă. Capii răzvrătiţilor doborâseră un gardian şi puseseră mâna pe chei. Directorul închisorii, care se găsea întâmplător în sală, ar fi fost omorât dacă unul dintre deţinuţi nu l-ar fi apărat cu îndârjire, până la sosirea gardienilor înarmaţi. Maurice încreţi buzele şi zâmbi. Avea o părere cât se poate de proastă despre criminali. Parcă nici nu ar fi fost fiinţe omeneşti. Care avea să fie răsplata deţinutului erou? În orice caz, una mai mare decât ar fi meritat.

Hackitt intră cu o tavă, să strângă masa. Uitându-se fără sfială peste umărul stăpânului său, citi întregul articol.

— Directorul ăsta e un om cumsecade. Mă mir cum s-au răzvrătit băieţii împotriva lui. Dar paznicii, ce-i drept, sunt răi ca nişte fiare.

Meister îl privi cu răceală.

— Hackitt, dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, să nu mai vorbeşti neîntrebat.

— Îmi cer iertare, răspunse Sam imperturbabil, dar sunt limbut din fire.

— Atunci manifestă-ţi, te rog, limbuţia faţă de alte persoane, zise Maurice tăios.

Sam ieşi cu tava. Nu trecu mult timp şi reveni cu un plic lunguieţ, de culoare galbenă. Meister i-l smulse din mână, căutând adresa. Citi inscripţia. „*Confidenţial şi foarte urgent*” şi văzu ştampila de la Scotland Yard.

— Cine a adus plicul? întrebă avocatul.

— Un „caraliu”, zise Sam.

Maurice îi arătă uşa.

Aşteptă până când uşa se închise de tot, apoi desfăcu grăbit plicul şi, cu o mână tremurândă, scoase la lumină scrisoarea.

Stimate domn,

Avem onoarea de a vă înştiinţa că domnul colonel Walford, directorul poliţiei, Biroul Centrul, doreşte să vă prezentaţi la biroul său din Scotland Yard, mâine la ora unsprezece şi treizeci de minute, dimineaţa. E vorba de o chestiune deosebit de importantă şi domnul director e încredinţat că veţi face tot ce vă stă în putinţă pentru a vă înfăţişa la ora indicată. În cazul în care nu aveţi posibilitatea să veniţi, sunteţi rugat să-l înştiinţaţi imediat, telefonic.

Primiţi vă rog...

O chemare de la Scotland Yard! Cea dintâi pe care Meister o primise vreodată. Oare ce prevestea?

Se ridică în picioare, deschise un mic bar şi scoase o sticlă de coniac. Îşi turnă o porţie generoasă, dar mâna cu care duse paharul la gură tremura, ceea ce-l înfurie. Oare ce ştia Scotland Yard? Ce doreau ei să afle? Viitorul său şi libertatea sa atârnau de răspunsul la această întrebare. Mâine! Tocmai ziua pe care şi-o alesese pentru a pune în aplicare anumite planuri. Fără a bănui nimic, Scotland Yard prilejuise Mary-ei încă o zi de răgaz.

Capitolul XX

În urma cererii avocatului, Mary veni a doua zi foarte devreme la serviciu şi mare îi fu mirarea găsindu-l sculat şi îmbrăcat. El era unul dintre acei bărbaţi care dau mare atenţie îmbrăcămintei, în această privinţă fiind aproape un dandy. Dar în casă îi plăcea să stea într-un halat verde deschis, până când, sosirea unui client sau nevoia de a se sfătui cu alt avocat, îl sileau să-şi schimbe acest veşmânt comod.

Când ea intră în cameră, îl văzu plimbându-se de colo până colo, cu mâinile la spate. Avea înfăţişarea unui om care nu a dormit bine; la remarca sa despre aceasta, răspunse într-un mod care contrazicea aparenţele.

— Ba da, am dormit minunat, îi spuse.

Vorbea, nervos, întretăiat şi în mod vădit se afla sub stăpânirea unei mari emoţii. Tânăra secretară nici nu bănuia măcar, că această emoţie putea fi provocată de teamă.

— Trebuie să merg la Scotland Yard, dragă Mary, şi aş dori să ştiu (aici se sili să-i surâdă) dacă eşti dispusă să mă însoţeşti.

Observând aversiunea exprimată de faţa ei, adăugă repede

— Nu chiar înăuntru în Yard... Poţi să mă aştepţi într-o cofetărie din apropiere sau altundeva, până când ies.

— Dar pentru ce, Maurice?

Întrebarea era neaşteptată şi nu era deloc dispus să îi răspundă.

— Dacă nu vrei, poţi să stai acasă, zise Maurice tăios.

Dar numaidecât îşi schimbă tonul:

— Sunt câteva probleme, pe care aş dori să le discutăm... Aici sunt numele şi adresele mai multor persoane, continuă el luând o hârtie de pe pupitru. Doresc să pui această hârtie în poşeta dumitale. Domnii de pe listă, trebuie înştiinţaţi, în caz de... vreau să spun, *dacă va fi nevoie*.

Nu-i putea mărturisi că petrecuse o noapte de groază. Că la mici intervale de timp se trezise din visuri urâte, acoperit de sudori reci, pentru a cădea pradă gândurilor chinuitoare, care îi înfăţişau ziua de mâine, cu toate primejdiile care-l ameninţau.

De asemenea nu-i putea spune că numele trecute pe listă fuseseră alese cu atâta grijă şi aparţineau unor oameni bogaţi, care l-ar fi putut ajuta dacă ar fi ajuns într-o situaţie dificilă. Dar dacă i-ar mai fi explicat că avea nevoie de prezenţa ei, ca să se distreze înainte de întrevederea cu directorul poliţiei şi ca să aibă la îndemână pe cineva care putea fi înştiinţat şi însărcinat cu apărarea intereselor sale în caz de nevoie, atunci ar fi fost într-adevăr sincer.

— Nu ştiu de ce au nevoie de mine la Scotland Yard zise el, încercând să pară indiferent. Presupun însă că e vorba de o chestiune în legătură cu unul din clienţii mei.

— Trimit des după d-ta? întrebă Mary fără să bănuiască nimic

Maurice o fulgeră cu privirea.

— Nu, n-am fost încă niciodată acolo. E ceva cu totul neobişnuit. Nu ştiu să fi trimis vreodată după vreun alt avocat.

— Mi-am închipuit. Alan spune că Scotland Yard cheamă pe cineva numai când vrea să-l tragă de limbă, sau să-l *înhaţe*.

Meister se răsti la ea:

— Fii, te rog, atât de bună încât să mă scuteşti de trivialităţile prietenului tău, detectivul. „*Să-l tragă de limbă*”... ce expresie! Desigur că m-au chemat fiindcă am apărat vreun mişel, despre care doresc să mai primească unele informaţii. Cine ştie, poate că omul intenţiona să mă fure!

Subiectul era atât de delicat, încât Mary se feri să-l mai atingă. Maurice nu poseda un automobil propriu, iar maşinile pe care şi le-ar fi putut procura de la garajele din cartier nu erau destul de elegante. Telefonase, deci, unui garaj din West End şi i se trimisese o maşină Rolls Royce, nouă şi luxoasă, care stârni admiraţia locuitorilor din Flanders Lane. Aceştia stăteau în stradă, privind cu jind cum avocatul şi secretara sa urcau în maşină. Nervozitatea lui Meister creştea pe măsură ce se apropiau de ţintă. O întrebă pe Mary de vreo zece ori dacă nu uitase sau nu pierduse lista prietenilor influenţi. La un moment dat, văzându-l cufundat într-o tăcere posomorâtă, Mary încercă să-i vorbească despre reportajul din ziar.

— Revolta din închisoare? întrebă el distrat. Nu... Adică da, am citit. De ce te interesează?

— E închisoarea, unde Johnny îşi ispăşeşte pedeapsa, răspunse Mary. Sunt cam îngrijorată. E un băiat impulsiv şi mi-e teamă să nu fi făcut vreo prostie. Nu există, oare, posibilitatea să aflăm dacă a luat şi el parte la revoltă?

Meister se arătă dintr-o dată interesat.

— Cum, Johnny e acolo? Uitasem de tot. Desigur, dragă, putem afla ceea ce doreşti.

Continuă să mediteze asupra acestui subiect, iar când trecură podul Westminster zise:

— Nădăjduiesc că Johnny nu e implicat. Ar însemna pierderea notelor de bună purtare şi deci a reducerii pedepsei.

Ea nu terminase încă de analizat această observaţie neplăcută, când maşina ajunse pe malul Tamisei, şi se opri la mică distanţă de intrarea în Scotland Yard.

— Preferi să mă aştepţi în maşină?

— Cam cât va dura?

Maurice ar fi dat o mare sumă de bani, dacă cineva i-ar fi putut răspunde cu o oarecare exactitate la această întrebare.

— Nu ştiu. Autorităţile lucrează încet. Poţi să faci, de altfel, cum doreşti.

În timp ce vorbea, văzu un om coborând sprinten din tramvai, traversând apoi strada pe îndelete, pentru a se îndrepta către intrarea Biroului Central.

— Hackitt? zise Meister surprins. Nu mi-a spus că vine şi el, cu toate că mi-a servit dejunul cu o jumătate de oră înaintea sosirii tale.

Meister părea cuprins de nelinişte şi Mary nu pricepea cum era posibil ca o întâmplare atât de neînsemnată să producă asupra lui un asemenea efect.

— Bine... Nu-i nimic...

Cu un salut, avocatul se îndepărtă fără să-i mai arunce vreo privire.

Se opri înaintea porţii, cum s-ar opri o fiară sălbatică înaintea unei capcane. Ce ştia Hackitt despre el? Ce putea destăinui acest om? Nu-l angajase ca să-şi facă o pomană cu el, ci dimpotrivă, fiindcă se mulţumise cu un salariu mic. Dar poate că Hackitt era un agent secret, trimis să-l spioneze, scotocindu-i hârtiile, dezgropându-i tainele, dând pe faţă misterele pivniţelor zăvorâte şi ale podurilor închise cu drugi de fier.

Încleştându-şi dinţii, coborî panta uşoară şi intră în Scotland Yard.

Capitolul XXI

Mary vru mai întâi să citească un ziar, dar paginile tipărite nu puteau rezista concurenţei pe care le-o făcea viaţa însăşi: tramvaiele zgomotoase pline cu pasageri, procesiunea nesfârşită a vehiculelor străbătând frumosul pod, priveliştea Londrei, vizibilă prin parbrizul din faţă.

Fata se întrebă dacă Alan n-ar putea avea întâmplător treabă la Biroul Central. Tocmai îşi spunea că acest lucru era prea puţin probabil, când el îşi făcu apariţia. Trecu cu paşi mari pe lângă Rolls Royce. Deîndată ce-l zări, sări din maşină şi-l strigă.

— Mary? Ce te aduce aici? Sau poate ai venit cu Meister?

— Ştiai că a fost chemat?

— Desigur, zise Alan.

— E vorba de ceva important? Maurice mi s-a părut cam îngrijorat.

Wembury ar fi putut să-i spună că această îngrijorare era floare la ureche faţă de aceea pe care urma să o resimtă după vizita la Scotland Yard.

— Nu l-aţi adus cumva şi pe Hackitt cu maşina? întrebă Alan cu un surâs.

Ea făcu un gest negativ.

— Nu. Maurice nici nu ştia măcar că şi Hackitt a fost chemat... Părea cam contrariat când l-a văzut aici. Dar cine este femeia asta, Alan?

Un mic şi foarte frumos cupeu se apropiase fără zgomot, oprindu-se înaintea Rolls-ului chiar în faţa porţii. Şoferul sări jos, deschise uşa lustruită şi o doamnă tânără apăru, aruncând o privire asupra faţadei clădirii. Apoi trecu cu pas domol pe sub poartă. Cu toate că era o oră destul de matinală şi multă lume pe stradă, ţinea o ţigară aprinsă între degetele înmănuşate. Răspândea în jur un parfum oriental extrem de rafinat.

— E „*şic*”, nu-i aşa? Şi o veche cunoştinţă a ta.

— Nu cumva doamna Milton! spuse fata cu nedisimulată uimire.

— Ba chiar ea în persoană. Trebuie să alerg după ea şi s-o conduc într-o încăpere mai retrasă.

Pentru o clipă îi luă mâna într-a lui, privind-o în ochi.

— Ştii unde mă găseşti, Mary, nu-i aşa? zise Alan încet.

Şi, înainte ca ea să poată răspunde la această întrebare enigmatică, Alan dispăruse. În urma ordinului unui sergent, şoferul Mary-ei fu nevoit să mute maşina ceva mai departe de intrare. Din acest punct, ea putea cuprinde cu privirea întreaga clădire[7]. Nu părea să adăpostească o poliţie atât de celebră ca Scotland-Yardul. Ar fi putut fi sediul unei importante societăţi de asigurare sau poate un edificiu guvernamental, clădit de un arhitect cu o înclinaţie foarte pronunţată pentru stilul gotic. Ce se întâmpla, oare, în spatele acelor ferestre? Nu cumva se desfăşura acolo o dramă? Se gândi la Johnny, cutremurându-se. Trecutul lui, semnele lui particulare erau înregistrate undeva în această

[7] Sediul Scotland Yard era pe strada Great Scotland Yard, în Whitehall. (n. hy.)

clădire, unde erau păstrate şi amprentele lui digitale. Johnny, un număr într-un registru... Ce gând deprimant! Li se dădeau, oare, numere şi la închisoare? Parcă citise despre aşa ceva.

Dintr-o dată simţi o privire aţintită asupra sa şi întorcând capul, întâlni doi ochi albaştri care clipeau veseli sub nişte sprâncene stufoase şi cărunte. Aparţineau unui om înalt, puţin adus de spate, purtând un costum de stofă groasă şi o pălărie grotescă de fetru maro. Fără îndoială că dorea să-i vorbească. Ea deschise uşa automobilului şi coborî.

— D-ta eşti domnişoara Lenley, mi se pare? Numele meu e Lomond.

— O, da, doctorul Lomond! Mi s-a părut că vă recunosc.

— Dar, domnişoară dragă, nici nu m-ai văzut până azi!

— Alan... domnul Wembury, spune că aveţi înfăţişarea tipică a unui doctor.

Bătrânul râse pe înfundate, vădit amuzat de această observaţie.

— D-ta nu eşti curioasă; altfel, m-ai fi întrebat de unde te cunosc eu.

Apoi, privind spre Scotland Yard.

— Un loc jalnic şi sinistru, domnişoară dragă. Sper că n-ai fost citată să te prezinţi aici, zise, vădit preocupat.

În timp ce vorbea, îşi scotocea buzunarele, până când găsi o tabacheră de argint şi începu să îşi răsucească o ţigară.

— M-au luat de la studiile mele, ca să examinez o biată creatură.

Mary luă cuvintele în sensul lor real. Credea că fusese chemat spre a identifica o persoană ucisă sau înecată şi aversiunea resimţită i se putea citi pe faţă.

— Trăieşte, zise doctorul râzând, şi nu e deloc neatrăgătoare.

Apoi îi întinse mâna:

— Aş dori să te văd mai des. Poate vin odată în vizită la d-ta şi atunci, vom sta puţin de vorbă.

— Mi-ar face plăcere, domnule doctor, spuse ea sincer.

Îl găsea simpatic pe bătrân. Surâsul lui avea ceva voios şi tineresc, care-ţi mergea drept la inimă. Îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta cu pasul său greoi, tot răsucindu-şi ţigara. Cine era *biata creatură*? Înţelesese că era desigur vorba de un interogatoriu, căci Alan îi povestise despre abilitatea lui în cazul otrăvitorului Pridveaux. Deodată îi veni o idee: *Cora Ann Milton*! Mary îl compătimi pe doctor. Unui om atât de blând, de drăguţ, desigur că nu-i era prea uşor să-i vină Corei Ann Milton de hac!

Capitolul XXII

Mary nu observă când inspectorul Bliss intră grăbit la Scotland Yard. Abia găsi de cuviinţă să răspundă la salutul sergentului de serviciu, înainte de a se îndrepta prin coridorul boltit spre biroul şefului poliţiei. Bliss era subţirel, cu chipul palid, împodobit de o barbă neagră, iar subalternii se temeau de dânsul din cauza străşniciei sale; de altfel, el nu punea niciun preţ pe afecţiunea lor.

— Ăsta-i domnul Bliss, zise un funcţionar de poliţie, către altul mai tânăr. Fereşte-te de el. A fost destul de rău înainte de a pleca în America, dar de când s-a întors e şi mai nesuferit!

Maurice Meister, stând pe o bancă tare în sala de aşteptare, îl zări prin uşa deschisă şi se încruntă. Mersul acestui om îi părea cunoscut.

Sam Hackitt, fost deţinut, care se învârtea prin coridor în tovărăşia unui detectiv mai mărunt, îşi scărpină îngândurat nasul, întrebându-se unde dracu' mai văzuse mutra asta.

Bliss intră în biroul şefului poliţiei, închizând uşa cu zgomot. Wembury, care privise distrat pe fereastră, se întoarse şi îl salută. La fiecare nouă întâlnire, inspectorul principal Bliss îi devenea tot mai antipatic.

Bărbosul se îndreaptă spre biroul din mijlocul camerei, ridică o hârtie şi o citi bombănind. Intră un poliţist şi îi înmână o

scrisoare. După ce citi adresa de pe plic o aruncă pe birou. Întorcând capul, întrebă enervat:

— Oare de ce ia directorul poliţiei acest interogatoriu? Asta nu-i o problemă administrativă. Lucrurile s-au schimbat mult în lipsa mea.

— Domnul şef al Scotland Yard-ului, s-a ocupat personal de acest caz, zise Alan, dar fiind mereu suferind, l-a transferat colonelului Walford.

— Şi de ce tocmai lui? mârâi Bliss. Ştie cam tot atâta despre cazul acesta, cât talpa ghetelor mele.

Alan îşi păstră sângele rece. Ştia că îl va întâlni pe Bliss şi-şi propusese să-i mai pună câteva întrebări în legătură cu vizita sa misterioasă la Malpas Mansions, dar celălalt nu părea deloc dispus să discute.

— E un caz foarte important, zise Alan. Dacă Răzbunătorul e într-adevăr la Londra şi pare aproape sigur...

Bliss zâmbi dispreţuitor.

— Răzbunătorul!

Apoi, aducându-şi aminte:

— Cine-i omul care a scris din închisoarea Maidstone?

— Un anume Hackitt. L-a cunoscut pe Răzbunător.

Bliss râse.

— Hackitt! D-ta îţi imaginezi că Hackitt ştie ceva despre el? Dar încrezători aţi mai devenit la Scotland Yard! spuse ironic.

Întreaga lui atitudine era batjocoritoare, de parcă ar fi vrut să-l sfideze pe Wembury.

— Susţine că l-ar recunoaşte.

— Prostii! zise Bliss. Nu vezi că-i un truc de palavragiu? Ar spune orice, numai să stârnească senzaţie.

— Doctorul Lomond crede... începu Alan.

Dar fu oprit de Bliss, care se răsti la el:

— Nu vreau să ştiu ce crede un medic de poliţie! Individul acela e de o nemaipomenită obrăznicie. A vrut să mă înveţe propria mea meserie.

Alan afla pentru prima dată despre conflictul dintre bătrânul medic şi detectivul arţăgos. Încercă să protesteze:

— Lomond e un om destoinic!

Bliss răsfoia o carte găsită pe birou.

— Aşa pretinde el însuşi în această carte, care, se vede, ţi-l impune d-tale. Am fost doi ani în America, adevăratul sălaş al acestor neghiobii antropologice, şi am întâlnit nebuni care ştiau mai mult decât Lomond. Presupunând că Hackitt îl cunoaşte într-adevăr pe Răzbunător, cine altul l-ar mai putea identifica?

— Dumneata. După câte ştiu, ai încercat să-l arestezi după cazul Attaman.

Bliss îl privi în ochi.

— Eu? Niciodată nu l-am văzut pe acest tâlhar. În ziua în care eram cât pe ce să-l înhaţ, mă aflam în spatele său. Tocmai pusesem mâna pe el, când... trosc! Am fost culcat la pământ cu un cuţit vârât de patru coţi în mine. Cine, oare, l-a văzut?

— Meister, poate, zise Alan.

Celălalt se încruntă.

— Meister! Va avea el vreodată prilejul să vorbească? Iată ce aş vrea să ştiu!

Era a doua surpriză pentru Wembury în acea dimineaţă.

— Dar, de ce nu?

Inspectorul Bliss ocoli răspunsul.

— Fac pariu că Meister nu l-a văzut sub adevărata lui înfăţişare. Răzbunătorul e foarte iscusit. Nimeni nu i-o poate contesta. Îmi pare rău că a trebuit să părăsesc Washingtonul. Ce viaţă tihnită duceam acolo.

— Nu pari tocmai mulţumit aici, zise celălalt cu un zâmbet.

— Pe d-ta, desigur, te lăsau acolo, răspunse Bliss muşcător. De mine au avut nevoie la Scotland Yard.

Cu toate că ar fi avut motive să se supere, lui Wembury îi veni să râdă.

— Manierele d-tale îmi plac, dar nu-ţi pot suferi modestia. Şi, totuşi, se pare că între noi nu e o deosebire prea mare. N-am observat ca răufăcătorii să se simtă descurajaţi din pricina întoarcerii d-tale!

Bliss tocmai se pregătea să-i dea un răspuns sarcastic, când intră colonelul Walford. Cei doi detectivi luară o atitudine marţială.

— Îmi pare rău, domnilor, că m-am lăsat aşteptat, zise directorul voios. Bună dimineaţa, Bliss.

— Bună dimineaţa, domnule director.

— Aveţi o scrisoare, anunţă Wembury.

— Da, mârâi Bliss enervat. Domnul director o vede şi fără să i-o spui...

— Omul care v-a scris din Maidstone, e aici, raportă Alan.

— A, Hackitt?

— Credeţi cumva că-l cunoaşte pe Răzbunător? întrebă Bliss, zâmbind cu dispreţ.

— Ca să fiu sincer, nu! Totuşi, e din Deptford. Ar fi deci posibil să spună adevărul. Ordonă să fie adus înăuntru, Wembury. Eu mă duc să-l anunţ pe domnul şef al Scotland Yard-ului, că încep interogatoriul.

— Hackitt! făcu Bliss după ieşirea superiorului. Ei aş! Îl cunosc. Acum vreo cinci, şase ani, l-am milostivit cu optsprezece luni pentru furt cu efracţie. Un mincinos din naştere.

Peste două minute, în urma unui ordin telefonic, „mincinosul din naştere” îşi făcu apariţia.

Samuel Cuthbert Hackitt avea acea neobişnuită îndrăzneală a adevăratului londonez. Cu toată ciudăţenia mediului, el nu arătă nicio urmă de sfială. Se vedea bine că ameninţarea vagă a Scotland Yardului nu-l îngrozea deloc.

Alan Wembury îl primi cu un surâs.

— Hallo, domnule Wembury! strigă Sam vesel. Păreţi voios şi sănătos.

Aruncă o privire bănuitoare către celălalt detectiv.

— Îţi aminteşti de domnul Bliss?

— Bliss?

Sam se încruntă.

— Sunteţi puţin schimbat. De unde aţi luat barba asta?

— Ţine-ţi gura aia afurisită! răcni Bliss.

Sam răspunse rânjind:

— De data asta vă recunosc!

— Aminteşte-ţi Hackitt, unde te afli, îl admonestă Wembury.

Fostul deţinut lăsă să i se vadă din nou dinţii albi.

— Ştiu unde mă aflu, domnule inspector. La Scotland Yard. Văd că nu-i tocmai cine ştie ce. Unde-i pianul, mă rog? Meister are unul! Şi flori... mamă dragă!... de îţi râde inima.

Dacă ar fi putut să-l ucidă din priviri, atunci ochii lui Bliss l-ar fi expediat îndată pe lumea cealaltă. Ce-ar fi vrut să mai spună inspectorul, se poate numai bănui, căci în clipa aceea se înapoie colonelul Walford.

— Bună dimineaţa, domnule director, spuse Sam binevoitor. Frumoase belele aveţi pe aici. Numai hoţii şi crime!

Colonelul Walford zâmbi imperceptibil.

— Hackitt, am primit o scrisoare de la d-ta, pe când te aflai încă în închisoare.

Şi deschizând un dosar, scoase o coală de hârtie albastră şi citi:

„Domnule director!

Sper că aceste rânduri vă găsesc în deplină sănătate, atât pe dumneavoastră, cât şi pe ceilalţi dragi prieteni de la Scotland Yard...”

— Nu puteam să ştiu că Bliss s-a reîntors, îl întrerupse Sam.

— Aci relatezi foarte multe despre Răzbunător, care s-a înecat în Australia, urmă colonelul.

„Dragă domnule director!

Acum, când e pe lumea cealaltă, aş putea să vă spun multe despre el, căci l-am văzut odată, chiar dacă numai pentru o clipă, şi îi cunoşteam locuinţa”.

— Spui adevărul?

— Da, domnule director. Am locuit în aceeaşi casă cu el.

— Atunci trebuie să ştii cum arată.

— Cum arăta, îl corectă Sam. A murit.

Colonelul Walford făcu un gest negativ. Hackitt căscă gura şi culoarea feţei sale se schimbă.

— N-a murit? Răzbunătorul trăieşte? Bună ziua, domnilor, vă mulţumesc.

Şi se pregăti să plece.

— Ce ştii despre el?

— Nimic! zise Hackitt cu tărie. Vreau să vă spun adevărul fără ascunzişuri: una e să dai de gol pe un Răzbunător mort şi cu totul alta să-l pârăşti când e încă în viaţă. Pe cuvântul meu!... Ştiu ceva despre el... nu tocmai mult, dar ceva. De ce? Fiindcă de-abia am ieşit din puşcărie şi Meister mi-a dat o slujbă. Vreau să trăiesc în pace cu toată lumea, fără neplăceri din nicio parte.

— Nu fi prost, Hackitt, zise directorul. Dacă ne ajuţi, te vom ajuta şi noi.

Obrazul lui Sam se strâmbă într-un râs batjocoritor.

— Mă veţi putea învia, după ce voi muri? Nu-l pârăsc pe Răzbunător. Nu mă leg de el!

— Credinţa mea e că nu ştii nimic, se amestecă Bliss.

— Puţin îmi pasă de credinţa d-tale, mormăi Sam.

— Atunci haide, dă-i drumul dacă ştii ceva! De ce te temi? întrebă Bliss.

— De ceea ce te temi şi d-ta! Nu a lipsit mult să te trimită pe lumea cealaltă. Aha! Acum nu mai râzi! Îmi pare rău, dar am venit aici în urma unei neînţelegeri, cum se zice. Cu bine, domnilor.

Şi se pregăti să plece.

— Stai, aşteaptă! strigă Bliss.

— Lasă-l, zise directorul.

Şi-l concedie pe Hackitt cu un gest.

— Nu l-a văzut în viaţa lui pe Răzbunător, spuse Bliss, după plecarea acestuia.

Walford îl privi dezaprobator.

— Nu-ţi împărtăşesc părerea. Toată atitudinea lui dovedeşte contrariul... Meister a venit?

— Da, domnule director, e în sala de aşteptare, răspunse Alan.

Capitolul XXIII

Peste câteva clipe îşi făcu apariţia Maurice Meister, politicos ca întotdeauna, dar cam încurcat. Când intră, îşi examină, ca din întâmplare, ceasul, apoi se uită de la unul la altul.

— Cred, zise, că trebuie să fie o greşeală. Trebuia să vorbesc cu domnul şef al Scotland Yard-ului.

— Da, dar din păcate e suferind. Eu îi ţin locul, îi răspunse Walford.

— Am fost citat pentru ora unsprezece şi jumătate; acum (îşi consultă ceasul) e douăsprezece şi patruzeci şi nouă de minute. Trebuie să apăr pe cineva la Tribunalul Greenwich, Dumnezeu ştie cum o să-i meargă bietului om, dacă nu voi fi de faţă.

— Îmi pare rău că ai fost nevoit să aştepţi, zise colonelul cu răceală. Ia loc, te rog.

Meister aşeză pălăria şi bastonul pe birou, pironindu-şi privirile asupra lui Bliss.

— D-ta îmi pari cunoscut.

— Mă numesc Bliss, răspunse detectivul.

O clipă se priviră, dar privirea inspectorului era prea provocatoare, astfel încât Maurice întoarse capul.

— Se pare că mă înşel... n-am avut încă plăcerea.

Meister se aşeză ceremonios pe un scaun de lângă birou, scoţându-şi mănuşile.

— Nu-i, oare, ceva neobişnuit, ca un avocat de la Înalta Curte de Justiţie[8] să fie citat la Scotland Yard? întrebă Meister.

Directorul poliţiei se rezemă de speteaza scaunului: venise el de hac unor oameni mai isteţi decât Maurice Meister.

— Domnule Meister, îţi voi vorbi fără ocolişuri, fiindcă pentru asta te-am adus aici.

Avocatul se încruntă.

— „*Adus*” nu-i un cuvânt frumos domnule Walford.

— Colonel Walford, îl corectă Alan.

Directorul luă un carnet şi citi câteva rânduri.

— Domnule Meister, d-ta eşti un avocat cu o clientelă numeroasă la Deptford... Nu există un singur hoţ, din sudul Londrei, care să nu-l cunoască pe domnul Meister din Flanders Lane. Eşti renumit atât ca apărător în cazuri disperate, cât şi ca... filantrop.

Meister înclină din nou capul, ca şi când i s-ar fi făcut un compliment.

— Un om comite o spargere şi fuge cu bunurile furate. Mai târziu e arestat. Nu se găseşte însă nimic asupra lui... Pare a fi lefter. Totuşi, d-ta nu numai că-l aperi personal şi angajezi avocaţi renumiţi, dar în timpul întemniţării întreţii şi familia deţinutului.

— Din omenie, numai din omenie! Se poate oare, să fiu eu... să fiu bănuit, numai şi numai fiindcă... îi ajut pe aceşti nenorociţi? Nu vreau ca soţiile şi bieţii copilaşi să sufere de pe urma greşelii susţinătorului lor, îl asigură Meister cu candoare.

Bliss părăsi odaia. Avocatul se întrebă, îngrijorat, de ce.

— O, desigur, nici nu mă îndoiesc, răspunse colonelul, rece. De altfel, domnule Meister, nu te-am adus aici pentru a te întreba

[8] Royal Courts of Justice. (cf. cu orig.)

de provenienţa banilor pe care îi „*distribui*” săptămânal. Nici n-am intenţia să-ţi spun că cineva a cărui profesie îl face să vină în contact cu un deţinut, află ascunzişul banilor sau al bogăţiilor furate şi serveşte acestuia ca om de legătură.

— Mă bucur, că n-aţi susţinut asta, domnule colonel.

Meister îşi recăpătase stăpânirea de sine şi vorbea măsurat ca de obicei. Era în primejdie... Primejdie de moarte. Trebuia să-şi păstreze sângele rece.

— Să lăsăm asta. Banii vin de undeva, domnule Meister. Nu sunt curios. Câteodată nu-i ajutaţi pe clienţi cu mijloace băneşti, ci le daţi lor sau rudelor o slujbă.

— Îi ajut cum pot, îl lămuri Meister.

Colonelul îl privi cu atenţie.

— Când un deţinut are o soră frumoasă, d-ta găseşti nimerit s-o angajezi.

— Da.

— Fratele ei a fost trimis la închisoare pe trei ani în urma unei informaţii, furnizate de... *dumneata*!

Maurice ridică din umeri.

— Mi-am făcut numai datoria. În alte privinţe pot greşi, dar datoriile cetăţeneşti mi le îndeplinesc cu sfinţenie.

— Acum doi ani, spuse Walford încet, actuala d-tale angajată a avut o predecesoare. Fata aceea s-a sinucis.

Se opri, aşteptând parcă un răspuns.

— M-ai înţeles?

Maurice dădu, suspinând, din cap.

— Da. V-am înţeles. Un caz foarte trist. În viaţa mea nu am fost mai impresionat ca atunci. Nici nu vreau să mă gândesc la întâmplarea aceea nenorocită.

— Fata se numea Gwenda Milton. Era sora lui Arthur Milton, cunoscut sub numele de „Răzbunătorul”.

Walford rosti acele cuvinte într-un fel ciudat. Avocatul îl privi neliniştit.

— Criminalul cel mai iscusit pe care l-am înregistrat, dar şi cel mai primejdios.

Pe faţa palidă a avocatului apărură două pete roşii.

— Şi niciodată prins, domnule colonel... Niciodată! spuse Meister aproape strigând. Cu toate că poliţia ştia că el trebuia să treacă prin Paris – se cunoştea chiar şi ora exactă – totuşi a reuşit să se strecoare. Cei mai destoinici detectivi englezi şi australieni la un loc n-au reuşit să-l prindă.

Îşi stăpâni glasul, redevenind din nou omul cumpănit şi politicos.

— Nu vreau să spun nimic împotriva poliţiei. În calitate de contribuabil, sunt mândru de ea. Dar faptul că l-a lăsat pe Răzbunător să scape, asta n-a fost tocmai o dovadă de iscusinţă. Nu pot spune acelaşi lucru despre d-voastră, deoarece lucraţi de puţină vreme aici.

Directorul se făcu că nu observă aluzia obraznică la recenta sa numire în funcţie.

— Admit că ar fi trebuit să fie prins, răspunse Walford liniştit, dar nu despre asta e vorba. Răzbunătorul şi-a lăsat sora sub ocrotirea d-tale. Nu ştiu dacă ţi-a încredinţat şi bani, dar pe sora lui ţi-a încredinţat-o fără îndoială.

— Am tratat-o bine, protestă Meister. Cu ce sunt eu vinovat de moartea ei? Am aruncat-o eu în apă? Mă neîndreptăţiţi, domnule colonel.

— De ce şi-a curmat zilele? întrebă Walford sever.

— De unde vreţi să ştiu? Nici măcar n-am visat că ar putea avea vreun necaz. Dumnezeu mi-e martor!

Colonelul îl opri cu un gest.

— Şi, pregătiseşi totul pentru primirea ei într-o maternitate, zise colonelul cu tâlc.

Meister se îngălbeni.

— Asta-i o minciună!

— N-a ieşit la iveală cu ocazia instrucţiei judecătoreşti. Nimeni nu cunoaşte acest amănunt în afară de Scotland Yard şi... de Henry Arthur Milton!

Maurice Meister zâmbi.

— De unde să-l ştie?... E mort. A murit în Australia.

După o clipă de tăcere, Walford spuse:

— Răzbunătorul trăieşte... *E aici!*

Meister se ridică în picioare. Era palid ca un cadavru.

Capitolul XXIV

Maurice Meister îl privi cu ochi îngroziţi pe Walford.

— Răzbunătorul, aici! Vorbiţi serios?

— Îţi repet că trăieşte şi... e aici, spuse colonelul.

— Nu se poate! N-ar îndrăzni să se înapoieze când asupra capului său planează moartea. Răzbunătorul! Vreţi să băgaţi spaima în mine... Ha! Ha!

Se sili el să râdă.

— E o glumă de-a d-voastră, domnule colonel.

— E aici... Am trimis după d-ta ca să te previn.

— De ce să mă preveniţi? întrebă Meister. Nu l-am văzut în viaţa mea. Nu ştiu nici măcar ce ochi are. O cunoşteam pe fata aceea, cu care stătea... O americancă. Unde-i individa? Acolo unde e ea, este şi el.

— Ea se află la Londra. Chiar aici în această clădire.

Meister holbă ochii.

— Aici? El n-ar îndrăzni să vină în sediul poliţiei! Dacă ştiţi că-i la Londra, de ce nu-l prindeţi? Omul acela e nebun. Oare nu-i menirea voastră să ocrotiţi cetăţenii... să mă ocrotiţi pe mine? Nu-l puteţi aresta? Nu-i puteţi spune că nu sunt vinovat cu nimic, că m-am purtat ca un părinte cu sora lui? Wembury, ştii că nu-s vinovat de moartea acelei fete.

Se întoarse spre Alan.

— Nu ştiu nimic despre asta, răspunse detectivul cu răceală. Singurul lucru pe care îl ştiu e că, dacă Mary-ei i se întâmplă ceva, voi...

— Nu mă ameninţa! zbieră Meister.

— Aş vrea să ştiu ce găsesc femeile la d-ta, Meister. Ai o reputaţie cât se poate de proastă!

Buzele avocatului tremurau.

— Minciuni peste minciuni! Cât de curat ai fi, aceste lepădături te stropesc cu noroi. Fireşte, femeile au jucat un rol în viaţa mea. Mie-mi place să trăiesc. Nu sunt un pustnic. Răzbunătorul!

Încerca să zâmbească.

— Cineva şi-a bătut joc de d-voastră! Credeţi că n-aş fi aflat ceva? Nici măcar o pasăre nu se mişcă în Deptford fără ca eu s-o ştiu. Cine l-a văzut?

— *Eşti avertizat*, spuse Walford grav, apăsând pe un buton. Începând de astăzi, casa d-tale se va afla sub supravegherea noastră. Pune-ţi gratii la ferestre. Nu primi pe nimeni după ce s-a înnoptat şi nu părăsi niciodată locuinţa în timpul nopţii fără escortă poliţienească.

În clipa aceea intră inspectorul Bliss.

— Oh, Bliss... Cred că va fi nevoie să ne interesăm puţin de domnul Meister... Ţi-l încredinţez. Veghează asupra lui ca un părinte.

Ochii negri ai detectivului îl cercetau pe avocat când acesta se ridică în picioare.

— În ziua în care îl veţi prinde pe Răzbunător, dau o mie de lire sterline pentru orfelinatul poliţiei, zise Meister.

— N-avem nevoie de banii d-tale. Cred că asta-i tot. Eu nu am dreptul să judec pe nimeni. Dar jocul pe care-l joci e plin de

primejdii. Datorită profesiunii d-tale, te bucuri de avantaje pe care nu le au alţi tăinuitori.

Pentru avocat, acesta era cel mai nesuferit cuvânt.

— *Tăinuitor*! Dar d-voastră nu vă daţi seama de ceea ce spuneţi.

— Ba da! Perfect! Bună ziua.

Meister îşi luă jobenul şi se îndreptă spre uşă.

— Veţi regreta acest cuvânt, domnule colonel. În ceea ce mă priveşte, judecata d-voastră pripită nu mă atinge.

Consultă ceasul.

— Unu fără cinci...

Uitase de baston. Bliss îl luă de pe birou şi observă că mânerul se mişcă. Îl răsuci şi scoase un şiş lung de oţel.

— Poftim spada-baston, domnule Meister. Văd că te aperi destul de bine, zise inspectorul cu un rânjet diabolic.

Meister îi aruncă o privire duşmănoasă şi părăsi încăperea.

Nici nu-şi dădu bine seama că ieşise din cabinetul şefului poliţiei. Străbătu coridorul ca într-un vis. Nu era posibil... Răzbunătorul se afla la Londra! Zvonurile de care îşi bătuse joc erau deci adevărate. Se întâmplase o minune care-l îngrozea. Henry Arthur Milton era aici, în acest oraş mare, putând fi oricine... Se surprinse iscodind toate chipurile întâlnite de la Yard până la automobil.

— S-a întâmplat ceva, Maurice? întrebă Mary îngrijorată, ieşindu-i înainte.

— Nu, nimic... De ce? Oare ce putea să se întâmple?

Glasul lui suna răguşit, străin, şi ochii, deveniţi sticloşi priveau ciudat. Şi în timp ce vorbea, întorcea capul în toate părţile. Cine era omul care venea spre el, învârtind nepăsător bastonul? N-ar putea fi Răzbunătorul? Iar acest bătrân vânzător ambulant murdar, nepieptănat, purtând pe braţ o ladă cu chibrituri şi

nasturi... Iată o deghizare pe placul Răzbunătorului. Bliss? Unde-l mai văzuse pe Bliss? Glasul lui îi păruse de asemenea ciudat. În zadar se chinuia să-şi amintească. Până şi şoferul fu supus unui examen amănunţit: era un om voinic, cu buza superioară proeminentă şi nasul cârn. Nu putea fi Răzbunătorul...

— Ce ţi s-a întâmplat, Maurice?

Îi aruncă o privire absentă.

— Oh, Mary! zise. Da, trebuie să plecăm acasă, fireşte.

Se îndreptă şovăitor spre maşină şi căzu pe pernă, cu un geamăt.

— Vrei să ne înapoiem la Deptford, Maurice?

— Da, da, la Deptford.

Mary dădu instrucţiuni şoferului, apoi intră în maşină.

— A fost ceva groaznic, Maurice?

— Nu, dragă.

Se ridică brusc.

— Groaznic?... Nu, o minciună, atâta tot. Au încercat să mă sperie! Să-l sperie pe Maurice Meister!

Izbucni într-un râs forţat.

— Şi-au imaginat că voi fi uimit. Ştii cine sunt aceşti directori de poliţie?... Nişte foşti ofiţeri căpătuiţi, care trebuie să dea impresie că pricep ceva, pentru a nu-şi pierde slujba.

Chipul lui căpătă o expresie nouă.

— Bliss a fost acolo... Omul despre care mi-ai vorbit. Nu ştiu unde să-l aşez... Wembury nu ţi-a povestit ceva despre el?

— Nu, Maurice, nu ştiu decât ceea ce ţi-am spus.

— Bliss! mormăi el. În viaţa mea n-am văzut detectiv cu barbă. Altădată or fi purtat ei bărbi, ca şi contemporanii lor, dar astăzi, când toată lumea se rade, mai ales americanii de la care vine... Pe Hackitt l-ai văzut?

— A ieşit acum vreo zece minute şi a urcat într-un tramvai.

El oftă adânc.

— Aş fi dorit să-l văd, să aflu ce l-au întrebat. Fireşte, acum ştiu că l-au adus aci pentru cu totul altceva... Sunt vicleni oamenii aceştia: nu ştii niciodată precis ce au de gând.

Îşi căută cutiuţa de aur în buzunar, iar Mary se făcu că nu-l vede. Ea ghicise demult natura stimulentului luat de Maurice la intervale mici; în ultimul timp, el nu-şi mai ascundea slăbiciunea. Inspiră un praf alb, lucios, apoi îşi şterse obrazul cu batista şi peste câteva secunde, îşi recapătă siguranţa obişnuită.

Mary se mirase adesea de eficacitatea acestui medicament, nebănuind că, pe măsură ce trecea timpul, el trebuia să mărească doza, pentru ca, într-o zi, să devină robul umil al acestui praf alb, lucios, pe care astăzi îl socotea încă slugă smerită.

— Wembury m-a ameninţat... Pe legea mea!

Tonul său se schimbase; redevenise îngâmfat.

— Un funcţionăraş de poliţie, un mercenar mizerabil, şi-a permis să mă ameninţe pe mine, avocat la Înalta Curte de Justiţie!

— Cum se poate, Maurice? Alan te-a ameninţat?

El răspunse solemn că da şi era cât pe ce să-i comunice şi natura ameninţării când, dintr-o dată se răzgândi. Nu dorea să aducă vorba despre Gwenda Milton.

— Nu i-am acordat niciun fel de atenţie. Cu timpul, înveţi cum să te porţi cu asemenea indivizi... Dar voiam să-ţi spun, Mary, că m-am informat şi am aflat că Johnny n-a luat parte la revoltă.

Ea primi vestea cu atâta bucurie, că nici măcar o clipă nu-i puse autenticitatea la îndoială. Mary ignora faptul că Scotland Yard-ul ştia tot atât de puţin despre ceea ce se întâmplase în închisoare, cât şi Ministerul agriculturii, sau „Pescăriile Statului”. Dar când se afla sub înrâurirea cocainei, Maurice minţea pentru plăcerea de a minţi: era un simptom al viciului.

— Nu, n-a fost deloc amestecat. Capul răzvrătiţilor e unul pe nume... Am uitat cum îl cheamă, dar n-are importanţă, şi, draga mea, am meditat asupra acelei spargeri de la locuinţa ta. Nu poţi să rămâi la Malpas Mansions. Nu-ţi dau voie. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, Johnny nu mi-ar ierta-o niciodată.

— Dar unde să merg, Maurice?

El zâmbi.

— Vino să locuieşti în casa mea. Mă voi îngriji să se aranjeze odaia cea bună, să se verifice dacă lămpile funcţionează. Poţi să-ţi iei o servitoare.

Mary clătină capul.

— Nu se poate, spuse ea liniştit. Nu sunt deloc îngrijorată din cauza spargerii, ci am convingerea că nimeni n-a vrut să-mi facă vreun rău. Rămân la Malpas Mansions, iar în cazul în care mă voi simţi singură acolo, mă mut în altă parte.

— Dar, dragă Mary, spuse el mustrător.

— Sunt ferm hotărâtă, Maurice.

El păru că se resemnează.

— Cum doreşti. Se înţelege că nu ţi-aş propune să te muţi în casa unui holtei fără a-mi adapta gospodăria noilor împrejurări. Dar dacă nu vrei să-mi onorezi „*coliba*” cu prezenţa ta, fă cum crezi.

Când se apropiară de New Cross, Meister se trezi un moment din reveria în care se cufundase şi întrebă:

— Oare cine o fi acum pe scaunul de tortură?

Mary pricepu destul de greu înţelesul acestor cuvinte.

— Vrei să zici la Scotland Yard?

— Aş da mult, spuse încet avocatul, să ştiu exact ce se întâmplă în camera C 2 în acest moment, şi cine e biata fiinţă care stă înaintea inchizitorilor.

Capitolul XXV

Doctorul Lomond nu putea fi caracterizat ca o biată ființă şi nici voiosul director de poliţie ca un inchizitor. Colonelul Walford avea multe de comunicat şi bătrânul doctor îl asculta, răsucind una din nenumăratele sale ţigări. Nu părea să acorde prea mare interes celor ce i se povesteau.

Lomond era dotat cu multe însuşiri plăcute şi avea umorul rasei. Vioi şi ager la minte, el poseda acea siguranţă de sine şi încredere, caracteristice omului stăpân pe situaţie. Putea să-şi permită chiar luxul de a-şi bate joc de el însuşi, şi de ştiinţa lui. Atitudinea sa faţă de director era respectuoasă din cauză că acesta se afla de mult în serviciul Scotland Yard-ului. Altfel îl considera ca pe un egal. Se opri la uşă.

— Vă deranjez cumva? întrebă el.

— Poftiţi, domnule doctor, zise directorul zâmbind.

— Bietul Pridveaux, spuse Lomond, clătinând mâhnit capul. Zău că mă mustră conştiinţa că am trimis pe cineva la spânzurătoare, tocmai într-un fund de mahala. Este cu totul altceva să mori în respectabila New-Gate, iar „onoarea" de a fi spânzurat la Tyburn îţi dă o valoare istorică. Păcat că ştiu atâta despre criminologie! Aţi observat, domnule director, ce fel de urechi are Wembury?

Şi descrise aceste „anexe” ale tânărului inspector, care era vădit jenat.

— Tipică ureche de criminal! Împreună cu fălcile proeminente, ne indică un ucigaş fioros. Ai comis cumva vreo crimă?

— Până acum nu, mormăi Alan.

Lomond termină într-un târziu răsucirea ţigării şi directorul, care aşteptase răbdător terminarea acestei operaţii, spuse:

— Aş vrea să vă vorbesc, domnule doctor.

— Despre o femeie? întrebă Lomond fără să-şi ridice ochii.

— Cum dracu’ ai ghicit? întrebă Wembury mirat.

— N-am ghicit deloc; ştiam. Vezi, d-ta eşti un aparat de emisie, ca cea mai mare parte dintre oameni, iar eu am o antenă foarte sensibilă. E vorba de telepatie. Un rest de animalitate, rămas în mine.

Bliss îl privea batjocoritor.

— Animalitate? spuse el Până acum ştiam că telepatia e un apanaj al intelectului. Aşa cel puţin se pretinde în America.

— Americanii pretind multe lucruri, în care nici măcar ei nu cred. Telepatia nu-i decât un instinct animalic, finisat de raţiune. Dar să ne întoarcem la doamna... Ce-i cu ea?

— Aş dori să aflaţi de la dânsa câte ceva despre soţul ei, zise Walford.

Medicul clipi şiret din ochi.

— Sunt convins că n-o să aflăm mare lucru! Ce ştiu nevestele despre soţii lor?

— Nu sunt sigur că-i chiar soţul ei, răspunse Bliss.

Bătrânul rânji:

— Ah! Dacă-i vorba de soţul altei femei, s-ar putea să ştie ceva despre el. Aşa da! Cum o cheamă?

Directorul se întoarse spre Wembury:

— Care-i numele ei adevărat?

— Cora Ann Milton... născută Barford.

Lomond ridică deodată privirea.

— Barford... Cora Ann? Uite o coincidenţă!

— Ce coincidentă?

— Am auzit multe despre o Cora Ann în urmă cu câteva luni, zise doctorul aprinzându-şi ţigara.

— Cred că de mine n-aveţi nevoie, domnule director, spuse Bliss. Eu am o treabă serioasă.

Şi se îndreptă spre uşă.

— Doctore, iată un caz inventat parcă anume pentru d-voastră. Un om cu calităţile d-voastră ar trebui să-l prindă pe criminal într-o săptămână.

— Asta-i numai un fel de a spune, răspunse medicul, fumându-şi liniştit ţigara.

Chicoteala lui îl urmări pe Bliss până pe coridor. Şi acum Lomond urma să audă raportul poliţiei despre Răzbunător. Walford deschise un dosar.

— Povestea acestui om e foarte ciudată şi ca antropolog, o să vă intereseze. Mai întâi, n-a fost prins niciodată. E un asasin. Dar, după câte ştim, n-a profitat băneşte niciodată de pe urma vreuneia dintre crimele de care îl socotim vinovat. Ştim aproape cu certitudine, că în timpul războiului, a făcut parte, ca ofiţer, din corpul de Aviaţie[9]... Un om foarte rezervat, care s-a împrietenit cu un singur camarad. Pe baza unei învinuiri nefondate, acesta a fost împuşcat mai târziu pentru laşitate, din ordinul colonelului său, Chafferis-Wisman. La trei luni după sfârşitul războiului, Chafferis-Wisman a fost ucis. Bănuiam, ba suntem chiar siguri, că aici a fost mâna Răzbunătorului, care a dispărut imediat după încheierea armistiţiului... fără a-şi lua măcar gratificaţia cuvenită.

[9] Flying Corps. (cf. cu orig.)

— Desigur că n-a fost scoţian, îl întrerupse Lomond.

— A refuzat „Meritul militar"[10] şi toate decoraţiile care i-au fost oferite, urmă Walford. N-a fost fotografiat niciodată cu vreun grup al regimentului său. Nu posedăm decât un desen, schiţat de către un steward pe bordul unui vapor care făcea curse regulate între Seattle şi Vancouver. Pe această navă, Milton s-a căsătorit.

— Căsătorit?

— La bord era o fată, care fugise de justiţia americană. Împuşcase un individ care o insultase într-un local de dans, rău famat, din Seattle. Probabil că i-a destăinuit lui Milton că urma să fie arestată la sosirea lor la Vancouver, iar el l-a convins pe un preot, aflat pe vapor, să-i cunune. Astfel, ea a devenit supusă britanică, ocolind deci legea extrădării. A fost o faptă nebunească, à la Don Quijote.

Lomond clipi din ochi.

— Ah, atunci trebuie să fie negreşit un scoţian. E un om îngrozitor, nu-i aşa?

— Dacă populaţia ar şti că el se află în Anglia, am avea mari neplăceri, răspunse colonelul. Aproape sigur că Milton l-a omorât pe bătrânul Oberzohn, fondatorul unei agenţii sud americane de natură foarte dubioasă. L-a ucis pe Attaman, cămătarul. Meister, de altfel, se afla în locuinţa respectivă când a fost săvârşită crima. Ucigaşul procedează metodic, de fiecare dată. Când a fost nevoit să părăsească ţara, după cazul Attaman, i-a încredinţat-o pe sora sa lui Meister.

— Nu avea de unde să ştie că avocatul ne dădea informaţii despre mişcările lui. Şi Meister, bestial cum este...

Directorul ridică din umeri.

[10] Distinguished Service Order (DSO). (n. hy.)

— Răzbunătorul e la curent? întrebă Lomond, apropiindu-şi scaunul de pupitru. Continuaţi, începe să devină interesant.

— Ştim că acum opt luni era în Australia. După informaţiile noastre el se afla acum în Anglia. Şi, dacă într-adevăr e aşa, atunci singurul scop al întoarcerii sale nu poate fi decât acela de a se răfui cu Meister, în stilul său ciudat. Meister a fost avocatul lui... a fost văzut deseori, în societatea Gwendei Milton.

— Spuneaţi că aveţi un portret...

Directorul îi întinse o schiţă, făcută cu creionul, iar doctorul îngăimă:

— Dar glumiţi... cum se poate... pe acest om îl cunosc!

— Cum? întrebă Walford neîncrezător.

— Îi cunosc barba mică şi ciudată, faţa amărâtă şi ochii destul de frumoşi...

— Îl cunoaşteţi... nu se poate! îngăimă Wembury.

— Nu spun că-l cunosc, dar l-am întâlnit undeva.

Lomond clătină capul.

— Da. L-am întâlnit la Port Said[11], acum vreo opt luni. Mă oprisem acolo, la înapoierea din Bombay, şi descinsesem la un hotel. Când am aflat că un sărman european zace bolnav într-un han murdar din cartierul indigenilor, m-am dus să-l văd... Asemenea fiinţe, care trăiesc în promiscuitate cu indigenii, mă interesează întotdeauna; am găsit un om grav bolnav. De fapt bănuiam că avea să se cureţe.

Bătu uşurel în portret.

— Era domnul acesta.

— Sunteţi sigur? întrebă Walford.

---

[11] Oraş port situat în nord-estul Egiptului, care se întinde aproximativ 30 km de-a lungul coastei Mării Mediterane, pe malul vestic al gurii de nord a Canalului Suez. (n. hy.)

— Un om de ştiinţă nu e niciodată sigur de nimic. Debarcase de pe un vapor australian.

— Ăsta-i omul nostru! strigă Wembury.

— S-a însănătoşit?

— Nu ştiu, răspunse Lomond. Când am fost la el, aiura. Repeta mereu un nume: „Cora Ann”. L-am văzut de două ori. La a treia vizită făcută, bătrâna femeie care patrona hanul, mi-a comunicat că a dispărut în cursul nopţii. Dumnezeu ştie ce i s-a întâmplat. Ar putea oare să fi fost Răzbunătorul? Nu e cu putinţă!

Directorul privi din nou schiţa.

— Eu cred totuşi că da. Impresia mea este că n-a murit. Aţi putea să ne ajutaţi, domnule doctor. Dacă ştie cineva unde se găseşte Răzbunătorul, apoi aceea nu poate fi decât nevastă-sa, doamna Milton...

— Cora Ann? Da?

— Domnule doctor, am fost foarte impresionat de felul cum l-aţi interogat pe Pridveaux. Aş dori să faceţi o încercare identică cu această femeie. Cheam-o aici, domnule inspector.

După ieşirea lui Wembury, colonelul scoase din dosar un alt document.

— Aici sunt însemnate mişcările ei, atât cât le-am putut verifica. Acum trei săptămâni s-a reîntors în ţară cu un paşaport britanic. Locuieşte la hotelul Marlton.

Lomond îşi potrivi ochelarii şi studie documentul.

— A venit prin Genova... cu un paşaport britanic, spuneţi. E într-adevăr căsătorită?

— Da, fără îndoială. S-au căsătorit pe vapor, dar n-au stat decât o săptămână împreună.

— O săptămână? Oh, atunci s-ar putea să-l mai iubească, observă Lomond cinic. Dacă prietenul meu egiptean e

Răzbunătorul, cunosc o mulţime de lucruri despre această femeie. A fost cam vorbăreţ în delirul lui şi încetul cu încetul îmi revin în minte multe chestii rostite de el. Acum lăsaţi-mă o clipă să mă gândesc! Cora Ann...

Deodată se întoarse:

— Orhidee!... Am găsit!

Capitolul XXVI

În momentul acela fu introdusă Cora Ann. Purta un costum foarte elefant, de culoare deschisă. Ţinând ţigara în degetele înmănuşate, se uită o clipă la cei prezenţi.

— Bună dimineaţa, doamnă Milton, spuse directorul, ridicându-se în picioare. V-am poftit aici fiindcă prietenul meu ar dori să stea puţin de vorbă cu dumneavoastră.

Cora aproape că nici nu-l luă în seamă pe bătrânul doctor. Pentru moment, atenţia ei era concentrată asupra figurii milităroase a colonelului.

— Ce bine-mi pare! răspunse ea cu glas tărăgănat, îmi place la nebunie să stau la taifas cu cineva.

I se adresă cu un surâs lui Wembury.

— În momentul de faţă care e cel mai frumos spectacol la Londra? La New-York mergeam des la teatru, dar a trecut atâta vreme de atunci!

— Cel mai frumos spectacol, doamnă Milton, zise Lomond, e Scotland Yard! Melodramă fără muzică, cu d-ta în rolul principal.

Pentru prima dată îi dărui o privire.

— Vai, ce nostim! Şi cine-i partenerul meu?

— În clipa de faţă eu, răspunse scoţianul. Nu locuieşti de mult la Londra, doamnă Milton... Ăsta-i numele d-tale, nu-i aşa?

Ei aprobă cu privirea.

— Ai fost plecată departe?

— Desigur... departe de tot! spuse ea încet.

Glasul medicului deveni foarte blând.

— Şi cum l-ai lăsat pe soţul d-tale?

Ea nu mai zâmbi.

— Spune-mi, te rog, domnule Wembury, cine-i omul acesta?

— Doctorul Lomond, medic de poliţie, circumscripţia „R”.

Răspunsul o linişti. În tonul cu care răspunse era ceva glumeţ.

— Pe soţul meu, nu l-am văzut de ani de zile, domnule doctor şi n-o să-l mai revăd niciodată. Bietul Arthur s-a înecat în portul Sidney. Credeam că toată lumea o ştie din ziare.

Privind la tânăra femeie împopoţonată, buzele doctorului se încreţiră.

— Aşa? Am şi observat că eşti în rochie de doliu.

Cora se simţi cam încurcată. Siguranţa începu să o părăsească.

— Nu-mi place să conversez pe acest ton.

— E singurul ton de care dispun... răspunse Lomond. Doamnă Milton – urmă el cu un surâs –, pentru a reveni la un subiect foarte dureros...

— Dacă pe d-ta te doare, n-ai decât să-l eviţi.

— Soţul d-tale a părăsit această ţară acum trei ani, în mod precipitat.

Se întoarse spre Wembury.

— Sau poate patru?... Când l-ai văzut ultima oară? o întrebă.

Cora Ann îşi păstră sângele rece. Nu răspunse, iată un om care merita toată atenţia. Îndemânatic, şiret, cu nişte ochi care trădau multă ştiinţă.

— D-ta ai ajuns la Sidney, la trei luni după sosirea lui, urmă Lomond, consultând hârtia ce i-o înmânase Walford. Ai descins la hotelul Portului, înscriindu-te sub numele de doamna Jackson

şi ai locuit în camera nr. 36. Câtă vreme ai locuit acolo ai comunicat cu soţul d-tale.

Cora zâmbi. Răspunse cu mult sarcasm:

— Vai, ce deştept eşti! Camera nr. 36 şi câte şi mai câte. Ca un copoi autentic!

Apoi adăugă serios:

— Afirm că nu l-am văzut niciodată.

Dar Lomond nu se dădu aşa de uşor bătut.

— Nu l-ai văzut niciodată... fie! Ţi-a telefonat atunci. I-ai cerut o întâlnire sau poate nu? Nu sunt chiar sigur.

Se opri, dar Cora rămase tăcută.

— Nu vrei să-mi spui? S-a temut că cineva ar putea să-ţi pândească mişcările... aşa că ai fi pus poliţia pe urmele lui.

— Teamă? repetă ea dispreţuitor De unde dracu ai scos acest cuvânt! Nimic nu i-ar putea insufla frică lui Arthur Milton. Dar a murit!

— Şi nu mai trebuie să se teamă de nimic... dacă a fost un protestant scoţian, spuse Lomond ironic. Hai să-l readucem acum la viaţă, da? (pocni din degete).

— Scoală-te, Henry Arthur Milton, care ai părăsit Melbourne pe vaporul *Themistocles* la aniversarea nunţii tale... împreună cu altă femeie.

Până în acea clipă, Cora Ann rămăsese rece, dar la pomenirea numelui vaporului ciuli urechile, iar când auzi ultimele cuvinte, sări în picioare, turbată de mânie.

— Minciună! Niciodată n-a existat altă femeie pentru el.

Redobândindu-şi cumpătul, zise râzând:

— Ascultă, domnule! Gluma d-tale a fost cam vulgară! Nu merita să mă emoţionez! Repet, nu ştiu nimic. Nu puteţi să vă atingeţi de mine... Nu mă puteţi sili să răspund la nicio întrebare. Cunosc legea. Şi acum plec.

Se îndreptă spre uşă. Wembury puse mâna pe clanţă, gata să i-o deschidă.

— Bună ziua, doamnă Milton, zise Lomond.

Apoi pe un ton nevinovat:

— Doamna Milton, nu-i aşa?

La aceste cuvinte ea se întoarse brusc.

— Ce vrei să insinuezi d-ta cu asta?

— Credeam c-ar putea fi vorba despre una din acele căsătorii improvizate, atât de frecvente în înalta societate, opină Lomond.

Ea se apropie încet de el

— Poţi fi un doctor fără pereche, dar în cazul de faţă diagnoza d-tale e greşită!

— Ce spui! Chiar cununată în toată regula? făcu Lomond sceptic.

Ea dădu din cap

— Mai întâi de către un preot pe vapor, iar pe urmă, pentru orice eventualitate, la biserica Sf. Pavel, Deptford. Deptford îmi e un fel de patrie adoptivă. În afară de mormânt, nu cunosc niciun alt loc unde mi-ar displăcea să mă aflu, chiar moartă fiind. La noi acasă se vorbeşte despre Limehouse şi Whitechapel... dar astea-s oraşe-grădină în comparaţie cu pomenita sucursală a iadului. Totuşi, am fost cununată acolo de un preot autentic. Nimic improvizat, decât poate trusoul meu.

— Aşa? Cununată?

Glasul bărbatului mai trăda oarecare îndoială.

— Mincinoşii şi bărbaţii căsătoriţi au o memorie foarte scurtă... A uitat să-ţi trimită orhideele d-tale favorite.

Cora Ann se înfurie din nou. Mânia ei izvora din teama pe care i-o inspira din ce în ce mai mult bătrânul.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă pentru a doua oară.

— Avea obiceiul să-ţi trimită orhidee la aniversarea nunţii d-tale, răspunse Lomond încet, privind-o neîncetat în ochi. Chiar şi când se ascundea în Australia, în alt oraş decât d-ta – spre a nu fi descoperit – ţi-a trimis florile. Dar anul acesta, nu. Îmi imaginez că a uitat. Sau poate o fi dat o altă întrebuinţare orhideelor?

Cora se apropie şi mai mult de doctor. În mânia ei începu să vorbească aproape incoerent:

— Crezi?... Aşa? Nu mă mir că un om ca d-ta rosteşte asemenea vorbe! Dar te înşeli amarnic! Altă femeie! Nicio clipă măcar nu s-a gândit Arthur la altcineva în afară de mine... Singurul lucru ce l-a durut era că nu putem fi împreună. A înfruntat orice primejdie numai ca să mă vadă! Probabil că l-am întâlnit în Collins Street, dar nu l-am recunoscut... Şi-a riscat viaţa pentru a mă vedea!

— Şi câştigul a fost la înălţimea mizei! El era deci la Melbourne, când şi d-ta te aflai acolo şi nu ţi-a trimis orhideele.

Ea făcu un gest care-i trăda nervozitatea.

— Orhidee! Ce nevoie am eu de orhidee? Când nu le-am primit am înţeles...

— Că el a părăsit Australia, completă Lomond. Iată de ce ai plecat în asemenea grabă. Încep să cred că eşti îndrăgostită de el!

— Da? întrebă ea râzând. Aşa mi se pare şi mie.

Cora îşi luă poşeta de pe birou.

— Cred c-am terminat.

Şi, salutându-l pe colonel, făcu un pas spre uşă.

— Sau intenţionaţi cumva să mă opriţi?

— Sunteţi liberă să plecaţi când doriţi, zise Walford.

— Foarte bine! răspunse Cora Ann, făcând o mică plecăciune. Bună ziua, domnilor.

Dar glasul odios al inchizitorului o opri:

— Dragostea e oarbă. L-ai întâlnit şi nu l-ai recunoscut! Vrei să ne faci să credem că era destul de bine deghizat încât a îndrăznit să se plimbe pe Collins Street la lumina zilei?... Oh, nu, Cora Ann nu vei izbuti să ne convingi.

De data aceasta ea îşi pierdu aproape de tot cumpătul şi tremurând de mânie, îi strigă:

— Pe Collins Street? El s-ar plimba şi pe Regent Street la lumina zilei sau a lunii. Dacă i-ar trece numai prin minte, ar veni chiar aici la Scotland Yard... în vizuina leului, fără să i se întâmple nimic. Da, el ar fi în stare să comită o asemenea nebunie. Aţi păzi toate intrările, iar el ar intra şi ar ieşi după pofta inimii sale! Râzi... râzi... poţi să râzi cât vrei... dar el ar fi în stare... ar fi în stare...

Bliss intrase în cameră şi Cora probabil îl zărise, căci Alan Wembury, care nu-i urmărise privirea, o văzu deodată făcându-se palidă ca o moartă şi, înainte ca ea să leşine, o prinse în braţe.

Capitolul XXVII

Nicio femeie nu e atât de sfântă sau atât de naivă, în zilele noastre, încât să nu recunoască viciul, atunci când vine în contact cu el, prin forţa împrejurărilor. În privinţa lui Maurice Meister, Mary Lenley trecuse prin toate stadiile înţelegerii; începuse prin a avea în el o încredere totală – reminiscenţă din copilărie –, dar în urma unei serii de întâmplări, în aparenţă mărunte, ajunsese să-l vadă aşa cum era el în realitate şi nu cum şi-l închipuise în entuziasmul ei naiv. Însă, cunoscându-i adevărata faţă, judecata ei continua să rămână limpede. Nu fu cuprinsă nici de groază, nici de mâhnire, când înţelese ce se întâmplase de fapt cu Gwenda Milton. Nimeni nu-i vorbire deschis despre biata fată. Fusese nevoită să se lămurească singură, adunând date de la diferite persoane prea puţin dispuse s-o ajute să vadă realitatea. Apoi, permisese imaginaţiei sale să completeze golurile.

Curios lucru, dar niciodată nu se consideră ameninţată de Maurice. Fuseseră atât de multă vreme buni prieteni, încât nu presupunea nici măcar pentru o clipă că el ar putea fi cuprins de tulburare la vederea ei. Când el îi puse la dispoziţie camera cea frumoasă de la primul etaj, ea nu văzu în aceasta decât un act de gentileţe din partea lui şi împotrivirea ei se datora în mare parte dragostei ei pentru independenţă şi aversiunii împotriva unei ospitalităţi, care, odată primită, putea deveni supărătoare şi cu

timpul chiar nesuferită. Iar în spatele tuturor acestor motive se mai ascundea şi teama instinctivă a femeii de a se îndatora prea mult unui bărbat.

La două zile după vizita la Scotland Yard, când veni dimineaţa la serviciu, găsi casa plină de lucrători, ocupaţi să potrivească o nouă cercevea la fereastra cea mare a biroului.

— Punem gratii la ferestre, domnişoară, îi explică unul din lucrători. Sper că nu vom face prea mult zgomot.

Mary zâmbi.

— În cel mai rău caz, am să lucrez în altă cameră.

De ce gratii? Cartierul era destul de rău famat, dar niciodată domnul Meister nu primise vizita vreunui musafir nepoftit, adică a vreunui spărgător. De altfel după cât putuse ea vedea, nu prea era ceva de furat în afară de argintăria foarte fină. Hackitt vorbea mereu despre acele obiecte de preţ. Evident, îl fascinau.

— De fiecare dată când lustruiesc această cană pentru lapte, mi se face frică de nouă luni de închisoare, i se plânsese el.

Dar când îi pomeni de închisoare, o făcu să-şi reamintească de Scotland Yard.

— Da, domnişoară, zise Sam, am vorbit cu directorul poliţiei. E de necrezut că aceşti „copoi” nu pot descoperi nimic, fără ajutorul nostru!

— Ce au vrut să afle de la d-ta, Hackitt?

— Vezi, domnişoară, răspunse Sam şovăind, era ceva în legătură cu un prieten de-al meu, un domn pe care l-am cunoscut cândva...

Nu voise nici în ruptul capului să-i spună mai mult. Faptul îi dădea de gândit Mary-ei. Cu cel dintâi prilej, ea îl întrebă pe Maurice Meister ce puteau însemna cuvintele fostului puşcăriaş, dar nici avocatul nu se arăta mai comunicativ.

— Draga mea, ar fi bine dacă ai vorbi cât mai puţin cu Hackitt, zise Maurice. E un mincinos, complet lipsit de scrupule, care ar spune orice, numai să poată speria lumea. Ai ceva ştiri de la Johnny?

Ea răspunse că nu. Ar fi trebuit să primească o scrisoare chiar în dimineaţa aceea, dar spre marea ei decepţie, scrisoarea nu sosise.

— De ce pui aceste gratii, Maurice?

— Ca să-i ţin pe răufăcători afară. Prefer să intre pe uşă.

Această glumă o făcu să râdă. Tonul şi purtarea lui dovedeau că recursese iarăşi la vechiul său „*stimulent*”.

— Noaptea, casa mi se pare îngrozitor de pustie, urmă avocatul. Îţi închipui, Mary, cât de singur sunt?

— Şi ce ar fi dacă ai ieşi mai des? propuse ea.

— În momentul de faţă e tocmai ceea ce n-aş vrea să fac... Ar fi cu totul altceva, dacă aş avea pe cineva care să-mi ţină de urât. Dragă Mary, nu vreau să fac fasoane, şi-ţi spun mai bine pe şleau că ţi-aş fi recunoscător dacă ai petrece, din când în când, o seară cu mine.

Probabil prevăzuse răspunsul care urmă.

— Îmi pare rău, Maurice, dar asta nu se poate. Ştiu că, după tot ce ai făcut pentru mine îţi datorez recunoştinţă, dar trebuie să înţelegi că nu se poate.

Meister o privea pe sub pleoapele pe jumătate lăsate şi era vădit că nu socotea refuzul ei definitiv.

— Nu vrei să cinezi într-o seară cu mine? Îţi voi cânta cea mai frumoasă sonată scrisă vreodată! M-am săturat să-mi cânt numai mie.

Mary nu vedea în invitaţia lui niciun motiv serios ca să-l refuze. Începu să şovăie.

— Bine, o să mă gândesc, promise ea.

În după amiaza acelei zile, Meister se ocupa de cazul unui domn, care fusese arestat, deoarece conducea, în stare de ebrietate, un automobil. În timp ce Mary se pregătea de plecare, avocatul se înapoie în grabă de la vizita făcută clientului.

— Mai aşteaptă puţin, Mary. Vreau să-i scriu doctorului Lomond câteva rânduri referitoare la acest biet deţinut. Lomond, bătrânul scoţian l-a declarat beat şi doresc să fie de faţă, când medicul de casă îl va examina pe arestat.

Îi dictă scrisoarea şi, când ea i-o prezentă la semnat, Meister întrebă:

— Oare prin cine aş putea să-i trimit această scrisoare?

Şi, uitându-se la secretară:

— Vrei să fii atât de bună să i-o predai? Treci prin apropierea casei lui, căci stă în Shardeloes Road.

— Bineînţeles, răspunse Mary, zâmbind. Îmi place să-l revăd pe bunul doctor.

— Să-l revezi? Dar de unde îl cunoşti? întrebă uimit avocatul.

Ea îi povesti despre scurta convorbire avută cu Lomond în faţa Scotland Yard-ului. Meister o ascultă indispus.

— Ăsta e un mare pişicher, zise avocatul îngândurat. Are mai multă minte decât toţi ceilalţi de la Scotland Yard la un loc. Zâmbeşte-i drăguţ, Mary. Aş vrea să-l scap pe nefericitul meu client de o învinuire gravă. E un agent de schimb foarte bogat, care trăieşte la Blackheath.

Pe drum, Mary se întrebă ce înrâurire putea avea surâsul ei asupra diagnozei făcută de bătrânul doctor. Îşi dădea seama că Lomond nu putea fi influenţat cu asemenea trucuri. Apartamentul medicului se găsea într-o căsuţă mohorâtă situată într-o străduţă întunecoasă. Gazda, care părea să-l fi luat sub ocrotirea ei, îi spuse tinerei secretare:

— De abia a venit acasă, domnişoară, şi nu cred că o să vă primească.

Dar Mary insistă, îşi spuse numele şi femeia se înapoie numaidecât pentru a o pofti în salon. Acolo îl găsi pe doctor, aşezat într-un jilţ incomod, cu o carte deschisă pe genunchi. Ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului.

— Ei bine, dragă, zise Lomond, închizând cartea şi ridicându-se încetişor, în picioare. Ce s-a întâmplat?

Ea îi înmână scrisoarea şi, în timp ce o citea, doctorul rosti cu jumătate de glas o serie de comentarii ce nu păreau destinate urechilor Mary-ei.

— Ah... de la Meister... ticălosul făţarnic... despre beţiv... mi-am închipuit. Beat a fost şi beat a rămas, şi toate autorităţile medicale din Harley Street nu vor putea susţine că a fost treaz... Foarte bine, foarte bine!

Îndoi scrisoarea şi o băgă în buzunar, uitându-se cu bunăvoinţă pe deasupra ochelarilor la Mary.

— Vasăzică, te-a făcut mesageră? De ce nu ocupi loc, domnişoară?

— Mulţumesc, domnule doctor, dar trebuie să mă duc acasă.

— Aşa. Să ştii că eşti o fată cuminte dacă rămâi acasă, adică în *propria d-tale locuinţă*.

Fără să-şi dea seama, ea începu să-i povestească despre spargerea care avusese loc la domiciliul ei.

— Inspectorul Bliss? întrebă Lomond îngândurat. Da, da, am auzit despre această întâmplare. Alan Wembury mi-a comunicat-o. Vezi, ăsta-i un băiat drăguţ.

O privi şiret.

— Probabil te întrebi ce naiba a căutat Bliss în locuinţa d-tale. Ei bine, nici eu nu ştiu cu siguranţă. Dar sunt un bun psiholog. Presupun, deci, că nădăjduia să găsească acolo ceva de care avea

neapărată nevoie. Într-un asemenea caz, un detectiv se expune fără şovăire. Ai observat vreo lipsă?

— Nimic, în afară de o scrisoare care nu-mi aparţinea. Fusese pierdută la mine de către doamna Milton. Pe urmă, când am găsit-o, am încuiat-o într-un sertar. Asta-i tot ce mi-a dispărut.

Lomond îşi freca bărbia nerasă.

— De unde să ştie Bliss despre scrisoare? Şi dacă ştia, ar fi riscat, oare, să-şi rupă gâtul, pentru atât de puţin? Iată un mister care-ţi aparţine, domnişoară dragă.

El o conduse până în stradă şi se opri în faţa uşii de la intrare ca s-o salute încă o dată cu mâna. De sub mustaţa căruntă îi atârna eterna ţigară.

Capitolul XXVIII

De la vizita la Scotland Yard, cu Maurice Meister se petrecuse o schimbare neplăcută; se apucase de băut. Sticla cu coniac era aproape nelipsită de pe masa lui. Dimineaţa părea bătrân şi suferind. Făcu ceea ce nu făcuse niciodată: imediat după dejun se aşeză pentru ore întregi la pian, zăpăcind-o complet pe Mary. Totuşi cânta desăvârşit, ca un adevărat artist. Câteodată, tânăra fată avea impresia că Meister cu cât era mai ameţit, cu atât cânta mai bine. Privirea lui era aţintită în gol şi ai fi zis că nu aude şi nu vede ce se petrece în jurul său. Hackitt intră în cameră şi-l observă cu un rânjet dispreţuitor. Îi vorbea chiar din când în când, dar era convins că Meister, nu-l auzea; gândurile lui rătăceau cine ştie unde... Până şi Mary trebuia să aştepte cu resemnare clipa când, în sfârşit, putea obţine de la el un răspuns inteligibil.

Avocatul se speria din orice. La cel mai mic zgomot sărea în sus. O ciocănitură neaşteptată în uşă băga spaima în el. Hackitt, care dormea în casă, povestea fel de fel de lucruri ciudate, întâmplate în cursul nopţii. Odată găsise masa avocatului plină cu sticle de coniac; în afară de una singură, toate fuseseră golite!

Trecuseră două zile de când lucrătorii terminaseră cu aşezarea gratiilor la locuinţa lui Meister. Alan Wembury aştepta moţăind, aducerea la biroul din Flanders Lane a unui răufăcător, cu a cărui

arestare îi însărcinase pe oamenii săi, când auzi deodată telefonul sunând.

— Pentru d-voastră, domnule inspector, anunţă sergentul de serviciu.

Alan alungă somnul şi luă receptorul din mâna sergentului. Recunoscu glasul lui Hackitt, care părea foarte tulburat.

— ...Nu ştiu ce are. Dar de la ora trei dimineaţa aici e un adevărat balamuc. N-aţi putea aduce cu d-voastră un medic care să-l examineze?

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Alan.

Omul înfricoşat de la celălalt capăt al firului nu voia să emită o părere.

— Nu ştiu... S-a închis în dormitor şi urlă ca un nebun.

— Vin, spuse Alan, şi închise telefonul, fiindcă îşi făcuse apariţia doctorul Lomond.

Venea de la arestul poliţiei, unde fusese chemat pentru un caz de delir. Prezenţa lui la această oră era providenţială. În câteva cuvinte, Alan îi comunică cele relatate de Hackitt.

— Cauza poate fi alcoolul, dar cred că mai degrabă e vorba de un stupefiant, spuse Lomond, punându-şi încetişor mănuşile. Te însoţesc, Wembury. Poate astfel vom evita să se amestece justiţia.

Dar Alan se şi îndepărtase, aşa că doctorul trebui să alerge ca să-l ajungă.

Peste un sfert de oră, Wembury apăsa pe butonul de la poarta vopsită în negru a locuinţei avocatului. Hackitt îi deschise imediat. Era în cămaşă şi izmene, clănţănea din dinţi, iar pe faţă i se putea citi o adâncă îngrijorare.

— Ce fel de glumă-i asta, Sam? întrebă Wembury sever. Telefonezi la secţie, după medicul poliţiei! De ce n-ai trimis după doctorul lui?

Hackitt găsi întrebarea neroadă, dar nu-şi exprimă această părere.

— Nu ştiam cine-i doctorul lui! Şi scotea nişte ţipete de parcă ar fi fost pus la frigare... Ce era să fac?

— Mă duc sus să-l văd, zise Lomond. Unde-i dormitorul lui?

Sam se îndreptă spre o uşă, şi deschizând-o, spuse:

— Pe aici, domnule doctor.

Lomond începu să urce şi sunetul paşilor săi devenea din ce în ce mai slab.

— Ţi-a fost frică să nu fii bănuit dacă dădea ortul popii? întrebă Wembury. Vezi Hackitt ce înseamnă să ai o reputaţie proastă?

Alan ridică o tavă de argint de pe masă: argintăria lui Meister era surprinzător de frumoasă. Sam privea foarte atent.

— E grea, nu-i aşa? zise el cu un interes profesional. Asta s-ar vinde bine. Cam cât aş căpăta pe ea?

— Trei ani, sau aşa ceva, răspunse Alan sec.

Hackitt închise ochii dezamăgit. Deodată îşi aminti că avea ceva de comunicat.

— Domnule Wembury, ce caută Bliss în circumscripţia d-voastră?

— Bliss? Eşti sigur, Sam?

— Îi cunosc prea bine mutra ca să mă înşel, zise Sam. S-a învârtit tot timpul pe aici de când am fost angajat de Meister.

— Dar de ce?

— Nu ştiu, mărturisi fostul puşcăriaş. Ieri l-am găsit sus la etaj.

— Pe domnul Bliss?

A spune că Wembury era surprins însemna să-i descrii starea sufletească într-un chip foarte atenuat.

— L-am întrebat: „Ce faceţi d-voastră, aici sus?” rosti Sam cu emfază.

Wembury clătină capul.

— Minţi!

— Bine, replică Sam scârbit. D-voastră ţineţi unul la celălalt.

Pe scară se auziră paşi şi peste o clipă intră doctorul.

— Îi e mai bine, domnule doctor? întrebă Wembury.

— Lui Meister? Desigur. Ăsta e un băiat zdravăn. Face parte dintr-o bună şi foarte veche familie englezească. Meisterii au venit o dată cu... Wilhelm Cuceritorul... numai că acest *Cuceritor* a pierdut războiul.

Lomond mirosi carafa de pe masă şi Wembury îl privi semnificativ.

— Iată otrava care îl ucide, spuse el.

Lomond mirosi din nou sticla.

— Nu-i deloc otravă, e whisky scoţian! În tot cazul cea mai plăcută otravă pe care o cunosc. Nu!

Luă o priză dintr-o cutie imaginară.

— Cocaină, Wembury... Iată ce-l dă gata pe Meister.

Se uită împrejur.

— E ciudat biroul ăsta, Wembury!

— Da, răspunse Wembury grav şi aici trebuie să se fi petrecut multe lucruri ciudate. S-au pus gratii la ferestre?

Sam, căruia-i adresase ultimele cuvinte, dădu din cap.

— Da, domnule inspector. Dar pentru ce trebuiau gratii?

— Ca să nu poată intra Răzbunătorul.

Sam holbă ochii.

— Răzbunătorul! îngăimă. Aşa! Adio slujbă! Mă miram eu de ce-i trebuiau gratii şi de ce îmi cerea să dorm aici în casă.

— Ţi-e teamă de Răzbunător? întrebă Lomond cu interes.

— Nu fi prost, Hackitt, interveni Alan. Toată lumea tremură şi se fereşte de Răzbunător.

— Nici pentru o sută de mii de lire sterline n-aş mai sta noaptea aici, spuse Sam cu aprindere.

— Cam multe parale pentru un serviciu dubios! făcu doctorul ironic. Te rog să ne laşi un minut singuri, Hackitt.

Închise chiar el uşa după omuleţul furios.

— Haide, să-l vezi pe Meister, zise Lomond.

Şi Wembury îl urmă pe doctor sus pe scară.

— Trăieşte, constată acesta din pragul uşii.

Meister stătea întins pe patul răscolit, respirând greu. Obrazul îi era roşu ca focul şi ţinea plapuma de mătase cu mâinile încleştate.

„Un sfârşit trivial la ceea ce promitea să devină o mare tragedie”, gândi Alan

Dar dintr-o dată simţi cum i se strânge inima.

Îşi dădea seama că, de fapt, ceea ce părea un sfârşit, era abia începutul unei drame în care avea să fie implicat nu numai Maurice Meister, ci şi Mary Lenley, prietena lui din copilărie. Alan se vedea nevoit să admită că Mary îi devenise mult mai dragă decât îndrăznea să-şi mărturisească.

Capitolul XXIX

De câteva ori, în cursul muncii obositoare care urmă, Wembury auzi paşii tainici ai lui Hackitt pe scară, ba odată constată că dispăruse. Când inspectorul coborî era aproape şapte. Sam, servitor conştiincios, în şortul verde de abá, folosind o găleată de apă şi o bucată de piele, freca sârguincios geamurile, oarecum stânjenit de gratii.

— Îi e mai bine? întrebă Hackitt.

Alan nu răspunse. Stătea înaintea uşii misterioase, acea uşă zăvorâtă care nu se deschidea niciodată şi care părea că nu duce nicăieri.

— Ce-i în spatele acestei uşi?

Sam Hackitt clătină capul. Aceeaşi întrebare şi-o pusese de multe ori şi el, făgăduindu-şi plăcerea unei inspecţii amănunţite, cu cel dintâi prilej ce i-ar permite să lucreze nestingherit.

— Nu ştiu; n-am văzut-o niciodată deschisă. Poate că-şi ţine banii acolo. Omul ăsta trebuie să aibă milioane, domnule Wembury.

Alan împinse zăvoarele înapoi şi încercă din nou uşa. Era încuiată.

— Ştii unde ţine cheia?

Sam şovăi Era stăpânit de dorinţa firească a hoţului de a părea prost.

— Da, zise în sfârşit

Curiozitatea, speranţa că va afla taina, învinseră intenţia de a se arăta nevinovat şi neştiutor.

— E deasupra căminului. O ştiu din întâmplare fiindcă...

— Fiindcă ai încercat-o, adăugă Alan.

Dar din violenţa cu care Sam protestase, deduse că acesta nu apucase să pună în practică lovitura plănuită. Alan se îndreptă spre uşa care ducea în dormitor şi ascultă. I se păru că-l aude pe Meister vorbind. Această veghe, în aşteptarea întoarcerii doctorului Lomond, începea să-l obosească. Ştia, de altfel, că nu era necesar să mai rămână acolo. Nu voia să şi-o mărturisească, dar, de fapt o aştepta pe Mary Lenley.

Era puţin îngrijorat din pricina doctorului. Acest detectiv amator pasionat părea să fi fost prins în mreje de către Cora Ann. De două ori îi văzuse împreună şi-l mustrase pe Lomond.

— E o femeie primejdioasă, doctore.

— Şi eu sunt un bărbat grozav de primejdios, răspunsese Lomond. Îmi place... Mi-e milă de biata micuţă. Iată viciul meu capital: mila faţă de femei.

— Bagă de seamă să nu-ţi fie într-o bună zi milă de propria-ţi persoană! zisese Alan grav.

Doctorul chicotise.

— Ce-i asta?... Un „*Aviz către tineri*”?

Când medicul poliţiei reveni, Wembury aştepta încă în faţa casei.

— Mă duc să-l văd pe bietul băieţaş, zise Lomond sarcastic. Aştepţi pe cineva?

— Da... nu. Aştept pe unul din oamenii mei, răspunse Alan, spre marea veselie a doctorului.

În sfârşit reuşise să-l facă pe un inspector de poliţie să roşească...

Pe Meister îl găsi dormitând şi coborî din nou, pentru a examina încă o dată camera care slujea avocatului în acelaşi timp şi de salon şi de birou.

Sam veni şi el, urmărind inspecţia doctorului cu viu interes.

— L-am văzut pe Wembury stând afară, povesti Sam cu familiaritatea oamenilor de soiul său. Desigur, vrea s-o vadă pe domnişoara Lenley.

Doctorul se uită la el.

— Cine-i domnişoara Lenley? Sora deţinutului?

— Da, domnule... Johnny Lenley a căpătat trei anişori pentru şterpelirea unui colier de perle.

Lomond merse la pian.

— Cine cântă? Ea?

— Nu, domnule doctor... dumnealui.

— Meister? făcu Lomond încruntându-se. Ah, da, am auzit.

— Când e ameţit tare, explică Sam. Atunci e orb şi surd. Uneori, când îl ascult, simt cum mă furnică.

— Meloman? Asta-i rău.

— Ba cântă bine, îl asigură Sam. Mi-ar plăcea şi mie niţică muzică, dar bucăţile pe care le cântă dumnealui...

Imită oribil o Nocturnă de Chopin.

— Zău, îmi vine să fug, nu alta!

Clopotul de la intrare sună şi fostul puşcăriaş părăsi camera. Doctorul, aşezat pe scăunelul de la pian, cu mâinile în buzunar, îşi continuă inspecţia. Deodată văzu un lucru ciudat. Deasupra uşii, ascuns în arhitravă, se aprinse un bec roşu. Era un semnal!... De la cine? Şi ce prevestea? Lumina se stinse din nou. Lomond se apropie în vârful picioarelor şi ascultă. Nu se auzea nimic.

În clipa aceea, Hackitt se înapoie cu un teanc de scrisori

— Poştaşul... începu.

Dar deodată văzu expresia de pe faţa doctorului.

— Hackitt, întrebă acesta încet, cine mai stă în casa, în afară de d-ta şi Meister?

Fostul puşcăriaş îl privi bănuitor.

— Nimeni, bucătăreasa e bolnavă.

— Cine-i aduce dejunul?

— Eu. Un pesmet şi un tirbuşon.

Lomond se uită spre tavan.

— Ce e acolo sus?

— Cămara cu vechituri.

Neliniştea lui Sam crescu.

— Ce s-a întâmplat, domnule doctor?

— Credeam... Nu-i nimic.

— Poate doriţi să vedeţi camera?

Lomond făcu un gest afirmativ şi-l urmă sus pe scară. Trecură pe lângă dormitorul avocatului şi ajunseră la o încăpere prăfuită, plină cu mobile vechi.

Wembury şi Mary Lenley intrară în biroul-salon la puţin timp după ieşirea doctorului.

— O să-mi strici reputaţia, Alan, zise ea, zâmbind. N-ar trebui să-ţi spun Alan când eşti aici în calitate oficială, ci domnule inspector, nu-i aşa?

— Mi-ar părea rău dacă mi-ai spune altfel decât Alan. Dar ca să fiu sincer, Mary, îmi vine într-adevăr greu, când îmi rosteşti numele. Nu uita că am fost învăţat să-ţi spun domnişoară Mary şi să stau cu pălăria în mână înaintea tatălui d-tale.

Mary oftă.

— Nu-i ciudat?

— Da, foarte.

O privi cum îşi scotea mantoul şi pălăria.

— Dacă lumea ar citi asta într-o carte, ar zice că nu e adevărat. Lenley-i de la Lenley Court şi Wembury-i din căsuţa grădinarului.

Mary-ei îi veni să râdă.

— Nu fi prost. Doamne, ce de scrisori!

Una singură o interesa: era scrisă cu creion, de mâna lui Maurice Meister. După cum părea, cuprinsul o interesa atât de mult, încât uită complet de prezenţa lui Alan Wembury. El văzu, cu inima strânsă, că fata se îmbujorase la faţă şi că ochii îi sclipeau. Nu putea şti că Meister îşi reînnoise prin acea misivă invitaţia la supeu şi că Mary roşise de mânie.

— Mary, zise el pentru a doua oară, mă asculţi?

Ea îşi ridică privirea de pe scrisoare.

— Da.

Cum să o prevină? Toată dimineaţa îşi frământase creierii cu dezlegarea acestei probleme, deosebit de importantă pentru el.

— Te simţi bine aici? întrebă Alan jenat.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să zic... Ei bine, Meister nu se bucură de o reputaţie prea bună. John ştie că lucrezi la el?

Mary clătină din cap şi faţa i se întunecă.

— Nu... Nu voiam să-l necăjesc. Johnny e uneori atât de ciudat, chiar când scrie.

Alan suspină adânc.

— Mary, d-ta ştii unde poţi să mă găseşti?

— Da, Alan, mi-ai vorbit despre asta, răspunse ea mirată.

— Ei bine, niciodată nu poţi să ştii ce greutăţi şi neplăceri s-ar putea ivi. Aş vrea... aş dori... în cazul în care s-ar întâmpla ceva neplăcut...

Începuse să vorbească cu totul incoerent.

— Neplăcut?

Oare a înţeles? se întrebă Mary. Gândul acesta o înspăimânta.

— Şi dacă ai să fii în... primejdie, urmă Alan disperat, ştii ce vreau să zic... Adică, dacă cineva... cum să mă exprim... dacă cineva te-ar incomoda, aş dori să vii la mine. Da?

Buzele ei tremurau.

— Alan, ştii că devii sentimental?

— Îmi pare rău.

El se pregătea să iasă, dar când ajunse la uşă, Mary îl strigă:

— Eşti un băiat drăguţ, zise ea duios.

— Nu, sunt un mare măgar, răspunse Alan aspru, trântind uşa.

Mary rămase îngândurată lângă masă. Avea vagă senzaţie că se petreceau nişte lucruri ciudate, că în spatele bunăvoinţei aparente a lui Meister se ascundea ceva murdar şi sinistru. Dacă Johnny ar fi fost liber... şi-ar fi dat viaţa pentru ea.

Capitolul XXX

Spre casa lui Meister ducea un drum de care ştiau numai trei oameni. Dintre aceştia, unul era mort. Cel puţin aşa nădăjduia Maurice. Al doilea se afla cu siguranţă în închisoare. Căci Johnny Lenley descoperise într-o zi taina avocatului. Terenul, care-i aparţinea lui Meister, se întindea cândva până la malul apei. Chiar şi acum, o mică magazie dărăpănată, se afla pe un maidan acoperit cu bălării, proprietatea lui Meister, deşi un adevărat haos îl despărţeau de casa din Flanders Lane.

În dimineaţa aceea, un tânăr mergea de-a lungul canalului; se opri peste drum de fabrică şi, uitându-se în jur, ca să se convingă că nu era observat, descuie poarta scorojită şi păşi pe terenul acoperit cu bălării. Într-un colţ al acestuia se afla o căsuţă, cu aspectul unei magazii. Cheia cu care descuiase poarta exterioară, se potrivea şi la uşa căsuţei. Străinul intră şi, încuind-o cu grijă, începu să coboare o scară întortocheată, construită cu câţiva ani în urmă.

La capătul de jos al scării era un pasaj zidit cu cărămizi, prin care un om scund putea trece fără greutate. Străinul, însă, fiind înalt, fu nevoit să se aplece. Nu ardea nicio lumină şi tânărul scoase o lampă de buzunar, ca să poată înainta. Pavajul era curat, deoarece fusese măturat nu de mult, chiar de mâna avocatului. Meister socotea că foarte curând o musafiră drăgălaşă va veni pe

această cale, ca să nu fie văzută de detectivii care-i păzeau casa. El însuşi arătase Mary-ei pasajul, care n-avea nimic din grozăviile atribuite de obicei unor asemenea drumuri subterane.

Necunoscutul păşi înainte, luminându-şi calea. După vreo trei minute, ajunse la o cotitură. Trebui să apuce spre stânga ca să dea de un beci, de unde ducea în sus o scară acoperită cu un covor. Tânărul urcă treptele încet şi cu băgare de seamă. La jumătatea drumului simţi că o treaptă cedează şi zâmbi maliţios. Ştia că, printr-un mecanism tainic, un bec de alarmă se aprinsese în odaia lui Meister. Se întreba cine se găsea în momentul de faţă la avocat şi dacă prin acel semnal nu-l pusese cumva pe Meister în încurcătură. Ajunse înaintea unui lambriu şi ascultă. Reuşi să deosebească două voci: a lui Meister şi a Mary-ei Lenley. Se încruntă. Mary aici? Crezuse că renunţase la post. Apropiindu-şi urechea de lambriu, tânărul ascultă.

— ...draga mea, spunea Meister, eşti delicioasă, adorabilă. Când degetele d-tale ating uşor clapele maşinii de scris, mi se pare că văd un fluture zburând din floare în floare...

— Nu vorbi prostii, Maurice, zise Mary.

Meister trebuie să se fi aşezat la pian căci se auziră nişte acorduri suave. Apoi iarăşi glasul Mary-ei şi un zgomot de parcă se dădea o mică luptă.

Meister o prinsese de umeri, voind s-o tragă spre el, când deodată zări o mână apărând între uşă şi lambriu.

Cu un ţipăt de spaimă, avocatul fugi din cameră, lăsând-o singură pe fată.

Ea rămase încremenită. Văzu cu groază mâna înaintând de-a lungul zidului, până când lambriul se dădu la o parte şi un tânăr intră în cameră.

— Johnny!

În clipa următoare Mary Lenley plângea în braţele fratelui ei.

Capitolul XXXI

Era Johnny Lenley!

— Dragul meu... De ce nu mi-ai spus că te întorci?... Ce surpriză minunată! Închipuie-ţi că ţi-am scris chiar azi dimineaţă! exclamă ea emoţionată.

O îndepărtă uşor, privind-o drept în faţă.

— Mary, ce cauţi aici în biroul lui Meister?

Vorbea liniştit, dar era în glasul său ceva ce o făcu să se înfioare.

— Sunt secretara lui, răspunse Mary. Ştii bine că m-a angajat înainte de... de plecarea ta.

Începu să-i mângâie obrazul.

— Cât mă bucur că te văd! Vreau să mă uit bine la tine. Sărăcuţule, ai avut mult de îndurat?

Lui Hackitt, care intrase tiptil şi urmărea cu viu interes înduioşătoarea scenă, ultima ei întrebare i se păru cu totul de prisos.

— Nu chiar aşa de mult, răspunse Johnny nepăsător.

Apoi adăugă:

— De ce ai continuat să lucrezi pentru el? I-am lăsat lui Maurice bani pentru tine spunându-i că nu vreau să mai fii în slujba lui. A fost ultimul lucru pe care i l-am spus la Old Bailey.

Hackitt plescăi enervat din limbă:

— I-ai lăsat bani lui Meister? Eşti nebun!

Dar Lenley nu-l auzi.

— Nu ţi-a dat banii?

Pe faţă i se putea citi mânia crescândă.

— Nu, Johnny... Nici nu ştiam despre o astfel de sumă.

Fratele ei dădu din cap.

— Înţeleg acum.

— Nu cumva eşti supărat pe mine, Johnny? întrebă Mary cu lacrimi în ochi. Vezi, nici nu-mi vine să cred că te afli aici în carne şi oase. Credeam că o să mai dureze mult până când te vei înapoia.

— Pedeapsa mi-a fost iertată, zise Lenley. Un deţinut, pe jumătate nebun, l-a atacat pe directorul închisorii şi eu l-am salvat. Nu mă aşteptam decât la o reducere cu câteva zile a pedepsei, însă directorul mi-a şi comunicat că aveam să fiu eliberat înainte de termen.

Figura lui Hackitt trăda iarăşi disperare. Johnny Lenley nu se purtase niciodată ca un adevărat profesionist, şi acum mărturisea, fără pic de ruşine, că salvase viaţa unuia dintre duşmanii săi fireşti!

Fata puse mâinile pe umerii fratelui ei şi-l privi în ochi.

— Acum s a terminat cu viaţa asta oribilă, nu-i aşa Johnny? întrebă ea cu glas reţinut. Ne ducem undeva la ţară. Am vorbit cu Maurice despre asta. Vrea să te ajute să mergi pe drumul cel bun de acum înainte. Johnny, n-ai fi avut parte de această teribilă condamnare, dacă l-ai fi ascultat pe el.

Johnny Lenley îşi muşcă buzele.

— Meister ţi-a spus asta, nu-i aşa? întrebă el încet. Mary eşti îndrăgostită de el?

Fata protestă vehement, însă Johnny interpretă greşit indignarea ei.

— Îl iubeşti?

— A fost bun cu mine, răspunde Mary cu răceală.

Făcu un efort ca să-şi amintească de ceva favorabil avocatului.

— Dar în ce fel a fost el bun cu tine?

Văzând-o întristată, o prinse de umeri, scuturând-o uşor. Figura lui aspră se îmblânzi şi ochii săi verzi, luară iarăşi vechea expresie de grijă părintească, care-i fusese atât de dragă Mary-ei.

— În orice caz, de acum înainte n-ai să mai fii funcţionara lui.

— Atunci trebuie să mă apuc numaidecât de lucru.

Ea râdea, dar nu din toată inima.

— Stai cuminte, Johnny, până ce vine Maurice... dacă vrei să vorbeşti cu el. Mi se pare că l-ai speriat.

El o urmări cu privirea cum se întorcea la maşina de scris, apoi îl zări pe Hackitt şi-l salută.

— Sam, cum stau lucrurile?

Hackitt ridică umerii.

— Sunt abia de câteva zile aici. D-ta, care cunoşti viaţa, ai văzut vreodată un tigru binevoitor cu un iepure? Asta-i tot ce ştiu.

Lenley dădu din cap.

— Am înţeles.

Venise direct la avocat, spre a clarifica nişte datorii vechi, şi să pună capăt unei „*colaborări*” care devenise păgubitoare. Iar mai apoi, Londra, duhoarea şi murdăria străzii Flanders nu aveau să-l mai revadă; avea să găsească destule ogoare, unde să muncească fără supravegherea unor gardieni înarmaţi, cu dulcea certitudine că la sfârşitul zilei îl aşteptau odihna şi desfătarea.

Stătea acum lângă uşă, vorbind cu Sam şi punându-i fel de fel de întrebări. Spre ce tindea să devină „bunăvoinţa” lui Meister era evident. Deodată avocatul se înapoie. N-avea ochi decât

pentru fată, pentru degetele ei, care zburau sprinten de pe o clapă pe alta. Veni la ea şi-i puse mâinile pe umeri.

— Iartă-mă, dragă! Sunt grozav de nervos şi-mi imaginez fel de fel de lucruri ciudate.

— Maurice!

Avocatul se întoarse brusc, schimbând feţe-feţe.

— Dumneata! strigă el răguşit. Ai ieşit?... Credeam...

Johnny Lenley zâmbi dispreţuitor.

— Am ieşit cam cu doi ani, prea devreme, nu-i aşa? Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar câteodată se mai întâmplă minuni, până şi în închisoare... iar eu sunt rezultatul unei astfel de minuni.

Cu un efort uriaş, avocatul îşi redobândi calmul şi obişnuita-i seninătate.

— Dragul meu...

Întinse o mână tremurândă, dar Lenley se prefăcu că nu o vede.

— Ia loc, te rog! Ce întâmplare uimitoare! Aşadar, d-ta ai umblat la lambriu... Hackitt, dă-i domnului Lenley ceva de băut... caută în bufet... Vai, ce surpriză plăcută!

Hackitt servi băutura, dar Johnny o respinse.

— Am ceva de vorbit cu d-ta, Maurice.

Mary, căreia-i aruncă o privire semnificativă, se ridică şi părăsi camera.

— Cum ai obţinut eliberarea? întrebă umplându-şi paharul cu whisky.

— Restul pedepsei mi-a fost iertat, zise Lenley scurt. Credeam că ai citit despre asta în ziare.

Avocatul se încruntă.

— Oh! D-ta ai fost acela care l-ai salvat pe director? Îmi amintesc acum... Te felicit pentru bravura d-tale!

Încerca să rămână stăpân pe situaţie. Mai veniseră şi alţii la el să-i facă scandal, dar potopul lor de ameninţări nu-l tulburase câtuşi de puţin.

— De ce ai lăsat-o pe Mary să mai lucreze pentru d-ta?

Meister dădu din umeri.

— Fiindcă, dragul meu, nu pot să-mi permit luxul de a fi caritabil, răspunse el blând.

— Ţi-am lăsat aproape 400 de lire sterline, insistă Lenley cu severitate, banii din primele mele furturi.

— Ai fost bine apărat, nu-i aşa?

— Ştiu la cât s-a ridicat onorariul, spuse Lenley liniştit. După ce l-ai plătit, tot mai rămâneau peste două sute de lire. De ce nu le-ai dat Mary-ei?

Avocatul se aşeză din nou, aprinzându-şi o ţigară şi lăsând chibritul să-i frigă aproape degetele.

— Bine, o să-ţi explic. Mi-a fost teamă pentru ea. Îmi eşti drag, Johnny. Interesul meu pentru d-ta şi familia d-tale a fost întotdeauna foarte mare. Şi mi-am spus că nu-i tocmai recomandabil pentru o fată să stea singură şi inactivă. Dându-i de lucru, ţinându-i gândurile ocupate, eram încredinţat că vă fac amândurora un serviciu. Mă înţelegi, nu-i aşa? Am o afecţiune părintească pentru această copilă.

Dar întâlnind privirea sfidătoare a lui John, Meister lăsă ochii în jos.

— Stăpâneşte-ţi ghearele părinteşti când vorbeşti cu ea, Maurice!

Cuvintele erau tăioase, ca o lamă ascuţită.

— Dragul meu, protestă avocatul.

— Ascultă! urmă Lenley. Te cunosc destul de bine, în primul rând personal, dar şi datorită reputaţiei de care te bucuri! Ştiu ce înseamnă „*afecţiunea părintească*” despre care vorbeşti. Dacă s-a

întâmplat cu sora mea ceva ca în cazul Gwendei Milton, să ştii că voi străbate cu plăcere drumul acela, în zori...!

Meister ridică încet capul

— Ei? făcu el răguşit. Care drum?

— De la celulă la spânzurătoare, spuse Lenley. Şi cu dragă inimă îmi voi băga capul în ştreang, după ce-am să-ţi fac de petrecanie. Cred că m-ai înţeles!

Capitolul XXXII

Avocatul se ridică încet. I s-ar fi putut imputa multe, dar nu şi laşitatea în faţa unei primejdii iminente.

— Vei străbate, cu plăcere, drumul acela, în zori, nu-i aşa? repetă el batjocoritor. Ce mod pitoresc de a te exprima! Numai că n-o să faci drumul din pricina mea. Eu voi citi reportajul despre spânzurarea ta, stând comod în patul meu.

Se îndreptă spre pian, unde se aşeză, lăsându-şi degetele să alunece pe clape. Jalnica şi duioasa melodie „*Mort d'une Cosaque*"[12] răsună tânguitoare. Era bucata favorită a avocatului.

— Asemenea reportaje le citesc întotdeauna în pat, urmă el cântând la pian şi vorbind în acelaşi timp. Mă calmează. Te duci câteodată la cinema, Johnny? Acolo, în film, ai vedea că osânditul petrece ultima noapte fără să poată dormi şi lasă dejunul aproape neatins. Cu paşi hotărâţi, păşeşte spre eşafod, fără a mai face vreo

---

[12] 1. *Stenka Razine* este eroul unui cântec popular rusesc pentru care Dmitri Sadovnikov a scris versurile, mai cunoscut sub numele de „Volga, Volga, mama mea" (*Волга, Волга, мать родная*).; 2. *Stenka Razine* opus 13 este un poem simfonic de Alexander Glazunov compus în 1885, bazat pe viaţa celebrului cazac cu acelaşi nume care a trăit în secolul al XVII-lea.; 3. În 1964, compozitorul Dmitri Şostakovici a compus o cantată, *Execuţia lui Stenka Razine* op.119, bazată pe un poem de Evgheni Evtuşenko.

declaraţie. Ce mizerabil sfârşit al unei vieţi, începută atât de promiţător. De altfel, spânzuraţii au o înfăţişare foarte urâtă.

— Încă o dată, Maurice, dacă se întâmplă ceva cu Mary, te trimit pe lumea cealaltă, înainte să te ajungă braţul Răzbunătorului.

Glasul lui Johnny vibra de emoţie.

— Răzbunătorul! Mă vezi pe mine? Trăiesc, sunt liber... iar el unde-i? În fundul apelor din portul Sidney. Sau, poate, se ascunde în vreun orăşel chinuit de o căldură sufocantă... sau într-o pădure seculară, hăituit ca o fiară.

Un om stătea la fereastră, în spatele gratiilor, şi privea atent înăuntru. Faţa lui bărboasă se vedea clar.

— Răzbunătorul e la Londra şi o ştii, zise Lenley. Dar cât de aproape e de d-ta, asta numai Dumnezeu o ştie!

Ca şi cum l-ar fi auzit, necunoscutul de la fereastră se retrase brusc. Maurice Meister însă nici nu se gândea la Răzbunător. Muzica îl îmbăta şi-l fermeca.

— Spune-mi dacă bucata asta nu-i divină! şopti el. Există oare o femeie pe lume, în stare să înalţe astfel inima şi mintea unui bărbat?... O femeie care să preţuiască cât una din aceste sublime melodii?

— Oare, când trăia Gwenda Milton, vorbeai tot aşa? mormăi Johnny.

— La naiba cu Gwenda Milton şi cu fratele ei mort sau viu, cum o fi! zbieră Meister. Nu vreau să mai aud de ea.

Luă paharul de whisky de pe capacul pianului unde-l pusese şi-l goli dintr-o dată.

— Crezi, poate, că am remuşcări din pricina ei? Deloc! Cum nu simt remuşcări din pricina d-tale sau a oricărei alte creaturi nevolnice şi plângăreţe cu sufletul îmbibat de milă de sine. Da,

dragul meu, aici e buba: ţi-e milă de d-ta însuţi! Îţi deplângi propria soartă. Crema vanităţii d-tale s-a înăcrit!

Deodată schimbă tonul.

— Ah! De ce mă plictiseşti! De ce eşti atât de banal? Dar nu vreau să mă cert cu d-ta, Johnny. Spune-mi mai bine în ce scop ai venit.

Drept răspuns, vizitatorul scoase un pacheţel din buzunar şi-l deschise pe masă. Înăuntru, învelită în vată, era o brăţară de aur, împodobită cu pietre preţioase.

— Nu ştiu exact cât îmi datorezi, dar cu asta o să se mărească suma.

Meister luă brăţara şi o duse la lumină.

— Oh! Iat-o! Mă miram eu ce devenise!

— A rămas în păstrare la un prieten şi, în drum spre d-ta, m-am abătut pe la el s-o ridic. E tot ce am dobândit în schimbul celor trei ani, zise Johnny cu amărăciune. Trei furturi şi numai de la unul m-am ales cu ceva!

Avocatul îl privea îngândurat.

— Te gândeşti la o a doua „afacere”, cea din Camden-Crescent?

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta, răspunse Johnny nerăbdător. S-a terminat. Puşcăria m-a vindecat. De altfel, în afacerea Camden-Crescent, omul pe care mi l-ai dat ca ajutor a fugit cu prada. Cel puţin aşa mi-ai spus.

În clipa aceea un plan luă naştere în mintea lui Meister.

— Te-am minţit... zise el încet.

Apoi pe un ton confidenţial:

— Prietenul nostru n-a luat nimic cu el.

— Cum?

— A ascuns totul. Mi-a comunicat aceasta înainte de a fugi cu ajutorul meu în Africa de Sud. Totul se găseşte într-o casă

nelocuită din Camden-Crescent. Nu ţi-am povestit nimic până acum, fiindcă n-am vrut să te mai amestec după încurcătura cu furtul bijuteriilor lady-ei Darnleigh. Se înţelege că aş fi găsit pe cineva ca să ridice „*marfa*”, dar n-am avut încredere în nimeni.

Pe faţa lui Lenley se putea citi nehotărârea. Colţurile gurii i se lăsară în jos.

— Lasă giuvaerurile acolo unde se află, răspunse el fără convingere.

Meister râse. Pentru prima dată în ziua aceea râdea sincer.

— Eşti un prost, zise el dispreţuitor. Pedeapsa ţi-ai primit-o şi, oare, ce ai câştigat în schimb? Asta!

Îi arătă brăţara.

— Dacă îţi dau douăzeci de lire pe ea, mă despoi pe mine însumi. Dar în dosul acelui rezervor de apă, e marfă bună, în valoare de opt mii de lire. N-ai decât s-o ridici de acolo... Şi e a d-tale.

Apoi, pe un ton mai persuasiv:

— La urma-urmelor, Johnny, ai plătit-o destul de scump.

— Pe legea mea, răspunse celălalt printre dinţi. Am plătit-o cu vârf şi îndesat!

Meister chibzui repede. În câteva clipe elaboră planuri, apoi le elimină pe rând, până ce găsi soluţia cea mai practică.

— Dă lovitura în noaptea asta, propuse el.

Lenley şovăi iarăşi.

— O să mă mai gândesc. Dacă vrei cumva să mă atragi într-o cursă...

Meister râse din nou:

— Dragul meu, vreau numai să-ţi fac un serviciu şi prin d-ta, surorii d-tale.

— Care-i numărul casei? L-am uitat.

Meister ştia numărul: el nu uita nimic.

— Cincizeci şi şapte. Aşteaptă să-ţi dau cele douăzeci de lire pentru brăţară.

Deschise biroul şi scoase o casetă.

— Ca să mai ai ceva bani pentru moment.

Lenley era încă nehotărât şi avocatul îşi dădu bine seama de asta.

— Dacă mă duc acolo, vreau valoarea integrală a bijuteriilor, altfel, îmi caut alt tăinuitor.

Era cuvântul care-l înfuria cel mai mult pe Meister.

— *Tăinuitor*? Nu-mi spune aşa, Johnny!

— Eşti prea sensibil!

— Asta-i răsplata pentru ajutorul pe care vi-l dau, când ar trebui să vă denunţ pe toţi.

Glasul avocatului tremura.

— Vrei să-ţi cauţi alt tăinuitor, nu-i aşa? Iată cele douăzeci de lire.

Aruncă banii pe masă şi Lenley, după ce îi numără, îi băgă în buzunar.

— Vasăzică, pleci la ţară? Îţi iei şi surioara? Ţi-e frică de puterea mea de seducţie?

— Mi-ar displăcea grozav să fiu spânzurat din pricina ta, răspunse Johnny ridicându-se în picioare.

— Ai prefera să fie spânzurat Răzbunătorul? Crezi că o să vină înapoi, când ştie ce-l aşteaptă? În orice caz, nu mi-e teamă de nimic pe lume.

Se întoarse brusc. Uşa care ducea la dormitorul său se deschisese. Era doctorul Lomond. Hackitt îl lăsase în cămara cu vechituri şi uitase cu totul de el. Doctorul voia să intre în cameră, dar văzându-l pe tânăr ezită.

— Cer iertare. Am întrerupt cumva o consultaţie?

— Poftim, intraţi domnule doctor. E... un prieten... de-al meu, domnul Lenley.

Spre surprinderea avocatului, Lomond dădu din cap.

— Ah, da. Tocmai am stat puţin de vorbă cu sora d-tale. Mi se pare că te-ai întors astăzi de la ţară, nu-i aşa?

— M-am întors de la închisoare, dacă la aceasta faceţi aluzie, zise John cu grosolănie şi dădu să plece.

Nu pusese încă bine mâna pe clanţă, că Hackitt apăru palid ca un cadavru.

— Şefule!

Se apropie înfricoşat de Meister şi îi şopti:

— Cineva vrea să vă vorbească.

— Mie? Cine?

— Nu mi s-a indicat un nume, îngăimă Sam. Persoana mi-a cerut să spun că vine din partea Răzbunătorului.

Meister se trase brusc înapoi.

— Răzbunătorul! spuse doctorul Lomond energic. Să vină sus!

— Domnule doctor!

Dar Lomond îi făcu semn să tacă.

— Ştiu foarte bine ce fac, zise el.

— Domnule doctor! Ai înnebunit? Dacă cumva...

— Lasă că e bine, răspunse Lomond, cu privirea aţintită spre uşă.

Capitolul XXXIII

Deodată se deschise uşa şi înaintea palidului Maurice apăru o doamnă zveltă, îmbrăcată după ultima modă şi cu un zâmbet maliţios pe buze.

— Cora Ann! exclamă Meister răguşit.

— Chiar eu în persoană! V-am vârât frica în oase, domnilor? întrebă ea, înclinând uşor capul. Salut, domnule doctor!

— Salut, mică încurcă-lume. Mi-ai pricinuit palpitaţii.

— Cum? Te-ai speriat şi d-ta? zise ea ironic. Vreau să-ţi vorbesc Meister.

Faţa acestuia era încă galbenă, dar reuşise să învingă panica pe care i-o pricinuise numele Răzbunătorului

— Îţi stau la dispoziţie, draga mea. Johnny!

Se uită ţintă la el.

— Dacă ai nevoie de ceva, ştii cui să te adresezi.

Lenley înţelese şi părăsi camera, nu fără a mai arunca o privire vizitatoarei, surprins de frumuseţea ei neobişnuită.

— Marş afară! ţipă Maurice la Hackitt, de parcă acesta ar fi fost un câine.

Dar omuleţul îşi păstră calmul:

— Nu-mi vorbi aşa, domnule Meister... Să ştii că nu mai stau la d-ta: îmi dau „*dimisia*".

— Poţi să te duce la dracu, mârâi Maurice.

— Şi data viitoare când mă vor prinde, îmi iau alt avocat, zise tare Sam.

— Şi data viitoare când te vor prinde vei căpăta şapte ani, fu replica.

— Chiar pentru asta vreau să-mi schimb avocatul.

Maurice îi aruncă o privire furioasă.

— Cunosc un om care se credea deştept. Mi-a cerut să-l apăr.

— Atunci n-a fost deştept.

— Decât să-l apăr mai bine l-aş vedea mort.

— Mai bine mort, decât să am un astfel de apărător! zise Hackitt.

Lomond şi Cora Ann erau numai urechi.

— Iată cu ce te alegi, când ajuţi asemenea lepădături! mormăi Meister după plecarea servitorului îndărătnic.

Dorea în mod vădit să fie lăsat singur cu doamna, iar doctorul Lomond, care avea motive puternice să mai cerceteze casa, îşi aminti că, chipurile, îşi lăsase la etaj trusa cu instrumente şi îi părăsi cu acest pretext. Maurice aşteptă ca uşa să se închidă şi după bătrân, apoi spuse cu glas dulce.

— Dragă Cora Ann, eşti mai frumoasă decât oricând! Şi unde-i scumpul d-tale soţ?

— Din faptul că mai trăieşti, deduci desigur că e mort, nu-i aşa?

El râse.

— Vai, cât de spirituală eşti! Ţi-a trebuit mult timp pentru a găsi această frază?

Ea se uită de jur împrejur.

— Un adevărat cuib al dragostei!

Se întoarse aprigă către avocat:

— Spre marea mea părere de rău, n-am cunoscut-o niciodată pe Gwenda Milton! Dacă Arthur s-ar fi încrezut atât în mine, cât

s-a încrezut în d-ta! În drum spre Australia am aflat despre sinuciderea ei şi m-am înapoiat de la Napoli cu avionul.

— De ce nu mi-ai telegrafiat? Dacă ştiam...

— Meister... eşti un mincinos mizerabil!

Ea merse la uşa prin care ieşise doctorul, o deschise şi ascultă. Apoi reveni la Meister, care-şi aprinsese o ţigară.

— Ascultă... acest scoţian greoi se va înapoia într-o clipă.

Coborî glasul până când deveni o şoaptă stăruitoare.

— De ce nu pleci peste graniţă... undeva departe, unde să nu poţi fi găsit... schimbându-ţi numele? Eşti bogat... poţi să renunţi la... acest cartier mizerabil.

Maurice zâmbi din nou.

— Crezi că înfricoşându-mă ai să mă faci să părăsesc Anglia?

— Să te sperii pe d-ta!

Era atâta dispreţ în glasul ei, încât orice alt om s-ar fi simţit jignit.

— E ca şi cum ai zice: intenţionezi să înnegreşti un harap Meister, să ştii că Răzbunătorul o să te răpună! Iată de ce mă tem... Noaptea stau trează în pat şi-mi frământ mintea... e groaznic... groaznic...!

— Drăguţa mea...

Meister încercă să-i mângâie obrazul, dar Cora se trase brusc înapoi.

— ...nu fi îngrijorată din pricina mea.

— Din pricina d-tale? Dacă ar trebui să ridic numai un deget ca să te scap de iad şi tot n-aş face-o! Pleacă din ţară!... Pe Arthur vreau să-l scap, nu pe d-ta! Pleacă... dă-i o şansă!

Maurice triumfa.

— Vai, ce ingenios! Nu îndrăzneşte să vină personal şi te-a trimis pe d-ta în Anglia ca să mă convingi să plec de aici.

Cora se încruntă.

— Dacă vei fi ucis... să ştii că vei fi ucis, aici! Chiar în această cameră unde ai sfâşiat inima surorii lui! Smintitule!

El clătină capul.

— Nu chiar atât de smintit, draga mea, încât să mă las atras într-o cursă! Presupunând că acest om trăieşte într-adevăr, la Londra sunt în siguranţă... În Argentina m-ar aştepta. Şi dacă m-aş duce în Australia, m-ar aştepta şi acolo, şi dacă aş debarca la Cape-Town...

Ea tocmai se pregătea să spună ceva, când auzi uşa deschizându-se. Era „greoiul scoţian” şi, oricare ar fi fost avertismentul pe care ar fi dorit să-l dea avocatului, fu nevoită să renunţe.

— Ai terminat convorbirea, Cora Ann? întrebă Lomond.

Cu toată îngrijorarea ei, îi veni să râdă.

— Ia ascultă, doctore, numai cei mai buni prieteni îmi spun Cora Ann, protestă tânăra femeie.

— Sunt cel mai bun prieten pe care l-ai avut vreodată, răspunse doctorul.

Meister era cu totul de acord.

— Ea nu-şi cunoaşte prietenii. Aş dori ca d-ta s-o convingi de acest adevăr.

Atât doctorul Lomond, cât şi Cora Ann nu-i acordară nicio atenţie. Meister avu neplăcuta senzaţie că a devenit un intrus în propria lui casă, iar ivirea Mary-ei Lenley îi oferi un pretext pentru a se retrage în biroul său particular, de unde putea auzi totul fără să fie văzut.

— Mă bucur întotdeauna când te întâlnesc, Cora Ann, zise doctorul.

Ea râse.

— Zău, eşti amuzant!

— Am readus zâmbetul pe chipul văduvei, spuse Lomond grav.

Ea îi aruncă o privire semnificativă.

— Ascultă! Nu mai pomeni de văduvie! Uneori aş dori să fiu într-adevăr văduvă... Nu, asta nu... dar ca Arthur şi cu mine să nu ne fi întâlnit niciodată.

— A fost un om atât de rău, acel Arthur? întrebă el compătimitor.

— Dimpotrivă, era cel mai bun om din lume! Numai că bărbaţii de felul său, n-ar trebui să se căsătorească.

— Toţi bărbaţii fac parte din această categorie, făcu Lomond.

Aruncă o privire precautǎ în direcţia unde-l ştia pe Meister şi apoi întrebă:

— L-ai iubit mult pe soţul tău?

Ea dădu din umeri.

— Ei... nu ştiu.

— Nu ştii? Scumpa mea copilă, eşti destul de mare pentru a şti unde-ţi este sufletul.

— De cele mai multe ori la gură, zise ea.

El clătină din cap.

— Drace! Şi cu toate astea l-ai urmat în Australia?

— Desigur. Dar o asemenea lună de miere lasă prea mult de dorit. Nu-i nevoie să fii medic ca să-ţi dai seama de asta.

El se aplecă spre ea.

— De ce nu te desparţi de el, Cora Ann? Sufletul ţi se va stinge dacă e mereu la gură.

— Să-l uit...?

Lomond făcu un gest afirmativ.

— Crezi că doreşte să fie uitat de mine?

— Nu ştiu, răspunse Lomond. Dar merită oare un bărbat suferinţele îndurate de d-ta pentru el? Mai devreme sau mai

târziu va fi prins. Braţul lung al legii îl va apuca şi piciorul ei îl va arunca în închisoare.

— Haida-de!

Ea aruncă o privire spre Meister, care stătea lângă Mary Lenley şi apoi zise grav:

— Uite, doctore, ca s-o ştii... Răzbunătorul meu e în primejdie, dar nu mă tem de poliţie. Vrei să-ţi spun ceva?

— Este destinat oare urechilor mele?

— Nu mă sinchisesc de asta! răspunse ea sarcastic Vreau să fiu sinceră cu d-ta, doctore. Am un fel de presimţire că nu există decât un singur om pe lume care va putea să-l prindă vreodată pe Arthur Milton... şi acest om eşti d-ta!

Capitolul XXXIV

Lomond o privi în ochi

— Eşti ţicnită! zise el.

— Dar de ce?

— O femeie tânără şi frumoasă ca d-ta... să se lipească de o umbră... să-şi piardă cei mai minunaţi ani din viaţă...

— Vorbă să fie...

— Ba ştii bine că-i aşa! Duci o viaţă câinească! Poţi dormi bine?

— Să dorm! (ea ridică braţele cu disperare) să dorm!...

— Tocmai. Într-un an sistemul d-tale nervos va fi complet zdruncinat. Crezi, oare, că merită?

— Ce urmăreşti cu aceste cuvinte? spuse Cora Ann gâfâind. Ce scopuri ai?

— Bine, îţi voi spune. Dar să nu te superi.

Ea îl privi stăruitor.

— N-ar fi o idee bună să pleci de aici şi să-l uiţi pe Răzbunător? Izgoneşte-l din mintea d-tale. Găseşte-ţi alt interes, zise Lomond râzând.

Apoi, continuă:

— Vorbele mele îţi displac, desigur. Dar mă gândesc numai la d-ta. Mă gândesc la orele lungi, când stai şi aştepţi, cu sufletul la gură, să se întâmple ceva...

Ea se ridică brusc în picioare.

— Ascultă! Aici e o drăcie la mijloc.

— Îţi jur...

— Ba da... ba da! zise ea furioasă. Eşti bărbat... ştiu cum sunteţi voi bărbaţii. Şi acum vezi: m-am băgat în văpaia iadului şi stau neclintită!

Cora îşi luă poşeta de pe masă.

— Te-am prevenit, zise Lomond cu o umbră de tristeţe în glas.

— Mulţumesc. Când Arthur Milton va spune: „M-am săturat de tine... mi-e scârbă de tine... Pleacă de aici!”, atunci mă voi duce. Pe drumul meu... nu pe al d-tale... M-ai prevenit? Da, la fel s-a întâmplat şi cu Gwenda Milton! Mulţumesc!

Înainte ca el să poată răspunde, ea părăsi camera.

Meister îi observase tot timpul şi acum se apropie încet de doctor.

— Ai scos-o din sărite.

— Da, recunoscu Lomond, luându-şi pălăria şi instrumentele.

— Femeile sunt foarte ciudate, spuse Meister. Îmi vine să cred că ţine la d-ta.

— Crezi? făcu Lomond distrat. Ar consimţi, oare, să meargă odată la restaurant cu mine?

— Ce minunat ar fi dacă te-ar iubi îndeajuns ca să-ţi mai povestească şi altele despre Răzbunător, opină Meister şiret.

— Tocmai la asta mă gândeam şi eu! Crezi că e vreo nădejde?

Maurice zâmbi. Evident că vanitatea omenească nu cunoştea limita de vârstă.

— Parcă poţi prevedea vreodată ce va face o femeie îndrăgostită!

Doctorul Lomond nu mai răspunse. Părăsi camera, numărând nişte piese de argint.

Maurice se dezmeticise complet între timp. Johnny reprezenta o primejdie serioasă... Îl ameninţase şi un tânăr smintit ca el avea

să treacă de la vorbe la fapte, doar dacă... Va comite, oare, nebunia să meargă la noapte în Camden-Crescent? De la Johnny gândurile îi zburară la Mary. Patima sa pentru această fată crescuse cu rapiditatea unei plante tropicale. Acum, când era cât pe ce să-i fie răpită, simţea că nu mai putea renunţa la ea. Se aşeză la pian şi fata intră la primele sunete ale melodiei „Liebesträum"[13].

Meister nici nu-i remarcase prezenţa şi numai glasul fetei îl readuse la realitate.

— Maurice...

Se uită la ea, fără să o vadă.

— Maurice!

Muzica încetă.

— Înţelegi că nu mai pot rămâne aici după întoarcerea lui Johnny, nu-i aşa?

— Prostii, draga mea.

Glasul lui avea acea nuanţă părintească, pe care el ştia s-o adopte cu atâta efect.

— Johnny e grozav de bănuitor, zise fata.

El râse.

— Bănuitor! Aş dori să aibă un motiv real ca să mă bănuiască!

Mary aştepta, nehotărâtă.

— Ştii că nu mai pot lucra pentru tine, îi spuse ea în sfârşit.

Maurice se ridică şi, venind lângă dânsa, îi puse mâinile pe umeri.

— Nu fi proastă. Oare sunt un lepros şi trebuie să mă eviţi? Ce absurditate!

— Johnny nu mi-ar ierta-o niciodată.

---

[13] Liebesträume (în germană *Visuri de dragoste*) este un set de trei nocturne pentru pian solo (S.541/R.211) de Franz Liszt, publicat în 1850.

— Johnny, Johnny! spuse el, aprinzându-se de mânie. Nu poţi să te laşi condusă de Johnny, cu perspectiva pe care o are de a-şi petrece jumătate din viaţă în închisoare.

Mary tresări.

— Trebuie să vedem lucrurile aşa cum sunt ele în realitate, nu cum le-am dori noi să fie, urmă Maurice. Johnny e, într-adevăr, un iresponsabil. Nu ştii, draga mea, nu ştii. M-am străduit să-ţi ascund unele lucruri şi mi-a fost destul de greu.

— Să-mi ascunzi unele lucruri... ce fel de lucruri?

Faţa Mary-ei se acoperise de o paloare adâncă.

— Ei bine (şovăirea lui era bine jucată), ce crezi că a făcut acest descreierat... tocmai înainte de a fi prins? Am fost cel mai bun amic al lui şi totuşi... ei bine, a iscălit în numele meu un cec de patru sute de lire.

Ea se uită îngrozită la el.

— Falsificare!

— Numele nu are nicio importanţă.

Meister scoase un portofel din buzunarul halatului şi îi arătă un cec.

— Iată cecul. Nu ştiu de ce îl păstrez, nici ce trebuie să fac cu Johnny.

Ea încercă să citească numele pe fâşia lunguiaţă, dar el avu grijă să-l ascundă. În realitate, era un cec primit cu poşta de dimineaţă şi povestea cu falsificarea o inventase, sub inspiraţia momentului. Maurice Meister datora mult unor asemenea „inspiraţii”.

— Nu poţi să distrugi cecul? întrebă ea tremurând.

— Da... cred c-aş putea.

Şovăirea lui era o capodoperă a artei dramatice.

— Dar Johnny e atât de setos de răzbunare. Drept pază trebuie să păstrez această hârtie, drept garanţie pentru integritatea mea.

Vârî cecul în buzunar.

— Se înţelege că nu mă voi folosi niciodată de ea, zise el cu nonşalanţă.

Apoi cu tandreţe:

— Doresc să-ţi vorbesc despre Johnny şi despre alte lucruri. Acum, când mereu vine şi pleacă cineva, cu toţi aceşti poliţişti care stau la pândă, nu se poate. Vino la cină, pe drumul pe care ţi l-am arătat.

— Ştii că nu pot, Maurice, răspunse ea. Doar nu vrei ca lumea să vorbească despre mine, ca altădată despre... Gwenda Milton.

Avocatul sări în sus, cu faţa crispată de mânie.

— Pentru Dumnezeu! Nu voi scăpa oare niciodată de acest spectru? Gwenda Milton a fost o imbecilă care n-a avut destulă minte ca să trăiască. Foarte bine... dacă nu vrei să vii, poţi să stai acasă. De ce să-mi bat eu capul pentru Johnny? De ce?

Ea fu îngrozită de această violenţă năprasnică

— Oh, Maurice, eşti lipsit de judecată. Dacă într-adevăr doreşti...

— Nu-mi pasă deloc dacă vii sau nu, mormăi el. Crezi că n-ai nevoie de mine? Poftim, încearcă să te descurci singură. N-am să cad în genunchi înaintea ta sau a unei alte femei. Du-te la ţară... Johnny însă, nu va merge cu tine, asta ţi-o garantez!

Ea îi prinse braţul, înnebunită de teama pe care i-o inspira ameninţarea lui ascunsă.

— Maurice, voi face tot ce doreşti... o ştii bine.

El o privi ciudat.

— Vino la unsprezece, zise el. Şi, dacă-ţi trebuie un ocrotitor, adu-l pe Răzbunător.

De abia terminase de vorbit, când se auziră trei ciocănituri în uşă. Maurice se dădu înapoi, ducându-şi mâna tremurândă la gură.

— Cine-i acolo? întrebă el răguşit.

Glasul profund al unui bărbat răspunse:

— Vreau să-ţi vorbesc, Meister.

Meister se duse la uşă şi o deschise brusc. Figura sinistră a inspectorului Bliss apăru.

— Ce... ce faci d-ta aici? îngăimă avocatul.

Bliss zâmbi cam acru.

— Te apăr de Răzbunător. Te păzesc ca un părinte, răspunse el aspru.

Apoi îşi îndreptă privirea spre fată.

— Nu crezi, oare, domnişoară, că ai avea şi d-ta nevoie de apărare?

— Nu mă tem de Răzbunător, zise Mary. N-are de ce să se atingă de mine.

Bliss zâmbi pieziş.

— Nu mă gândesc la Răzbunător, spuse el privindu-l ameninţător pe Maurice Meister.

Capitolul XXXV

Întoarcerea neaşteptată a lui John Lenley încurcase socotelile lui Maurice Meister. Dacă altădată dezaprobase purtarea tânărului, acum îl ura de-a binelea. Tocmai când visurile sale erau pe cale să se realizeze, când cucerirea Mary-ei Lenley părea atât de sigură, când chiar teama de Răzbunător se diminuase, trebuise să apară acest tânăr, cu care sperase să nu se întâlnească decât peste câţiva ani. John devenise mai matur în închisoare. Intrase acolo lipsit de curaj şi de voinţă, şi se întorsese îndârjit şi primejdios, gata de orice... dacă-i afla intenţiile. Deocamdată nu avea nimic de aflat. Meister rânji. Deocamdată...

În raporturile sale cu alţi bărbaţi, Maurice Meister nu era un laş; avea toate însuşirile persoanelor din categoria sa socială. Nu ezita să înfrunte primejdiile, chiar şi primejdia de moarte. Ar fi fost în stare să-l sfideze pe Johnny, dacă acesta i-ar fi descoperit planul mişelesc, doar dacă ar fi putut conta cu siguranţă pe Mary. Totuşi când vedea o uşă deschizându-se încet, parcă mişcată de o mână nevăzută, se simţea cuprins de spaimă.

De când aflase că Răzbunătorul trăia, îşi recăpătase, oarecum, calmul. Acum avea de-a face cu un om în carne şi oase, împotriva căruia putea lupta punându-şi mintea la contribuţie.

În după-amiaza acelei zile, rămânând singuri, el intră în camera unde lucra Mary, şi, aşezându-se în spatele ei, îi puse

mâinile pe umeri. Simţi o împotrivire din partea ei, fapt care-l amuză.

— Ai uitat ce mi-ai făgăduit azi-dimineaţă? întrebă el.

Ea se smuci dintr-o dată şi se întoarse, privindu-l în ochi.

— Maurice, povestea cu cecul e adevărată? Nu m-ai minţit cumva?

El dădu din cap

— Suntem singuri acum, nimeni nu ne aude, zise fata. Am putea vorbi nestânjeniţi... E necesar să mai vin şi seara?

— Absolut necesar, răspunse Maurice rece, căci după cum ştii, se mai află încă trei persoane în casă în afară de noi. Dar pentru Dumnezeu, Mary, dă-ţi seama de adevărata situaţie! Trebuie să mă apăr de Johnny, – un tânăr iresponsabil şi îngâmfat – şi mă tem grozav de... (era cât pe ce să spună „nebun”, dar se răzgândi) tinerii cu un temperament atât de ciudat.

Observă că fata tremura şi faptul că reuşise s-o tulbure, fie doar înspăimântând-o, îi provoca plăcere.

Cât de naive erau femeile şi cât de încrezătoare. De mult încetase să se mai mire de acest lucru. Credulitatea, de altfel, era o slăbiciune omenească, care pe el nu-l caracteriza.

— Dar, Maurice, acum avem cel mai bun prilej. Nimeni nu ne va întrerupe... Cu clienţii tăi stai ore întregi de vorbă! Spune-mi totul despre cec şi cum a ajuns Johnny să-l falsifice. Vreau neapărat să ştiu.

— Ce copilă eşti, Mary. Cum poţi să-ţi închipui că aş putea fi acum dispus să vorbesc despre Johnny şi să făuresc planuri pentru d-ta? Ţine-ţi făgăduiala, draga mea!

Ea îl privi drept în faţă.

— Maurice, am să-ţi vorbesc deschis.

Oare ce voia să spună? se întrebă el intrigat. În glasul ei era o hotărâre, un curaj pe care nu i-l cunoscuse până atunci. Semăna

atât de puţin cu fiinţa îngrozită din dimineaţa aceea, încât el rămase o clipă uimit.

— Doreşti într-adevăr să vin în noaptea asta numai... ca să vorbim despre cecul falsificat de Johnny?

Întrebarea aceasta, atât de directă, îl găsi cu totul nepregătit şi, la început, nu ştiu ce să răspundă.

— Da, desigur, zise în cele din urmă. Nu numai despre falsificare, dar mai sunt şi alte chestiuni, care trebuie lămurite Mary. Dacă vrei într-adevăr să te duci la ţară, e nevoie să chibzuim asupra mijloacelor. Nu poţi să zbori pur şi simplu în Devonshire, sau unde doreşti să te duci, de la o zi la alta. Îmi voi procura nişte liste de la unul din... de la un misit de case, pe care-l reprezint. Le putem cerceta împreună...

— Maurice, e adevărat ceea ce-mi spui? Vreau să ştiu. Nu mai sunt o copilă: trebuie să-mi spui.

Niciodată nu-i păruse mai fermecătoare decât în această clipă de provocare.

— Mary, începu Meister, îmi eşti foarte dragă...

— Asta înseamnă... că mă iubeşti?

Întrebarea era pusă cu atâta sânge rece, încât îi tăie lui Meister respiraţia.

— Mă iubeşti atât de mult, încât vrei să mă iei de soţie? insistă fata.

— Desigur, îngână el, îmi eşti foarte dragă. Dar căsătoria e una din prostiile pe care am ştiut să le evit până acum. Căci la ce se reduce toată această neroadă ceremonie? La câteva cuvinte mormăite de un slujitor plătit al bisericii...

— Atunci nu mă vrei de soţie, răspunse ea liniştit. Te-am înţeles bine?

— Desigur, dacă doreşti... începu el grabnic.

— Nu te iubesc şi nu vreau să mă mărit cu d-ta. Dar spune-mi: ce vrei în realitate de la mine?

Stătea lângă el şi, în clipa următoare, i se zbătea în braţe.

— Pe tine te vreau! gâfâi el. Mary, în lumea întreagă nu există altă femeie ca tine... Te ador...

Adunându-şi puterile, ea reuşi să se smulgă din braţele lui şi să-l ţină la oarecare distanţă.

— Aşa! zise ea cu respiraţia întretăiată. Deci ţi-am ghicit bine intenţiile! Maurice, nu voi veni în seara asta la d-ta.

Meister nu răspunse nimic. Era complet sleit de puteri în urma izbucnirii pătimaşe de adineaori. Putu numai s-o privească cu nişte ochi care ardeau.

— Vreau să te am lângă mine în noaptea asta, zise în sfârşit cu glasul stins. Ai fost sinceră cu mine. Voi fi şi eu, la rândul meu, sincer cu tine. Te doresc. Vreau să te fac fericită. Vreau să te scap de zbuciumul şi teama ce-ţi întunecă viaţa. Vreau să te scot din locuinţa aceea mizerabilă. Ştii care-i situaţia fratelui tău: a fost eliberat înainte de termen. Mai are de ispăşit doi ani şi cinci luni. Dacă-l învinuiesc de fals, capătă şapte ani şi pe deasupra şi restul din prima condamnare. Nouă ani şi jumătate... Vei fi în vârstă de treizeci de ani în momentul în care îl vei revedea.

O văzu clătinându-se şi, crezând că va leşina, o apucă de braţe, dar ea se desprinse din mâinile lui.

— Asta schimbă situaţia, nu-i aşa?

Citi consimţământul pe faţa ei extrem de palidă.

— Nu există, oare, altă cale, Maurice? întrebă ea încet. Nu aş putea să-ţi fac niciun serviciu? Aş lucra pentru d-ta ca menajeră, ca slugă... ţi-aş fi cea mai bună prietenă, cea mai credincioasă auxiliară în orice împrejurare.

Meister zâmbi.

— Devii patetică, draga mea, ceea ce e stupid. Atâtea mofturi din pricina unui supeu, a unui flirt nevinovat!

Mary îl privi drept în ochi.

— Dacă i-ai spune lui Johnny, ar veni aici şi ar deveni şi mai patetic. Iar eu aş telefona poliţiei... Şi s-ar isprăvi cu Johnny. M-ai înţeles?

Ea dădu încet din cap.

Capitolul XXXVI

La ora cinci seara, Meister îi spuse Mary-ei că poate să se întoarcă acasă. O durea capul. Nu făcuse nicio treabă în toată după-amiaza aceea, fiindcă scrisorile îi păreau nişte pete negre, şterse şi indescifrabile, care-i dansau înaintea ochilor. Vizita nocturnă nu mai fu pomenită şi Mary ieşi în strada întunecoasă. Deptford era acoperit cu o ceaţă deasă.

Dacă ar merge la Alan? Ideea se ivise numai spre a fi respinsă. Nimeni altul n-o putea ajuta: trebuia să găsească ea însăşi o cale de scăpare. Dacă Johnny ar fi fost acasă, poate că i-ar fi povestit totul, sau fratele ei ar fi ghicit, văzând-o atât de mâhnită, că i se întâmplase ceva neplăcut.

Dar Johnny era plecat în oraş. Lăsase un bileţel pe masă, prin care o înştiinţa că se duce să se întâlnească cu un agricultor, indicând şi numele acestuia. Mary îşi aminti că, pe vremuri, fusese vecinul lor. Şi cât de dureros era pentru ea să-şi spună că toate pregătirile lui Johnny ar fi fost zadarnice dacă...

Se înfioră. Nu îndrăznea să se gândească la niciuna din cele două perspective. Ambele o îngrozeau.

Când ajunse acasă slujnica îi anunţă vizita unui domn.

— Nu primesc pe nimeni. Cine-i?

— Nu ştiu, domnişoară. E un om cu barbă.

Mary alergă în antreu.

— Nu mă cunoşti, probabil. Mă numesc Bliss, îi zise vizitatorul.

Inima fetei se strânse. În ce scop venea acest om de la Scotland Yard? Nu cumva îl chemase Maurice într-un acces de mânie?

— Poftiţi înăuntru!

El intră, cu ţigara în gură. Îşi scoase domol pălăria. Până şi acest mic tribut de respect îl plătea evident, numai silit.

— Dacă nu mă înşel, fratele d-tale a fost eliberat ieri din închisoare... sau poate numai azi?

— Ieri, răspunse Mary. A venit azi dimineaţă...

Spre mirarea ei detectivul nu mai pomeni de Johnny, ci scoase din buzunar un ziar din ziua aceea şi-l desfăcu, arătându-i o coloană de pe prima pagină. Ea citi anunţul pe care el îl indica cu degetul: Xsz. LEe4T. QQ57g.

LL4I8 TS. A79Bf.

— Ce înseamnă asta? întrebă Mary.

— E tocmai ceea ce vreau să aflu, răspunse Bliss, privind-o ţintă cu ochii săi negri. E o comunicare făcută de Răzbunător nevestei sale, sau de nevasta lui către el, iar totul este redactat pe baza unui cifru adică a unui alfabet convenţional, ce a fost uitat de curând în locuinţa d-tale. Arată-mi, te rog, acest cifru.

— Îmi pare rău, domnule Bliss, dar a fost furat, crede-mă chiar de...

— De mine?

Buzele sale se strâmbară într-un zâmbet crunt.

— Deci nu ai crezut povestea fantastică despre omul pe care l-aş fi văzut urcându-se pe frânghie şi al cărui drum l-aş fi urmat şi eu? Domnişoară Lenley, eu am motive să cred că alfabetul convenţional despre care am pomenit n-a ieşit din locuinţa d-tale şi că ştii unde se află.

Cu toate că vorbele sale erau jignitoare, Mary avea impresia că Bliss o pune numai la încercare. Toată atitudinea lui era aceea a unui om care doreşte să fie convins.

— Alfabetul respectiv nu e aici, răspunse ea liniştit. A dispărut cu prilejul spargerii.

Nu-şi putu da seama dacă ciudata lui privire dovedea uşurare sau îndoială.

— Trebuie să te cred pe cuvânt, zise detectivul băgându-şi ziarul în buzunar. Dacă spui adevărul, atunci nimeni nu mai posedă cifrul acesta în afară de Răzbunător şi nevasta lui.

Mary era cam încurcată.

— Se înţelege, spuse ea, doar dacă omul pe care l-ai văzut d-ta căţărându-se pe frânghie...

— După părerea mea, omul acela a fost chiar Răzbunătorul.

Şi, în timp ce vorbea, Bliss o privea cercetător.

— Ţi-e frică de Răzbunător, domnişoară Lenley?

Cu tot necazul ce-i apăsa inima, Mary zâmbi.

— Deloc. V-am spus-o astăzi, de altfel. De ce să-mi fie frică de el? Nu i-am făcut niciun rău, şi, după câte ştiu, el nu e în stare să facă vreun rău unei femei.

— Mă bucur că ai o părere atât de bună despre acest mişel, spuse Bliss, ceva mai puţin posomorât. În ce mă priveşte, nu ţi-o împărtăşesc. Cum ţi se pare Meister?

Fiecare îi punea aceeaşi întrebare. Începea s-o plictisească. Se pare că Bliss îşi dădu seama de aceasta, căci fără a-i mai aştepta răspunsul, urmă repede:

— Ai face bine să veghezi asupra fratelui d-tale, domnişoară Lenley. E un tânăr cam smintit.

— Aşa spune şi Maurice Meister, rosti Mary fără să vrea.

— Da?

Răspunsul îl amuza vădit.

— Am terminat. Îmi pare rău că te-am deranjat.

Ajuns la uşă, mai întoarse o dată capul spre Mary.

— Băiat drăguţ, Wembury! Cam vioi, cam aprig, dar totuşi drăguţ.

Nici de data aceasta, nu-i aştepta răspunsul. Ieşi trăgând uşa după el.

Mary avea de făcut nişte cumpărături. Magazinele erau deschise până la şapte şi ea nu era liberă decât seara. Îşi făcu o listă cu bunătăţile ce-i plăceau lui Johnny, hotărâtă să alunge orice gând cu privire la tristele evenimente care ar fi putut să-i strice socotelile.

Cu un coşuleţ pe braţ merse în High Street, Levisham şi după o oră de cumpărături se pregăti să se înapoieze cât mai grabnic la Malpas Mansions, când observă un domn înalt păşind înaintea ei. Purta un pardesiu cenuşiu şi ea recunoscu numaidecât mersul greoi şi spatele încovoiat al doctorului. Mary voi să treacă repede pe lângă el, dar în clipa când îl ajunse, Lomond o opri fără să întoarcă măcar capul spre ea.

— Foarte nostim să vezi o copilă cu un coşuleţ, dar ouăle pe care le-ai cumpărat nu-s chiar aşa de proaspete.

Spusele lui o uimiră. De când discutase cu Maurice zâmbi pentru prima oară.

— Nu ştiam că sunt sub supraveghere poliţienească.

— Ciudat, dar cei mai mulţi nu-şi dau seama, răspunse el pe un ton sec. Te-am observat în magazin... Fetiţo, ai o fire prea încrezătoare. Aceste ouă proaspete sunt de pe vremea lui Papură-Vodă.

Văzând chipul ei jalnic la lumina unui felinar, continuă chicotind:

— Să ştii domnişoară Lenley că eu sunt observator de mâna întâi. Observ ouă şi cranii, fălci, nasuri, ochi şi detectivi. Te-a necăjit mult domnul Bliss? Sau a venit numai să te vadă?

— D-voastră ştiţi că Bliss a fost la mine? întrebă ea surprinsă

Bătrânul dădu din cap.

— S-a învârtit toată după-amiaza pe aici. Când am ajuns în Malpas Mansions, am trecut întâmplător pe acolo şi l-am salutat. Dar e un tip morocănos şi fără niciun pic de omenie în el.

— Şi pe cine observaţi în momentul de faţă? întrebă ea maliţios.

Spre uimirea ei, doctorul arăta cu degetul înaintea lor.

— Uite-l!

— Domnul Bliss?

Ea se uită în direcţia indicată şi, la lumina unui felinar, zări silueta zveltă a inspectorului principal.

— Mă interesează, recunoscu Lomond. Are ceva misterios şi lucrurile misterioase sunt foarte atrăgătoare pentru un om bătrân, simplu şi prozaic ca mine.

Şi, în timp ce doctorul îşi continuă urmărirea, Mary ajunse la Malpas Mansions în acelaşi timp cu Johnny. Era foarte bine dispus şi glumea pe seama cumpărăturilor ei, prevestindu-şi o gravă indigestie. Mary nu-l văzuse de mult atât de voios. Apoi, el rosti nişte cuvinte care o făcură să se bucure din toată inima.

— Wembury acela nu-i un băiat chiar atât de rău. Ceea ce-mi aduce aminte că trebuie să mă prezint la Flanders Lane pentru înregistrare.

— Eşti eliberat înainte de termen, nu-i aşa, Johnny, întrebă Mary îngrijorată. Dacă s-ar întâmpla ceva... vreau să spun dacă ai face din nou prostii, ai avea de ispăşit întreaga pedeapsă?

— Dacă aş face iarăşi prostii? răspunse el tăios. Ce vrei să spui cu asta?

Apoi cu un aer de indiferenţă.

— Prostiile le spui tu, Mary. Eu sunt pe cale de a duce o viaţă cât se poate de onestă.

— Dar presupunând că...

— Atunci se înţelege că s-ar adăuga restul primei mele pedepse la cea nouă. Dar, deoarece nu-i deloc probabil că voi face ceea ce tu numeşti prostii, n-ai nevoie să-ţi baţi capul. Presupun că ai isprăvit cu Meister pentru azi? Într-o săptămână sau două sper că vei termina cu el definitiv. Nu-mi place deloc să lucrezi acolo, Mary.

— Ştiu, Johnny, însă...

— Da, da, înţeleg. Nu te-ai dus cumva şi seara la birou?

Ea putu răspunde cu un „Nu” sincer.

— Îmi pare bine. Vezi, să nu te duci la el decât în orele de serviciu.

Johnny îşi aprinse o ţigară şi, fumând, îşi tot formula minciuna pe care trebuia să i-o spună.

— Se poate să mă întorc târziu în seara asta. Un cunoscut m-a rugat să iau cina cu el în West End. Mă scuzi, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— Cam la ce oră te vei înapoia?

El se gândi puţin, înainte de a răspunde.

— În niciun caz înainte de miezul nopţii... probabil ceva mai târziu.

— Poate că şi eu voi întârzia, îngăimă Mary. Sunt invitată... la o serată.

Se va lăsa oare înşelat? Aparent da, căci nu părea să pună la îndoială existenţa seratei.

— Caută să petreci cât mai bine, surioară dragă, spuse el scoţându-şi haina şi îndreptându-se spre dormitorul său. Tare mi-e teamă că nu va semăna cu minunatele serate de la Lenley

Court. Dar lasă numai să ajungem odată la ferma noastră. Vom merge la vânătoare şi vom ţine un cal, doi...

Intrase acum în dormitor, aşa că ea nu mai află ce planuri îşi mai făcea el.

Johnny plecă în jurul orei opt şi Mary se instală într-un fotoliu, aşteptând să treacă vremea. Oare cum avea să se sfârşească această zi? Şi ce ar fi spus Alan dacă ar fi ştiut? Alan, pentru care ea era ceva sacru, ceva cu totul deosebit. Închise ochii ca pentru a izgoni o viziune oribilă. Viaţa nu avea să mai fie niciodată ceea ce fusese până acum. La fel gândise şi în ziua când Johnny fusese dus la închisoare, când, cu inima zdrobită, ea coborâse treptele largi de la Old Bailey, văzându-şi viitorul distrus. Dar, urmărind goana minutarului spre ora fatală, îşi dădea seama că abia acum avea să sosească clipa supremei încercări.

Capitolul XXXVII

Ceaţa care acoperea Deptford-ul se întinsese până departe. La o oră după convorbirea dintre Johnny şi Mary, un automobil puternic, cu două locuri, trecu vâjâind prin negura ce învăluia câmpia între Hatfield şi Welwyn, părăsi şoseaua şi apucând pe un drum gloduros, îl urmă până ce conducătorul maşinii zări înălţându-se înaintea lui marea construcţie a unui hangar părăsit. Pe vremea războiului aici se afla un aerodrom, dar mai târziu edificiul fusese vândut şi revândut de atâtea ori, încât lista foştilor proprietari căpătase o lungime considerabilă.

Oprind maşina, şoferul stinse luminile şi, sărind jos, se îndreptă spre hangar. Auzi lătratul unui câine şi un glas bărbătesc strigând:

— D-voastră, domnule colonel?

Automobilistul răspunse afirmativ.

— Totul e gata. Aeroplanul d-voastră se află în cea mai bună stare, dar nu veţi putea zbura în noaptea asta la Paris din pricina ceţii. Mai devreme am avut o convorbire telefonică cu aerodromul din Cambridge. Unul din piloţii lor a constatat că ceaţa se ridică până la două mii de picioare înălţime şi se întinde peste tot Canalul Mânecii.

— Minunat, răspunse voios acela care-şi zicea „Colonel Dane”. Zburatul prin ceaţă e specialitatea mea.

Proprietarul terenului mormăi ceva despre gusturi diferite şi o luă înainte cu un felinar aprins în mână. Cu o mişcare, împinse uşa hangarului. La lumina tremurătoare a felinarului apăru elicea şi o parte din corpul unui aeroplan.

— E o splendoare, domnule colonel, zise omul cu admiraţie. Când aveţi de gând să vă întoarceţi?

— Peste o săptămână, răspunse celălalt.

Gulerul pardesiului îi era ridicat ascunzându-i aproape în întregime chipul. Nu i se zăreau decât ochii ageri, dar şi aceştia umbriţi de borurile largi ale unei pălării de fetru moale, care-i acoperea capul.

— Da, e o splendoare, repetă omul. Toată după-amiaza am verificat aparatul d-voastră.

Proprietarul lucrase pe vremuri ca mecanic în Corpul de aviaţie, iar acum ţinea hangarul în arendă, locuind în căsuţa de alături. Se întâmpla să fie, momentan, cel mai bine retribuit mecanic de aeroplane din toată Anglia.

— Poliţia a fost azi pe aici, zise el. Au inspectat pretutindeni, şi-au vârât nasul peste tot şi au vrut să ştie cine-i proprietarul aeroplanului... Le-am spus că d-voastră sunteţi un fost ofiţer de aviaţie şi aveţi intenţia să organizaţi zboruri de plăcere cu pasageri. M-am întrebat şi eu adesea cu ce vă ocupaţi.

Celălalt râse uşor.

— Eu în locul d-tale, Green, nu mi-aş bate capul, murmură. Eşti plătit ca să te gândeşti doar la motoare, carburatoare şi altele de felul acesta.

— Se înţelege că am făcut diferite presupuneri, urmă Green imperturbabil. Astfel, mi-am zis că probabil transportaţi stupefiante peste Canal. Chiar dacă ar fi aşa, mie nu-mi pasă.

Apoi schimbă brusc subiectul.

— Aţi auzit de Răzbunător, domnule colonel? Scrie despre el în ziarul din seara aceasta.

— Răzbunător? Cine naiba mai e şi ăsta

— Unul care se deghizează. De ani de zile îl urmăreşte poliţia.

Green citea întotdeauna cu cel mai mare interes toate ştirile poliţieneşti şi le cunoştea aproape pe dinafară. Ar fi putut să indice data condamnării şi executării oricărui criminal din ultimii 20 de ani. Adăugă:

— Se spune că ar fi făcut parte din Corpul de aviaţie.

— N-am auzit niciodată de el, replică colonelul. Aşteaptă-mă afară, Green!

Intră în şopron şi cu ajutorul unei lămpi de buzunar, examină aeroplanul aşezat cu faţa spre câmpul neted.

— Terenul e în regulă? N-aş vrea să se întâmple ceva în ultimul moment.

— Fiţi liniştit, domnule colonel. L-am netezit eu însumi şi nu lasă nimic de dorit, răspunse Green, mulţumit de sine.

— Bine!

„Colonelul Dane” scoase un pachet de bancnote din buzunar, numără douăsprezece şi le dădu mecanicului său.

— Deoarece eşti atât de curios, prietene, am să-ţi spun ceva: sper să fug în această noapte cu o doamnă... asta pare romantic, nu-i aşa?

— E soţia cuiva? întrebă Green, mirosind un scandal

— Da, e soţia cuiva, confirmă grav colonelul. Dacă am puţin noroc, voi fi aici azi sau mâine noapte la două. Cu cât va fi mai deasă ceaţa, cu atât va fi mai bine. După cum ţi-am spus, voi fi însoţit de o doamnă. Am să renunţ la bagaje ca să pot lua cât mai multă benzină cu mine.

— Unde zburaţi, domnule colonel?

Răzbunătorul râse din nou. Totul părea să-l înveselească în noaptea asta.

— În Franţa, Belgia sau Norvegia, pe Coasta de Nord a Africii, sau pe Coasta de Sud a Irlandei... cine ştie? Nu pot să-ţi spun când mă voi înapoia, dar la plecare îţi voi lăsa mai mulţi bani decât cheltuieşti tu într-un an. Dacă nu mă reîntorc după zece zile, poţi închiria altcuiva hangarul. Te sfătuiesc să-ţi ţii gura şi sper că ne vom mai vedea şi cu alt prilej.

Se înapoie pe dibuite la automobil, iar Green, cu curiozitatea oamenilor de soiul său, se strădui în zadar să-i zărească faţa. Niciodată nu reuşise să-şi vadă patronul care, după ce-l angajase noaptea, venea numai pe întuneric la el, alegându-şi parcă intenţionat condiţii atmosferice care-i permiteau să poarte o manta de ploaie şi un guler înalt.

Green avea mereu impresia că stăpânul său poartă barbă şi chiar şi mai târziu depuse mărturie în acest sens.

— Fiindcă vorbim de Răzbunător... începu Green, escortându-l pe colonel la maşină.

— Poate d-ta, eu nu, îl întrerupse celălalt tăios, urcându-se în maşină. Şi te-aş sfătui să-mi urmezi pilda, Green. Nu ştiu nimic spre el decât că-i un om primejdios pentru cei care pălăvrăgesc pe socoteala lui. Ocupă-te de aeroplane, Green! Sunt mai puţin ucigătoare.

Peste câteva clipe, automobilul dispăruse în noapte şi ceaţă.

Capitolul XXXVIII

Pe lângă necazurile datorate unei poliţii vigilente, Sam Hackitt mai avea şi altele. Aşa, de pildă, exista o doamnă, pe care, într-o clipă de rătăcire, o dusese la altar... un act veşnic regretat pe urmă. Doamna Hackitt era o femeie gălăgioasă şi agresivă, care-i purta sâmbetele. Pricina nu trebuie căutată în infracţiunile comise de el, ci în anumite slăbiciuni care-l făceau să-şi neglijeze căminul: adică o colecţie de mobile mucegăite într-o odăiţă murdară din Church-Street.

Sam era indolent, ca cei mai mulţi dintre pungaşi. Blajin din fire, îi era mereu teamă de nevastă. După eliberarea sa din închisoare, o ocolise cu grijă. Dar vestea înapoierii sale ajunsese în sfârşit şi la ea şi urmară două scene: una în faţa casei lui Meister, iar cealaltă în High Street, Deptford, când femeia îl urmări cu furie de-a lungul străzii, explicând publicului în amănunţime firea, năravurile şi păcatele unui anume Sam Hackitt.

Odată liber, Sam merse în direcţia vest. Într-o mare vitrină din Cockspur Street, zări nişte prospecte colorate, care descriau în chipul cel mai real viaţa minunată din livezile apusene ale Canadei; şi cu toate că până atunci omuleţul nu se simţise niciodată atras de agricultură, în clipa aceea deveni unul din pionierii ei cei mai înfierbântaţi.

Dacă vrei să ajungi în Canada îţi trebuie bani, de asemenea nu poţi achiziţiona terenuri fără bănet. Sam Hackitt începu să studieze problema transportului şi a mijloacelor de subzistenţă cu multă atenţie şi sânge rece. Din economiile sale îşi putea cumpăra numai biletul, ceea ce făcu, în taină se înţelege, împlinind grabnic şi formalităţile necesare. Apoi decretă că totul fiind îngăduit la război şi în dragoste, iar relaţiile sale cu Meister fiind veşnic încordate, conştiinţa sa nu avea să sufere din pricina câtorva suveniruri „negociabile" luate cu el.

Ceea ce dorea cu mai multă ardoare era caseta neagră, de metal, pe care Meister o ţinea de obicei în al doilea sertar al biroului său. Acolo se afla numerarul şi avocatul avea, în general, sume mari la dispoziţie, căci aşa cereau ciudatele sale afaceri. În ultimele două zile, Sam nu avuse prilejul nici să se uite măcar la casetă. Cum în ciuda neprevăzutei sale concedieri, Meister îi permisese totuşi să rămână până la sfârşitul săptămânii – momentul critic venise.

Hackitt nu avea nimic împotriva Mary-ei Lenley, dar când încercă pentru a şasea oară în ziua aceea să intre în cameră ca să scoată repede caseta cu pricina şi o găsi pe fată ocupată să-şi acopere maşina de scris înainte de a merge acasă, o mânie surdă se trezi în el.

— Ne părăseşti, Hackitt?

Sam gândi că ar putea-o părăsi şi mai repede, dacă ar binevoi să-i dea prilejul mult aşteptat.

— Da, domnişoară. Nu-l mai pot suferi pe Meister. D-ta te bucuri desigur că ţi s-a înapoiat fratele.

— Foarte mult. Mergem la ţară.

— Ca să vă ocupaţi de agricultură? întrebă Sam, viu interesat.

Ea oftă.

— Mă tem că nu ne vom dovedi prea pricepuţi.

— Şi eu vreau să mă fac agricultor, răspunse Sam. Am învăţat cum se cultivă pământul, atunci când am fot închis la Dartmoor.

— Vei lucra în Anglia? întrebă Mary surprinsă.

Sam tuşi.

— Nu ştiu încă sigur, domnişoară, dar m-am gândit că mai bine ar fi să mă duc în străinătate, acolo unde se întind câmpii nemărginite.

— Sam, mi se pare că ai fost la cinema, presupuse Mary.

Fostul puşcăriaş rânji.

— Vezi, domnişoară, aici nu-i bine pentru cine doreşte să scape de poliţie. O să plec în străinătate şi voi începe o viaţă nouă.

Ea îi aruncă o privire ciudată.

— De ce te uiţi necontenit la biroul lui Meister? Ai ceva cu el?

— Nu, nu, răspunse Sam repede, m-am gândit numai că ar trebui să-l lustruiesc puţin mâine dimineaţă. Vezi, domnişoară (se apropie de ea şi-şi coborî glasul), d-ta îl cunoşti pe Meister de ani de zile, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— Sunt totuşi sigur că nu ştii nimic despre el decât că-i un avocat şmecher. Crede-mă, ar fi bine să mai ai aici încă o domnişoară, ca ajutoare. Ăsta-i poate ultimul sfat pe care ţi-l dau.

Ea se uită mişcată la dânsul: cuvintele lui dovedeau că îi este prieten.

— Nu-i destul de lucru pentru două persoane, spuse Mary.

El zâmbi şiret.

— Ba da, domnişoară. D-ta te istoveşti muncind prea mult. Lucrează mai încetişor.

— Mi se pare că n-ar fi tocmai cinstit, răspunse Mary.

Pentru Sam, însă, acest argument nu avea prea mare valoare.

— Cinstit sau nu... cel puţin ar fi sigur! răspunse el clipind din ochi. Te rog, nu te supăra, domnişoară, dar eu dacă aş avea o soră, aş ţine-o cât mai departe de casa lui Meister.

Văzând că ea se simte jignită, îşi ceru scuze şi ieşi repede.

Nu rămânea, deci, decât o singură cale pentru Sam: gratiile de fier care apărau ferestrele puteau fi o piedică serioasă pentru un hoţ de rând, dar Sam îşi cunoştea meşteşugul. De altfel, dimineaţa când curăţase geamurile, introdusese în încuietoare un aparat, neprevăzut de fabricantul obloanelor cu gratii. Dacă Alan Wembury le-ar fi examinat cu atenţie, ar fi observat o bucată de sârmă la capătul unuia din drugi. Iar dacă ar fi urmărit sârma până la capăt, ar fi descoperit că ea pătrundea în aşa fel în încuietoare, încât cineva care stătea afară n-avea decât să desfăşoare sârma şi să tragă cu putere pentru ca broasca să cedeze. Era un truc ingenios, de care Sam era mândru pe drept cuvânt.

În seara aceea, după plecarea lui Alan Wembury, Sam se ghemui în spatele casei. Nu era tocmai plăcut, căci ceaţa alterna cu o ploaie măruntă care-l udă cu totul, făcându-l să clănţăne de frig. Îl auzi pe Meister plimbându-se de colo până colo prin cameră. Apoi deosebi ţăcănitul cuţitului pe farfurie. Deodată Sam rosti o înjurătură: Meister se aşezase la pian... poate pentru ore întregi! Dar se părea că astăzi nu era dispus, căci muzica încetă. Sam auzi scârţâitul unui scaun şi, după câtva timp, respiraţia regulată a avocatului. Evident că acesta adormise. Fostul puşcăriaş nu mai aşteptă. Trase repede de sârmă şi oblonul cu gratii cedă. Apoi împinse geamul în sus; avusese grijă să ungă bine cerceveaua, astfel că nu produse niciun zgomot.

Meister stătea la pian cu ochii larg deschişi, ceea ce nu era tocmai plăcut. Fără să piardă vremea, Sam trecu în vârful picioarelor în cealaltă parte a camerei şi stinse lumina.

Focul în cămin ardea înăbuşit, dar Hackitt era renumit pentru felul cum ştia să lucreze în întuneric. Găsi sertarul pe dibuite, introduse în broască o mică unealtă, ce o avea la el şi trase. Sertarul se deschise şi el băgă mâna înăuntru. Găsi îndată caseta, dar mai erau şi alte comori în cameră. Un mic dulăpior situat lângă dulap conţinea nişte argintărie foarte veche, şi de mare preţ. Sam luă o geantă, aflată la îndemână, şi o umplu până la refuz cu acele obiecte de valoare. Voia s-o şteargă cu prada şi se afla tocmai în apropierea uşii misterioase când auzi un fel de pocnet slab. Stătu nemişcat, cu simţurile încordate.

Poate nu fusese decât un tăciune căzut pe jăratic.

Înaintă tiptil, cu mâna întinsă: gestul instinctiv al acelora care se mişcă în întuneric. Acum se afla chiar în faţa uşii misterioase, când deodată simţi că o mână rece îl prinde de încheietură.

Încleştându-şi dinţii, îşi reţinu un ţipăt, apoi, cu o mişcare bruscă, se eliberă. De văzut nu vedea nimic, auzea însă o respiraţie agitată. Se repezi la fereastră şi într-o clipă fu afară. Cuprins de frica morţii, traversă curtea într-o goană nebună.

Nu exista decât o singură explicaţie pentru mâna aceea glacială. Răzbunătorul venise să se răfuiască cu Meister!

Capitolul XXXIX

În seara aceea, Meister îl rugase insistent pe Alan Wembury să treacă pe la dânsul. Deşi era încă devreme, Mary plecase acasă în schimb, avocatul îşi făcu apariţia, îmbrăcat în obişnuitul său halat.

Era atât de posomorât şi de nervos, încât Alan avu impresia că acesta îl chemase numai ca să-şi calmeze nervii.

Dar se înşela.

— Îmi pare rău că a trebuit să te deranjez, domnule inspector.

Pentru prima dată în viaţă, Meister nu ştia cum să continue.

Alan aştepta.

— Ei, iată... Am de îndeplinit o datorie neplăcută... foarte neplăcută chiar. Şi ca să fiu sincer: mi-o îndeplinesc cu scârbă.

Nici de data asta Alan nu zise nimic, ca să-l încurajeze să se destăinuiască. Şi Meister avea atât de mare nevoie de încurajare!

— E vorba de ceva referitor la Johnny. D-ta pricepi situaţia mea, domnule inspector? Ştii cum mi-a vorbit directorul poliţiei? Sunt bănuit pe nedrept, e adevărat, dar totuşi Scotland Yard-ul mă bănuieşte.

Ce urma să spună acum? se întrebă Alan. Tonul lui Meister se deosebea atât de mult de cel obişnuit, încât uimirea detectivului era explicabilă.

— Nu pot risca să mă expun pe mine însumi, continuă avocatul. Cu câteva săptămâni în urmă, poate că aş fi riscat de dragul Mary-ei... al domnişoarei Lenley. Dar acum nu mai îndrăznesc, pur şi simplu. Când aflu despre o infracţiune plănuită sau pe cale de a fi înfăptuită, sunt silit să înştiinţez numaidecât poliţia.

Alan pricepu în sfârşit. Totuşi, continuă să tacă.

Maurice se plimba nervos de colo până colo prin cameră. Simţea rivalitatea şi dispreţul celui căruia i se adresa. Wembury ştia evident că Meister minte, că trădarea lui era bine chibzuită şi pregătită.

— D-ta înţelegi? întrebă Meister iarăşi.

— Ei bine? făcu Alan dezgustat de această introducere. Ce fel de infracţiune vrea să comită Lenley?

Meister răsuflă uşurat.

— D-ta ştii probabil că furtul perlelor lady-ei Darnleigh n-a fost singurul comis de Johnny. Spargerea la domnişoara Bolter, de acum un an şi ceva, a comis-o tot el. Îţi aminteşti de acest caz?

Wembury făcu un gest afirmativ. Domnişoara respectivă era o persoană excentrică, foarte bogată. Poseda o casă la marginea Greenwich-ului, un adevărat depozit de giuvaeruri vechi. Nişte spărgători pătrunseseră acolo şi luaseră nestemate în valoare de opt mii de lire sterline.

— Aşa? Lenley n-a fost străin de această afacere? Şi denunţul d-tale se referă la acea spargere? întrebă Alan.

— Nu-i un denunţ, replică Maurice grăbit. Îţi comunic numai ceea ce cred că e adevărat, îţi dau o informaţie pe care d-ta vei putea s-o verifici. Giuvaerurile se mai află şi astăzi ascunse în locul de unde au fost furate... D-ta îţi aminteşti, probabil, că spărgătorii fuseseră tulburaţi tocmai când comiteau nelegiuita faptă.

— Desigur, replică Alan. Dar nu ştiu unde vrei să ajungi.

Meister privi împrejur şi, coborându-şi glasul, zise:

— John a lăsat să se înţeleagă că în această noapte se va duce la Camden-Crescent, ca să pună mâna pe giuvaeruri! A împrumutat cheia de la casa vecină, care din întâmplare este proprietatea mea şi e nelocuită. Cred că obiectele furate se află ascunse pe acoperişul casei cu nr. 57. V-aş propune să puneţi astă noapte pe cineva de pază acolo... o simplă propunere, fireşte.

— Am înţeles, zise Alan încet.

— Să nu crezi cumva că vreau să-i fac lui Johnny vreun rău: mai degrabă aş lăsa să mi se taie mâna dreaptă. Dar trebuie să-mi fac datoria... şi apoi, eu însumi sunt suspectat.

Alan se înapoie la circumscripţia din Flanders Lane cu inima strânsă. Nu putea face nimic. Meister avea să înştiinţeze poliţia despre informaţiile furnizate. A-l preveni pe Johnny Lenley ar fi însemnat prăpăd... dezonoare... probabil chiar o destituire ruşinoasă.

Ordonă deci unui detectiv să se posteze pe acoperişul casei din Camden-Crescent.

Peste o oră primi un raport în legătură cu aceasta. Stătea îngândurat lângă foc, când sună telefonul. Sergentul luă telefonul în mână.

— Alo!

Se uită în mod mecanic la ceas spre a putea înregistra momentul exact al convorbirii.

— Ce s-a întâmplat?

Acoperi receptorul cu mâna.

— Paznicul de noapte din Cleavers ne relatează că a văzut un om pe un acoperiş din Camden-Crescent.

Alan se gândi o clipă.

— Da, desigur. Spune-i să fie fără grijă: e unul din oamenii mei.

— Pe un acoperiş din Camden-Crescent? întrebă sergentul, căruia nu-i venea să creadă.

Alan dădu din cap şi celălalt îşi reluă convorbirea telefonică.

— Fii liniştit, băiete: e unul de-ai noştri... Ce? Mătură coşul?... Da, îi lăsăm totdeauna pe poliţişti să măture coşuri noaptea.

Închise telefonul.

— Ce face acolo sus?

— Priveşte în jur, răspunse Alan cu indiferenţă.

În seara aceea oamenii săi mai căutau un delincvent. Sam Hackitt dispăruse din casa lui Meister şi femeia arţăgoasă care îi purta numele fusese adusă cu puţin mai înainte la secţie sub învinuirea de agresiune şi lovire. Era vorba de eterna poveste: o femeie mai tânără cucerise inima fluşturatecă a necredinciosului Sam. În furia ei, doamna Hackitt făcu destăinuiri preţioase. Planurile lui Sam fuseseră date la iveală şi doi dintre oamenii lui Wembury erau acum în căutarea „agricultorului canadian."

Doctorul Lomond spusese odată că poliţia e neîndurătoare cu micii delincvenţi şi cu totul nesimţitoare faţă de suferinţele ce decurg pentru ei din descoperirea infracţiunii. Alan se întrebă dacă nu cumva devenise şi el nesimţitor. Se îndoia. Poate că poliţiştii nici nu sunt nesimţitori. Ei se aseamănă mai degrabă cu doctorii, care au două personalităţi, una din ele putându-se degaja complet de orice simţământ de compătimire.

Dar iată că, cel care-i inspirase toate aceste reflecţii apăru, făcând să-i tresalte inima: Johnny Lenley intră şi se îndreptă, salutând, spre sergent.

— Am venit pentru înregistrare.

Scoase nişte hârtii din buzunar şi le depuse pe birou.

— Numele meu e Lenley. Sunt un deţinut eliberat înainte de termen.

Deodată îl zări pe Wembury şi-i întinse mâna.

— Am auzit de eliberarea d-tale, Lenley. Felicitările mele!

Şi, în timp ce vorbea, avea mereu înaintea ochilor săi imaginea acelui apărător al legii, care aştepta ghemuit pe acoperişul din Camden-Crescent. Trebui să-şi încleşteze dinţii ca să-şi reţină avertismentul ce-i tot venea pe buze.

— Da, am fost eliberat ieri, spuse Johnny.

— Sora d-tale s-a bucurat mult când te-a revăzut, nu-i aşa?

— Da, răspunse Lenley scurt.

Nu părea dispus să vorbească despre Mary.

— Aş dori să-ţi găsesc o ocupaţie, Johnny, zise Alan disperat. Cred că aş putea.

John Lenley zâmbi cu amărăciune.

— Societatea de ajutorare a deţinuţilor? Mulţumesc! Sau poate te gândeşti la „Armata Salvării”. Sortatul hârtiei cu 2 pence pentru 50 de kilograme? Dacă sunt gata să muncesc, Wembury, asta nu înseamnă că voi consimţi să fac o muncă de salahor. N-am nevoie de ajutorul nimănui. Vreau să fiu lăsat să fac ce cred eu. Nu-mi lipseşte iniţiativa.

Urmă o tăcere, întreruptă numai de scârţâilul peniţei, cu care sergentul îşi făcea înregistrările.

— Unde mergi astă-seară? întrebă Alan.

Tânărul trebuia prevenit cu orice preţ.

Detectivul se gândea la Mary Lenley, care îl aştepta acasă pe fratele ei. Teama că arestarea lui Johnny putea fi privită de ea ca o trădare, aproape îl înnebunea.

John Lenley îl privi bănuitor.

— Mă duc spre West. Dar de ce întrebi?

Nepăsarea lui Alan era prost jucată.

— Fără niciun motiv special.

Apoi către sergent.

— Cam cât e de aici până la Camden-Crescent?

Văzu mirarea lui Johnny. Îl privea drept în ochi.

— Nici zece minute pe jos, răspunse sergentul.

— Foarte aproape, nu-i aşa? zise Alan către ex-deţinut. În numai zece minute ajungi de la Camden-Crescent la secţie!

Johnny nu răspunse nimic.

— Şi eu aveam de gând să mă plimb puţin în direcţia West-End. Ce-ar fi dacă am merge împreună? Sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le discut cu d-ta.

Johnny îl privea bănuitor pe Alan...

— Nu se poate, răspunse el liniştit, trebuie să mă întâlnesc cu un prieten.

Alan puse mâna pe o carte şi întoarse încet foile. Spuse, fără a ridica ochii:

— Îţi dai oare bine seama pe cine vei întâlni?... Altădată erai un fel de atlet, Lenley, un alergător dacă nu mă înşel. Mi se pare chiar că ai luat mai multe premii.

— Da, răspunse Johnny surprins, am câştigat vreo două cupe.

— Dacă aş fi în locul d-tale, urmă Alan fără să privească, aş alerga ca un disperat şi nu m-aş opri până n-aş ajunge acasă.

— Oare de ce? întrebă sergentul intrigat.

— Ar mai câştiga poate o cupă, sau ar obţine o diplomă... cine ştie?

Johnny îi întoarse spatele lui Alan şi dădu sergentului o informaţie în legătură cu eliberarea sa. Apoi se pregăti să plece, dar în clipa când ajunse la uşă, Wembury îi zise:

— Bună seara, Lenley, pentru cazul că nu ne revedem.

Johnny se întoarse brusc.

— D-ta presupui că o să ne revedem? întrebă el. Încă astă seară?

— Da, aşa cred.

Vorbele sale erau chibzuite. N-ar fi putut spune mai mult, fără a-şi nesocoti datoria. Dar Johnny dădu numai din umeri şi plecă, lăsându-l pe Wembury foarte îngrijorat.

— Ce nebuni sunt oamenii aceştia! zise el în sfârşit.

— Cu atât mai bine! replică sergentul. Dacă n-ar fi nebuni nu i-am mai prinde niciodată!

Wembury ar fi plecat numaidecât, dacă nu şi-ar fi dat întâlnire la secţie cu doctorul Lomond. Dorea să nu fie de faţă când inevitabilul se va produce. Căci dacă Johnny Lenley nu renunţa în ultimul moment la planul său, atunci el avea să fie adus în curând la secţie. Părea totuşi aproape de necrezut să nu fi înţeles aluziile, sau, înţelegându-le, să nu fi luat avertismentul în seamă.

Capitolul XL

Tocmai intrase doctorul Lomond înjurând vremea urâtă, când se auziră nişte paşi apăsaţi pe coridor. Uşa se deschise şi Meister apăru, cu pardesiul descheiat, jobenul împins pe ceafă şi o ţigară în gură, ceea ce nu prea obişnuia. Trecerea bruscă de la întunecimea străzii la lumina puternică din circumscripţie îl orbi pentru moment. Îşi pironi câtva timp ochii pe doctor.

— Omul medicinei şi omul legii! zise el în sfârşit, bătându-se în piept. Dragă doctore asta-i aproape o întâlnire istorică...

Se întoarse spre Alan.

— L-au adus? Nu l-aş fi crezut în stare să comită o astfel de nebunie. Dar e mai bine să stea la răcoare, dragă domnule Wembury; crede-mă, e mult mai bine!

— Pentru asta ai venit? N-aveai decât să telefonezi fără a te mai deranja, în persoană, răspunse Alan grav.

Faţa avocatului căpătă deodată o cu totul altă expresie şi, cu glas răguşit, zise:

— Nu, n-am venit pentru asta.

Se uită peste umăr. Poliţistul de la uşă se apropiase de sergent, şoptindu-i ceva la ureche. Până şi medicul părea că urmăreşte această scenă cu interes.

— Hackitt a şters-o şi m-a lăsat singur... afurisit fricos ce e! Singur în toată casa! se vaită Meister. Fiecare sunet ce l-am auzit,

scârţâitul scaunului când mă mişcăm, căderea unui tăciune, zgâlţâitul ferestrelor... toate m-au enervat grozav.

Din întunericul de afară se desprinse o figură. Nu fu zărită de nimeni, dar mai ales de cei trei oameni care vorbeau lângă pupitrul sergentului. Era inspectorul Bliss; aruncă repede o privire înăuntru, apoi dispăru ca o nălucă. Poliţistului i se păru că văzuse pe cineva şi alergă la uşă. Sergentul şi medicul îl urmară, dar mai pe îndelete.

— Fiecare zgomot mă înspăimântă, domnule Wembury. Am senzaţia că mă aflu în mâinile ursitei.

Glasul lui Meister semăna cu un plânset răguşit.

— Parcă undeva aproape, chiar aici în cameră, mă pândeşte moartea! O, Doamne, Doamne! E groaznic...

Deodată se clătină şi ar fi căzut jos dacă Alan nu l-ar fi susţinut. Noroc că doctorul era acolo. Îl aşezară pe un scaun, iar sergentul Carter scotoci prin sertarele biroului, până când găsi un flacon cu săruri volatile, care slujise în mai multe rânduri unor femei care leşinaseră acolo. Căci la secţie se desfăşurau adesea scene dramatice.

— Ce are?

— Urmările cocainei, răspunse Lomond. Du-l în camera domnului inspector Carter. Peste câteva minute îşi va reveni.

Îl urmări cu privirea, clătinând încet din cap. Apoi se întoarse la uşa care dădea spre coridor şi ieşi uitându-se în stradă şi căutând să pătrundă cu privirea prin întunecimea compactă.

— Ce s-a întâmplat, doctore? întreba Alan.

— Iată-l din nou! răspunse Lomond, arătând cu degetul spre stradă.

— El? Care el?

— Ne tot observă biroul chiar din clipa când Meister a intrat aici, zise Lomond, înapoindu-se în cancelarie şi trăgându-şi un scaun lângă foc.

— Cine-i observatorul acesta misterios? întrebă Wembury zâmbind.

— Nu ştiu! Mi s-a părut însă că-i Bliss, spuse Lomond, răsucind o ţigară. Nu mă poate suferi... fără să ştiu de ce.

— Cunoşti d-ta pe cineva, pe care-l poate suferi... în afară de Bliss? mormăi Wembury.

— Azi după-amiază la club, am auzit ceva foarte ciudat despre dânsul, zise Lomond încet. Un medic care-l cunoştea de la Washington afirma că l-ar fi văzut într-un spital din Brooklyn, la secţia de boli nervoase.

— Când?

— Tocmai asta-i partea absurdă. Medicul pretinde că l-a zărit acum două săptămâni.

Wembury zâmbi.

— De luni de zile se află din nou în Anglia.

— Îl cunoşti bine pe Bliss?

— Nu, nu chiar aşa de bine, admise Wembury. L-am cunoscut numai după înapoierea lui din America. Îl văzusem doar o dată sau de două ori. E un poliţist mult mai vechi decât mine Promovarea mea a fost cam rapidă...

Un om intră în cancelarie şi merse direct la pupitrul sergentului. Era inspectorul Bliss.

— Da-mi un revolver, zise el scurt.

— Ce doriţi? făcu Carter uimit.

— Dă-mi un revolver, repetă celălalt mai tare.

Wembury chicoti maliţios.

— E în regulă, Carter. Inspectorul principal Bliss de la Scotland Yard doreşte un revolver. La ce-ţi trebuie, domnule Bliss? Vrei poate să vânezi guzgani?

Bliss zâmbi cu dispreţ.

— Da, dar nu trebuie să-ţi fie frică. De altfel, ce te priveşte pe d-ta?

— Mă priveşte chiar foarte mult, zise Wembury liniştit. Aici e circumscripţia mea.

Sergentul scoase arma din sertar. Luând-o, Bliss spuse:

— Ai poate ceva împotrivă?

— Nicidecum, răspunse Wembury.

Dar, văzând că celălalt se îndreaptă spre uşă, îl atenţionă:

— Eu în locul d-tale aş atesta primirea. Pari a fi uitat regulamentul.

Bliss se înapoie cu o înjurătură.

— Am fost plecat din această ţară afurisită, precum ştii.

Ochii doctorului clipeau.

— Bună seara, domnule Bliss.

Acesta părea că abia acum îşi dă seama de prezenţa medicului.

— ...Seara, profesore. L-ai prins pe Răzbunător?

— Încă nu, răspunse Lomond zâmbind.

— Aşa! Mai scrie încă o carte şi poate că-l prinzi atunci!

— Vai, ce spiritual! răspunse Lomond pe un ton sec. Nu l-am prins pe Răzbunător, dar cred că *aş putea* pune mâna pe el.

Bliss îl privea bănuitor.

— Crezi? Ţi-ai format vreo părere?

— Mi-am format chiar o convingere, o foarte adâncă convingere, răspunse Lomond misterios.

— Ascultă-mă pe mine şi lasă afacerea asta pe seama oamenilor de specialitate. Arthur Milton e un om primejdios. Ai mai văzut-o pe nevastă-sa în ultimul timp?

— Nu; poate d-ta?

— Nici eu. Nu ştiu nici măcar cu cine trăieşte.

Medicul se încruntă.

— Adu-ţi, te rog, aminte că vorbeşti de o foarte bună prietenă de-a mea!

Inspectorul Bliss îşi îngădui neobişnuitul lux al unei chicoteli.

— Oh, te-a cucerit şi pe d-ta! Dar mulţi se mai zbat în mrejele ei!

— N-ai auzit niciodată că există femei care ar putea avea un prieten dezinteresat? întrebă Lomond.

— Oh, desigur, în fiecare clipă se naşte câte o asemenea femeie, veni răspunsul batjocoritor.

Citind dezaprobarea în ochii lui Wembury, Bliss îi spuse acestuia:

— Şi d-ta eşti un fel de Werther[14] sentimental, mi se pare, domnule Wembury?

— Da, asta-i slăbiciunea mea, răspunse celălalt.

— Lenley aia... lucrează la biroul lui Meister, nu-i aşa?

Wembuy zâmbi dispreţuitor.

— Ai reuşit să descoperi şi asta? Se vede că eşti un detectiv de mâna întâi!

Dar Bliss rămase nepăsător.

— Aud că ai fi amorezat de ea. Foarte romantic! Fiica moşierului şi copoiul îndrăgostit.

— D-ta ai fost vreodată îndrăgostit, domnule Bliss?

— Eu? Ferească Dumnezeu! Nicio femeie nu va reuşi să facă o marionetă din mine.

---

[14] Aluzie la *Suferinţele tânărului Werther* (Die Leiden des jungen Werthers) – roman cu cheie romantic de Johann Wolfgang von Goethe apărut în 1774.

— Ca să te perfecţioneze într-atât, ar trebui să fie o femeie foarte iscusită. Dar spune-mi, te rog, ce faci aici în cartier?

— Ceea ce ar trebui să faci d-ta! răspunse Bliss tăios.

Şi ieşi, trântind uşa.

Capitolul XLI

Carter se miră.

— Ciudat, că inspectorul nu cunoaşte regulamentul secţiilor.

— Domnul Bliss e ciudat în toate privinţele, replică Alan mânios. Bliss (deliciu). Aş vrea să ştiu cărei cauze datorează acest nume.

Lomond se apropie de uşa camerei inspectorului, unde Meister zăcea sub paza şi îngrijirea unui poliţist. Era pe cale să-şi vină în fire. După înapoierea medicului, un sergent intră şi îi şopti ceva lui Wembury la ureche.

— O doamnă care vrea să-mi vorbească? Cum o cheamă?

— Cora Ann Milton, zise Lomond, dovedind iarăşi surprinzătorul său instinct. Viitoarea mea logodnică!

Cora Ann intră sfidătoare şi cu un aer de nepăsare.

— Doctore, ce s-a întâmplat cu carnetul d-tale de însemnări?

Alan privi bănuitor la bătrânul medic, văzând că acesta ia mâna femeii între mâinile lui.

— Dar ce e cu d-ta, Cora Ann? Eşti cam nervoasă!

Ea dădu, supărată din cap.

— Niciodată nu-l aştept pe un bărbat mai mult de o oră.

Wembury asculta cu mirare.

— Vai! Te invitasem la dineu! făcu doctorul. Vezi, am avut ceva treabă aici, ceea ce m-a făcut să uit de întâlnire.

Cora Ann se uită împrejur, vădit scârbită.

— Nu măr mir. Dacă aş avea eu treabă într-un asemenea loc, aş uita de Dumnezeu şi de toţi sfinţii săi. Asta-i o secţie? E tocmai imaginea pe care mi-o făcusem despre iad, numai că o credeam mai luminoasă.

Se uită la Wembury.

— Unde-i costumul d-tale de bal mascat? Văd că toţi ceilalţi poartă uniformă.

— O păstrez pentru petreceri.

Ea se înfioră.

— Of... Nu-ţi vine oare să fugi? Cum poţi să trăieşti aici? Mi se pare că numai un om care nu-i în toate minţile poate fi de acord să ducă o astfel de viaţă!

— Vezi ca d-ta să rămâi în toate minţile, zise Lomond. Ochii d-tale privesc în gol!

— O fi golul stomacului meu. N-am mâncat nimic de la prânz încoace.

Lomond fu cuprins de remuşcări.

— Biată micuţă! De ce n-ai mâncat singură?

— Prefer să iau masa sub controlul unui medic.

— Nu ştiu, dacă aceasta constituie întotdeauna o siguranţă, o necăji el.

— Crezi, poate, că te-aş otrăvi?

— Ai putea să-mi otrăveşti mintea.

Wembury asculta tot timpul cu o surprindere crescândă. Ce urmărea doctorul Lomond? De ce se împrietenise cu această femeie?

— Nu ţi-e oare milă de o sărmană femeiuşcă isterică? întrebă ea.

În glasul ei era disperare, ca şi cum ar fi făcut o ultimă încercare să împiedice... ce? Alan nu se putea dumiri.

— Desigur, Cora Ann, dar... spuse Lomond.

— Dar! Dar! îl ironiză ea. Eşti „darnic” mi se pare. N-ai plătit d-ta, însă, consumaţia.

Lomond râse.

— Iată un argument remarcabil în favoarea dineului. Dar, din păcate, am treabă.

Într-o clipă faţa ei se schimbă.

— *Treabă*!

Râse batjocoritor şi, dând din umeri, se îndreptă cu paşi obosiţi spre uşă.

— Ştiu ce fel de treabă ai. Vrei să-l duci pe Arthur Milton la spânzurătoare. Iată treaba d-tale.

— Şi unde te duci acum, fetiţo? întrebă doctorul îngrijorat.

Ea îl privi în faţă, zâmbind cu amărăciune.

— E prea târziu pentru dineu. Mă duc să iau supeul şi în acelaşi timp o lecţie de muzică. Am un prieten care cântă minunat la pian.

Lomond merse la uşă şi o urmări cu privirea, până ce dispăru în ceaţă.

— Ultimele ei vorbe au sunat ca o ameninţare, zise el.

Alan nu răspunse imediat.

— Aş fi dorit, spuse în sfârşit pe un ton grav, să nu faci curte soţiei Răzbunătorului.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să zic că întrevăd acum posibilitatea a două tragedii, în locul uneia singure.

Carter, care fusese în camera unde se afla Meister, se înapoie la biroul său.

— Cum se simte acum?

— Mai bine, domnule inspector, răspunse sergentul.

Trap, trap, trap!

Urechea ageră a lui Alan deosebi sunetul paşilor măsuraţi, ritmul caracteristic al arestaţilor. Oftă adânc, văzându-l pe John Lenley intrând, cu mâna prinsă ca-n cleşte de către un poliţist în civil. Fu dus direct în biroul sergentului.

— Sunt detectivul Bell, zise poliţistul. Astă-seară am stat pe acoperişul casei cu nr. 57, în Camden-Crescent şi am văzut un individ ieşind printr-un chepeng din podul casei cu nr. 55. L-am văzut apoi căutând ceva în dosul cisternei de la 57 şi l-am arestat, îl învinovăţesc de a se fi introdus într-o proprietate particulară ca să comită o spargere.

Lenley privea în jos. Părea că nu-l interesează nimic din cele ce se petreceau în jurul său. Dar deodată, ridicând ochii, întâlni privirea lui Wembury şi, salutându-l, îi zise încet:

— Mulţumesc, Wembury, zise. Dacă aş fi avut măcar atâta minte câtă are un iepure, n-aş fi aici.

Carter îşi înmuie peniţa în cerneală.

— Numele d-tale? întrebă el în mod mecanic.

— John Lenley.

Se auzea numai scârţâitul peniţei.

— Domiciliul?

— Fără domiciliu.

— Ce ocupaţie?

— Sunt un deţinut eliberat înainte de termen.

Sergentul puse peniţa jos.

— Percheziţionează-l.

Johnny ridică braţele şi detectivul Bell îşi băgă mâna în toate buzunarele, depunând tot ce găsea pe birou.

— Cine m-a denunţat, Wembury?

Alan clătină capul.

— Ştii că nu trebuie să-mi pui această întrebare.

Apoi atrase, printr-un gest, atenţia arestatului asupra faptului că, în momentul de faţă, sergentul reprezintă pentru dânsul suprema autoritate.

— Poţi da vreo explicaţie asupra prezenţei d-tale pe acoperişul casei cu nr. 57 din Camden-Crescent? întrebă Carter.

John Lenley tuşi uşor.

— Am căutat ceva ce trebuia să fie ascuns în spatele cisternei. Dar n-am găsit nimic. Asta e tot. Cine m-a denunţat? Nu e nevoie să mi-o spuneţi, deoarece ştiu. Ocroteşte-mi sora, Wembury. Va avea nevoie de ocrotire şi mă încred mai degrabă în tine, decât în oricare alt bărbat...

Din păcate, Meister îşi alese tocmai această clipă pentru a-şi face din nou apariţia. Holbă ochii la Johnny Lenley, care-i zâmbi, spunând încet:

— Salutare, Maurice!

Avocatul rămase buimac.

— Dar... dar... ce-i asta, Johnny? îngăimă. Nu cumva ai făcut iarăşi o poznă?

Ridică mâinile într-un gest de disperare.

— Ce nenorocire! Dragul meu, mâine dimineaţă voi fi la tribunal ca să te apăr.

Se îndreptă cu paşi şovăitori spre biroul sergentului.

— Dă-i orice fel de mâncare vrea. Cheltuiala mă priveşte pe mine, zise Meister cu glas tare.

— Meister! strigă Johnny tăios. „*Marfa*” nu se afla în spatele cisternei!

Faţa lui Meister exprimă cea mai adâncă surprindere.

— „*Marfa*” din dosul cisternei? repetă. Ce fel de marfă? Nu ştiu despre ce vorbeşti, dragul meu.

Lenley dădu din cap, zâmbind cu amărăciune.

— Am fost eliberat prea devreme. Era să-ţi răstorn planurile, nu-i aşa? Porcule!

Şi, înainte ca Wembury să-şi dea seama de ceea ce se întâmplă, Johnny îl şi înhăţase de gât pe avocat. Peste o clipă, patru oameni se luptau pe podea.

În timpul încăierării, uşa circumscripţiei se deschise şi apăru inspectorul Bliss. Aruncă o singură privire asupra grupului. Apoi, cu un salt, fu între cei doi beligeranţi.

Reuşi să-l îndepărteze pe Johnny şi, uitându-se la Meister, care zăcea fără putere pe jos, întrebă:

— E rănit?

Clocotind de mânie, Johnny gâfâi:

— Regret din toată inima că nu l-am ucis.

Bliss îşi pironi ochii săi crunţi asupra arestatului:

— Prea eşti din cale-afară de egoist Lenley, zise.

Capitolul XLII

Când Alan Wembury plecă de la circumscripţie, era stăpânit de un singur gând şi anume de unul foarte chinuitor. Mary trebuia înştiinţată. Din nou avea să fie, fără voia lui, un aducător de veşti rele.

Ceaţa se ridica din Tamisa şi în unele locuri era atât de deasă, încât Alan fu nevoit să se orienteze dibuind de-a lungul pereţilor. Dintr-o cauză oarecare aerul era ceva mai limpede pe povârnişul din High Road Levisham. Alan, fiind şi el numai om, blestema ceaţa, îl blestema pe John Lenley pentru nebunia lui, dar mai ales când se gândea la Maurice Meister, îi venea foarte greu să-şi stăpânească mânia. Josnica trădare era prea neomenoasă.

Wembury urcă scările de piatră de la Malpas Mansions şi ciocăni la uşa apartamentului Mary-ei. Nu primi niciun răspuns. Bătu din nou. Acum auzi o uşă interioară deschizându-se şi, pe când cheia se răsucea în broască, un glas întrebă:

— Tu eşti Johnny? Credeam că ai cheia.

— Nu, dragă, eu sunt.

— Alan!

Mary se trase înapoi, ducând mâna la inimă.

— S-a întâmplat ceva?

El închise uşa fără să răspundă şi o urmă în cameră.

— S-a întâmplat iar ceva? întrebă Mary din nou... Cu Johnny?

El dădu din cap. Fata căzu pe un scaun şi-şi acoperi ochii cu mâna.

— E... arestat? şopti ea.

— Da, zise Alan.

— Pentru fals în acte?

— Fals în acte! făcu Alan surprins. Nu ştiu ce vrei să spui draga mea.

Mary îşi întoarse chipul palid şi nenorocit spre el.

— Nu din cauza falsificării? întrebă ea uimită.

Deodată îşi dădu seama de nesocotinţa ei.

— Vei uita ce te-am întrebat, Alan?

— Desigur că voi uita, Mary dragă. Nu ştiu nimic despre vreo falsificare. Johnny a fost arestat pentru că a pătruns într-o proprietate particulară.

— Pentru spargere... o, Doamne!

— Încă nu ştiu nici eu cum anume s-au petrecut lucrurile. Aş dori, dar n-am dreptul să-ţi spun ceea ce presupun. Totuşi, o voi face, chiar cu riscul de a fi dat afară din slujbă.

Îi puse uşor mâna pe umăr.

— Curaj, dragă Mary. Totul trebuie să se lămurească. Nu înţeleg de ce Johnny a fost atât de smintit, căci eu făcusem tot ce mi-a stat în putinţă ca să-l previn. Cred, de altfel, că situaţia lui nu e chiar atât de disperată. După ce plec de aici, mai trec pe la Meister şi pe urmă mă duc la un prieten de-al meu, avocat, cu care mă voi sfătui. Dacă cel puţin Johnny nu l-ar fi atacat pe Meister!

Îi povesti scena ce se desfăşurare la secţie. Mary se îngrozi.

— L-a lovit pe Maurice! Oh, dar e smintit! Maurice îl are la mână...

Se opri brusc.

Ochii ageri ai detectivului îi scrutară faţa.

— Spune mai departe, zise el. Maurice îl are la mână...

Dar fiindcă ea tăcea, o întrebă:

— Te gândeşti la falsificare?

Ea îl privi dojenitor.

— Alan, ai promis...

— N-am promis nimic, răspunse el zâmbind. Dar pot să te asigur de un lucru: orice ai spune, o spui lui Alan Wembury, omul, nu lui Alan Wembury, agentul de poliţie. Mary, dragă, simt că ceva te apasă... Nu vrei să mi te destăinuieşti? Nu vrei să te ajut?

— Nu pot, nu pot! Vezi, totul e pierdut acum. Maurice are o fire răzbunătoare. Niciodată nu-l va ierta pe Johnny. Şi voia să fie atât de drăguţ cu el... să ne procure o mică fermă, undeva la ţară...

Alan era cât pe ce să-i vorbească despre trădarea lui Meister, dar disciplina rigidă a atâtor ani triumfă. Prima şi ultima lege a poliţiei criminale e să nu-l denunţi pe denunţător.

— Nu înţeleg ce a căutat Johnny în casa aceea. E drept, că a povestit ceva despre nişte valori furate cu altă ocazie şi care trebuiau să fie ascunse în dosul unei cisterne. Dar se înţelege că nu se afla nimic acolo.

Fata stătea cu capul rezemat în mâini şi ochii închişi. Lui Alan i se păru că va leşina. Îi şi trecu repede braţul pe după umeri.

— Mary, n-aş putea să te ajut? întrebă el cu un glas ce sună răguşit.

Respira cu greutate.

— Indiferent dacă mă priveşti, urmă el, ca pe fiul vechiului d-tale slujitor, ca pe inspectorul de poliţie Wembury, sau numai ca pe acel Alan... care te iubeşte!

Ea stătu nemişcată. Nu făcu nicio încercare să-i îndepărteze braţul.

— Ţi-am mărturisit în sfârşit adevărul şi nu-mi pare rău. Te-am iubit întotdeauna, încă de când erai fetiţă mică. Acum, Mary, cred că ai putea să-mi spui totul. Nu-i aşa, draga mea?

Dar deodată ea sări în picioare: ochii ei exprimau o spaimă teribilă şi părea năpădită de gânduri oribile.

— Nu, nu pot! zise ea, vorbind aproape incoerent. Nu mă atinge, Alan... Nu sunt vrednică de d-ta... Am crezut că nu-i nevoie să mă duc, dar acum ştiu că trebuie neapărat... pentru Johnny.

— Să te duci unde? insistă Alan.

Ea nu răspunse. Dar pe urmă, cu o mişcare impulsivă, întinse mâinile şi-l apucă de braţ.

— Alan, ştiu că mă iubeşti... şi mă bucur... mă bucur! Înţelegi ce înseamnă asta, nu-i aşa? O femeie n-ar vorbi astfel, dacă... n-ar avea şi ea aceleaşi sentimente. E însă datoria mea să-l scap pe Johnny.

— Nu vrei să-mi spui despre ce e vorba?

Ea făcut un gest negativ.

— Nu pot. Vezi, asta-i una din acele încercări prin care trebuie să trec singură.

Alan nu se dădu însă bătut.

— E ceva cu privire la Meister? întrebă el. El te ameninţă?

Mary clătină mâhnită capul.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Alan... ce aş putea face pentru Johnny? E într-adevăr vorba de o acuzaţie gravă... adică, îl vor osândi? Sau crezi că Maurice ar putea să-l scape?

Pentru moment, perspectivele lui Johnny nu-l preocupau pe tânărul detectiv. Nu putea să se gândească la altcineva decât la biata fată singuratică, nenorocită şi zdrobită de o soartă nemiloasă. O luă în braţe, sărutând-o pe buzele-i reci.

— Nu, nu, Alan, te rog! rosti Mary.

Şi, dându-şi seama că fata n-avea nicio putere să i se opună, se îndepărtă de ea. Apoi, se îndreptă spre uşă, tremurând de furie ca varga.

— Mă duc să lămuresc câteva taine... în legătură cu John... şi cu alte persoane, zise Alan printre dinţi. Te rog să rămâi aici, ca să ştiu unde să te găsesc. Peste un ceas mă reîntorc.

Ghicindu-i vag intenţia, Mary îl chemă înapoi, dar el era deja departe.

Când Alan, după o luptă înverşunată cu ceaţa, ajunse în sfârşit pe Flanders Lane, casa lui Meister era cufundată în întuneric. Poliţistul de la poartă nu putu să raporteze altceva decât că auzise nişte sunete de pian venind din camerele de sus.

Avea cheia de la poarta neagră şi de la intrare. Îi descuie lui Alan, lăsându-l să intre în casă. Pe când urca scările, îl întâmpinară sunetele unui Scherzo. Încercă uşa salonului, dar constatând că e încuiată, ciocăni cu putere în ea.

— Cine-i acolo? întrebă glasul răguşit al avocatului.

— Wembury. Deschide! răspunse Alan nerăbdător.

Îl auzi pe Meister mormăind în timp ce străbătea camera. Deodată uşa se deschise. Detectivul intră. Nicio lumină în cameră, în afară de veioza de pe pian.

— Ei bine, cum încearcă ticălosul acela de băiat să se dezvinovăţească? întrebă Maurice.

Băuse mult şi, în odaie, plutea un miros de alcool. Pe obraz, acolo unde-l lovise Johnny, avea o mare pată roşie.

Fără să fie poftit, Alan aprinse lumina. Avocatul îl privi clipind din ochi.

— Nu vreau lumină. Cine te-a pus pe d-ta să aprinzi toate luminile? strigă el înfuriat.

— Vreau să te văd! răspunse Wembury. Şi mai ales vreau ca d-ta să mă vezi pe mine!

Maurice holbă ochii.

— Aşa, zise în sfârşit, ai vrut să mă vezi? Se pare că ai pus stăpânire pe casa mea, domnule Wembury. Intri şi ieşi când vrei. Aprinzi şi stingi luminile după pofta inimii. Sper că vei binevoi cel puţin să-mi explici această purtare.

— Am venit să te întreb ceva despre o falsificare.

Îl văzu pe Maurice tresărind.

— O falsificare? Ce vrei să spui cu asta?

— Ştii perfect de bine ce vreau să spun, replică Alan cu asprime. E vorba de falsificarea despre care i-ai povestit Mary-ei Lenley.

Avocatul se dezmetici din beţie. Îl privi mirat.

— Zău, nu ştiu nici acum despre ce vorbeşti!

Maurice Meister nu era prost. Dacă Mary i-ar fi povestit într-adevăr detectivului despre afacerea cecului falsificat, îşi zise el, atunci acest măgar gălăgios nu i-ar pune astfel de întrebări. Aflase, desigur, ceva, ghicise o parte din cele întâmplate... Care parte? Acest punct trebuia lămurit.

— Dragul meu, urmă avocatul cu un ton uşor de conversaţie, vii aici în puterea nopţii şi mă întrebi despre falsificări. Ţi-ai închipuit oare, că, după toate cele întâmplate în seara asta, voi fi încă dispus să discut şi să dau informaţii? Am avut de-a face cu atâtea falsificări în viaţa mea, că nu pot şti la care anume faci aluzie.

Fără ca să-şi dea seama, privirea-i rătăci spre mijlocul camerei, oprindu-se la o măsuţă rotundă, acoperită cu o pânza albă şi subţire. Alan o observase, întrebându-se ce ascundea oare pânza. Cina lui Meister? Sau poate... Numai o clipă îngădui atenţiei sale să fie astfel distrasă.

— Domnule Meister, d-ta ai ameninţat-o pe Mary Lenley. Vreau să ştiu cu ce. I-ai cerut un lucru, pe care ea nu doreşte să-l facă. Nu ştiu exact ce anume, dar îl pot ghici. Te previn...

— Ca agent de poliţie? întrebă Meister batjocoritor.

— Nu, ca om, zise Alan repede. Nu există, poate, niciun mijloc legal pentru a preîntâmpina, sau a pedepsi fapta urâtă pe care o plănuieşti. Să ştii, însă, că dacă i se întâmplă Mary-ei Lenley ceva, o vei regreta amarnic.

Avocatul închise ochii pe jumătate.

— Asta-i o ameninţare cu violenţă, dacă nu mă înşel, zise el.

Glasul îi tremura, cu tot efortul de a părea nepăsător.

— Oamenii ameninţaţi au o viaţă lungă, domnule inspector. În cursul vieţii mele am fost mereu ameninţat, fără ca să fi avut de suferit. Răzbunătorul mă ameninţă, Johnny mă ameninţă, d-ta mă ameninţi... Ameninţările îmi priesc!

Ochii lui Alan exprimau mânia care-l stăpânea.

— Domnule Meister, zise el încet, îţi dai seama, cât de aproape îţi este moartea?

Avocatul se uită cu gura căscată la tânăr.

— Poate că nu vei muri nici de mâna mea, nici de aceea a Răzbunătorului sau a lui Johnny Lenley. Dar dacă nu mă înşel în privinţa faptei mişeleşti pe care vrei s-o comiţi în noaptea asta şi, în cazul că îţi duci până la capăt planul, să fii sigur, Maurice Meister, că de nu va reuşi să te nimicească Răzbunătorul, eu voi şti să te nimicesc!

Meister îşi pironi ochii pe detectiv, silindu-se să surâdă...

— Pe legea mea, eşti îndrăgostit de Mary Lenley, zise el chicotind. Asta-i cea mai bună glumă ce am auzit-o de ani de zile.

Coborând scările, Alan fu urmărit încă de acel răspuns şi ecoul lui îi răsună în urechi pe întreaga Flanders Lane.

Mai avea de făcut o vizită – unui avocat care-i era prieten şi locuia la Greenwich. Rezultatul acestei convorbiri fu cât se poate de mulţumitor.

Capitolul XLIII

Când Alan Wembury ajunse la circumscripţie, se uită mai întâi la ceasul de pe perete. Lipsise două ore.

— Domnul Bliss a mai dat pe aici? întrebă el.

— Da, domnule inspector, însă numai pentru câteva clipe. A cerut să vorbească cu un arestat, zise Carter.

Alan ciuli urechile.

— Cu care arestat? întrebă el.

— Cu tânărul Lenley. I-am dat cheia.

De ce se interesa de Johnny, acest om de la centru? se miră Wembury.

— Cam cât a stat?

— Vreo cinci minute.

Alan îşi scutură lângă cămin pălăria muiată de ploaie.

— Ceva comunicări?

— Nu, domnule inspector. Unul din beţivii noştri ne-a dat de lucru. A trebuit să telefonez doctorului Lomond... E acum la dânsul. Dar ce voiam să spun... aţi văzut asta printre hârtiile lui Lenley? Am observat-o numai după plecarea d-voastră.

Luă o foaie de pe birou şi o înmână superiorului său. Acesta citi.

— Scrisul lui Meister! exclamă Alan.

— Da, domnule inspector, confirmă sergentul, şi casa cu numărul 57 e proprietatea lui. Nu ştiu în ce măsură va schimba asta situaţia lui John Lenley.

Alan răsuflă uşurat. Îşi reaminti ceea ce-i spusese prietenul său, avocatul.

— Slavă Domnului! Hârtia aceasta îl salvează pe John! Lucrurile s-au petrecut exact cum îmi închipuisem! Cred că Meister era beat când a scris aceste rânduri... e prima lui imprudenţă.

— Ce spune legea într-un astfel de caz?

Wembury nu era jurisconsult, dar când descoperi că arestarea se făcuse pe proprietatea lui Meister, întrezări o portiţă de scăpare. Johnny Lenley se dusese acolo invitat de Meister, proprietarul imobilului. Nu putea fi vorba deci de spargere.

— S-a găsit şi o cheie?

— Da, domnule inspector. Uite-o! Poartă numele lui Meister pe etichetă.

— Foarte bine! Şi totuşi, mă bucur că Lenley e arestat. Căci, dacă am citit vreodată în ochii cuiva intenţia de a ucide, apoi sigur, asta a fost în ai lui, acum câteva ore.

Carter riscă să pună o întrebare, care-l chinuise toată seara.

— Lenley nu-i cumva Răzbunătorul?

Alan râse cu poftă.

— Nu fi prost, Carter! Cum ai putut să-ţi imaginezi aşa ceva?

Deodată, se auzi strigat pe nume şi-l văzu pe doctorul Lomond venind în grabă pe coridorul ce ducea la arest.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alan repede.

— În care celulă l-ai băgat pe Lenley?

— La numărul opt, răspunse Carter.

— Uşa e larg deschisă... celula e goală!

Carter se repezi afară. Alan apucă receptorul.

— Ai să vezi, Lomond, că-i vine de hac lui Meister.

Sergentul se înapoie gâfâind:

— Lenley a fugit!... zise el. Uşa celulei e deschisă şi cea care ducea în curte de asemenea!

— Să vină doi oameni de-ai mei, porunci Wembury repede.

Chiar în acel moment căpătă legătura telefonică cerută.

— Scotland Yard?... Dă-mi-l, te rog, pe ofiţerul de gardă... Inspector Wembury la aparat. Notează-ţi următoarele pentru a fi transmise la toate secţiile: Prindeţi-l şi arestaţi-l pe John Lenley, fugit astă noapte de la Flanders Lane, unde se afla în stare de arest. Are 27 ani, statura înaltă, este oacheş şi poartă o haină de...

— Serj albastru închis, completă Carter.

— E un deţinut eliberat înainte de termen, continuă Wembury. Te rog să transmiţi cele comunicate mai departe. Mulţumesc!

Cum puse jos receptorul, intră un detectiv:

— Ia-ţi bicicleta şi înştiinţează toate patrulele de fuga lui Lenley. Ştii cum să-l descrii.

Iar celui de al doilea, abia sosit, îi spuse:

— Du-te la Malpas Mansions, Lenley locuieşte acolo, cu sora sa. Să nu o alarmezi cumva pe domnişoara! Dacă-l găseşti, adu-l încoace.

După plecarea detectivilor, Alan se plimbă de colo până colo prin cameră. Iată o nouă primejdie pentru Meister!

Doctorul Lomond se pregătea de plecare strângându-şi instrumentele.

— Cum dracu a reuşit să fugă! exclamă Wembury în sfârşit.

— Am părerea mea personală în această privinţă zise Lomond. Cum îi dai inspectorului Bliss prilejul să se apropie de un arestat, aceluia nu-i mai e greu să fugă.

Şi, după rostirea acestor cuvinte enigmatice, doctorul plecă.

Trebui să aştepte la capătul de sus al scărilor pentru a-l lăsa pe Hackitt să intre. Fostul puşcăriaş nu venea de bunăvoie, ci însoţit de un detectiv în civil şi de un sergent de stradă. Alan auzi un scâncet foarte cunoscut şi privi peste umăr.

— Bună seara, domnule Wembury. Vedeţi d-voastră ce mi-au făcut? De ce îi lăsaţi să mă hăituiască? întrebă Sam cu glas tremurător.

— Ce s-a întâmplat? spuse Alan ursuz.

Nu se găsea deloc într-o dispoziţie potrivită ca să asculte detaliile unor furtişaguri mărunte.

— L-am zărit pe individul ăsta pe Deptford Broadway, raportă detectivul, şi l-am întrebat ce are în geantă. N-a vrut să o deschidă şi a încercat să fugă. Atunci l-am arestat.

— Minciuni, făcu Sam indignat. Omule, nu vezi că sunt martori pe aici? Spune adevărul, căci altfel te faci vinovat de sperjur. Ştiţi, domnule Wembury, ce i-am zis? Dacă vrei geanta, na-ţi-o!

— Taci din gură, Hackitt, zise Wembury. Ce are în geantă?

— Tocmai voiam să vă vorbesc despre geanta asta, interveni Sam repede. Ca să fiu sincer, adevărul este că am găsit-o. Era rezemată de un zid. Şi mi-am spus: Ce naiba să fie oare în ea... Da, chiar aşa.

— Şi ce a spus geanta? întrebă Carter sceptic.

Geanta „*spunea*” multe lucruri acuzatoare. Mai întâi, dădu la iveală caseta cu numerarul. Sam nu avusese timp să o arunce. Sergentul o deschise şi scoase din ea un teanc respectabil de bancnote, punându-l pe birou.

— Caseta lui Meister! strigă Sam uimit şi îngrozit. Ei, cum dracu a ajuns aici. Iată o problemă pentru d-voastră, domnule Wembury! Asta merită să fie notat în memoriile d-voastră, când

le veţi scrie pentru ziarele de duminică: „*Descoperirea stranie şi misterioasă a unei casete cu numerar*”.

— Nu-i nimic misterios în toate astea, răspunse Wembury. Mai e ceva?

Sergentul scoase din geantă şi obiectele de argint, adică noi dovezi împotriva arestatului.

— Când omul n-are noroc! zise Sam filosofic. Mi-aţi stricat cea mai frumoasă lună de miere ce mi-a surâs vreodată! Iată ce aţi făcut, domnule Wembury. Cine m-a denunţat?

— Numele? întrebă Carter cu un ton convenţional.

— Samuel Cuthbert Hackitt... cu h.

Sam strâmbă din nas.

— Adresa?

— Palatul Regal, răspunse el sarcastic.

— Fără adresă. Care a fost ultima d-tale ocupaţie?

— Fată în casă! Domnule Wembury, ştiţi cât mi-a dat ticălosul acela de Meister după ce am muncit pentru el patru zile? Trei poli! Asta-i curată exploatare! Pentru nimic în lume n-aş mai intra în casa aceea afurisită... în care umblă stafiile...

Sună telefonul şi Carter răspunse.

— Stafii? făcu Wembury mirat.

— Eram în salonul lui Meister şi tocmai voiam s-o şterg cu lucruşoarele astea când deodată simţii că mă atinge o mână rece! Rece... ca gheaţa! Şi lipicioasă...

Carter acoperi receptorul cu mâna:

— E Atkins, domnule inspector. Omul care păzeşte casa lui Meister. Spune că, deşi bate în poartă, nu-i răspunde nimeni. Meister e înăuntru, dar uşa-i încuiată.

Alan merse repede la aparat.

— Aici inspectorul Wembury. D-ta păzeşti casa, Atkins? Nu te poţi face auzit?... Nu poţi obţine niciun fel de răspuns? Vezi lumină la vreuna din ferestre?... Eşti absolut sigur că-i acasă?

Carter observă cum Alan se schimbă la faţă.

— Cum? Răzbunătorul a fost văzut la Deptford? Vin numaidecât.

Închise telefonul.

— Nu ştiu în ce măsură mâna aceea rece a fost sau nu produsul imaginaţiei tale aprinse, Hackitt, dar pentru orice eventualitate, vii cu noi la Meister. Băieţi, duceţi-l acolo!

Cu toate protestele-i zgomotoase, Hackitt fu nevoit să se supună poruncii.

Rămas singur cu sergentul, Wembury scoase un revolver din buzunar, trase piedica şi, luându-şi pălăria, se îndreptă repede spre uşă.

— Noroc, domnule inspector! zise Carter.

Alan îşi mărturisi că avea, într-adevăr, nevoie de tot norocul ce i se putea oferi.

Capitolul XLIV

Automobilul nu le putea fi de niciun folos; ceaţa fiind atât de deasă, erau siliţi să se orienteze, mergând pe dibuite de-a lungul zidurilor şi al gardurilor. Avură însă norocul să-l ajungă pe doctor şi Alan îşi asigură imediat preţioasele lui servicii. Drumul lor trecea prin partea cea mai rău famată a uliţei Flanders, o regiune unde patrulele merg câte două!

Lampa de buzunar a inspectorului nu producea decât un fel de pată galbenă în ceaţă, aşa că folosirea ei era aproape zadarnică.

— D-ta eşti doctore? întrebă Alan.

Şi-l auzi bombănind:

— Ce loc afurisit! Unde mă aflu?

— Pe uliţa Flanders! răspunse Alan.

Nu terminase de vorbit, când de undeva din apropiere, se auziră nişte chicote.

— Cine râde aşa? întrebă Lomond.

— Stai, opreşte-te! strigă Alan. Mai încolo strada trebuie să fie desfundată. Nu vezi lumina aceea roşie?

I se părea, într-adevăr, că zăreşte înaintea lor o licărire roşiatică.

— Lumina asta am văzut-o toată seara, răspunse Lomond. Zici că strada ar fi desfundată?

Prin ceaţă se auzea un glas răguşit.

— Ăla o să-l prindă pe Răzbunător!

Din toate părţile se ridicară nişte râsete înfundate.

— Cine râde aşa? întrebă, iar Lomond.

— Te afli în Flanders Lane, replică Alan. Căreia i se mai spune şi Iadul cel mic.

Doctorul coborî glasul.

— Nu văd pe nimeni.

— Ei stau pe treptele caselor şi ne observă, răspunse Alan încet.

— O noapte ca pentru Răzbunător!

Dintr-una din mizerabilele locuinţe ieşeau sunetele unui gramofon răguşit. Mai întâi tare, apoi înăbuşit, ca şi cum s-ar fi închis o uşă.

Dintr-o altă direcţie venea un glas de muiere:

— Uite-l acolo pe doctorul de muşte! Ăla o să-l prindă pe Răzbunător!

— Cum naiba de ei ne pot vedea? întrebă Lomond uimit.

Alan se cutremură.

— Au ochi ca ai guzganilor. Ascultă numai: parcă foşnesc când se mişcă. O!

Cineva îl atinsese pe umăr.

— Se distrează pe seama noastră. Oare aşa o să fie tot drumul?

Înaintea lor licări o lumină roşie, apoi încă una.

Văzură un bătrân murdar aplecându-se asupra unor cărbuni aprinşi. O clipă, omul acela îşi ridică faţa slută şi Lomond făcu un pas înapoi.

— Cine eşti d-ta? îl întrebă.

— Sunt paznicul de noapte. Un loc groaznic, această Flanders Lane. Din când în când cineva scoate un ţipăt înfiorător. Dacă d-voastră aţi auzi ceea ce aud eu, v-ar îngheţa sângele în vine.

Glasul său era profund... venea parcă din mormânt.

— Doamna aia, s-a învârtit tot timpul pe aici, zise el.

— Care doamnă? întrebă Wembury.

— Mai întâi am crezut că-i o stafie... pe aici vezi stafii... şi le şi auzi.

Dintr-una din casele ascunse în ceaţă, cineva scoase un ţipăt înspăimântător.

— Aşa e pe aici, spuse posomorât bătrânul paznic. Zbiară adesea: „*Săriţi că mă omoară!*”... Trăiesc în beciurile lor ca fiarele în vizuină. Unii nu ies niciodată la lumina zilei. Acolo jos se nasc şi acolo mor.

În clipa aceea, Lomond simţi că cineva îi atinge braţul.

— Unde eşti Wembury? întrebă el.

— Pentru Dumnezeu... nu te duce mai departe! şopti, spre uimirea lui, un glas de femeie.

— Cora Ann!

— Cu cine vorbeşti? întrebă Alan, întorcând capul.

— Acolo-i moartea... moartea, spuse Cora încet şi stăruitor. Vreau să te salvez. Înapoi, înapoi!

— Vrei să-mi bagi frica în oase? făcu Lomond cu ton de dojană. Cora Ann!

Peste o secundă ea se îndepărtă. Chiar în momentul acela ceaţa se rări şi ei putură observa felinarul de la casa avocatului.

Atkins aştepta sub copertina de sticlă de la intrare. Nu se întâmplase nimic nou.

— N-am vrut să forţez uşa înainte de sosirea d-voastră. În afară de pian nu se aude niciun sunet. Am făcut ocolul clădirii şi am văzut că în salon este lumină.

Alan intră repede în casă, urmat de Hackitt cu cătuşe la mâini şi de detectivul care-l păzea, ariergarda formând-o Atkins şi doctorul Lomond.

După ce urcă scările, Wembury ciocăni la uşă, fără a primi însă vreun răspuns. Atunci bătu cu pumnul în tăblie, strigând numele avocatului. Totul fu însă, zadarnic.

— Unde-i menajera? întrebă Alan.

— În camera ei, domnule inspector. Cel puţin acolo se afla în urmă cu câteva ore. Dar e surdă.

— Surdă complet, se pare, zise Wembury.

— Daţi-mi o cheie oarecare... şi veţi vedea că descui, spuse Hackitt.

Aşteptară cu nerăbdare, pe când el meşterea la broască. Nu se lăudase degeaba: peste câteva clipe limba broaştei sări înapoi din scoabă şi uşa se deschise.

Numai veioza de pe pian ardea, aruncând o lumină vagă, spectrală, peste chipul galben al avocatului. Meister era în ţinută de seară. Şedea cu braţele rezemate de pian şi pe chipul său livid se citea groaza.

— Ptiu! făcu Alan, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Văd pentru prima dată un om în halul ăsta.

Zadarnic îl scutură pe avocat, acesta rămase complet insensibil.

— Slavă Domnului! spuse cineva mai în fund.

Era glasul tremurător al lui Hackitt.

— Niciodată nu mi-aş fi închipuit că mă voi bucura văzând că „*pasărea asta*” mai este în viaţă!

Alan privea candelabrul care atârna prins de tavan.

— Aprindeţi luminile, zise el. Şi vezi, dacă poţi să-l trezeşti, doctore.

— Eu, în locul d-voastră, i-aş frige puţin urechile, opină Sam.

Dar Alan îi porunci să tacă şi atunci Hackitt întrebă mânios:

— N-are omul voie să-şi arate simţămintele? Unde scrie că şi asta-i oprit?... V-am spus-o, domnule Wembury: Meister e ameţit de cocaină! L-am mai văzut aşa şi altă dată.

— Hackitt, unde te aflai când ai simţit mâna? întrebă Alan. Scoateţi-i cătuşele!

După ce acest ordin fu îndeplinit, Hackitt se îndreptă spre un loc situat cam în dreptul uşii. Între aceasta şi o mică sofa se găsea o măsuţă pregătită pentru cină. Wembury o observase chiar în clipa când intrase în cameră şi se bucurase deoarece aceasta însemna că Mary nu venise.

— Stăteam aici, zise Hackitt. Mâna a apărut din partea aceea.

Arătă spre uşa misterioasă şi Wembury o văzu zăvorâtă şi încuiată, iar cheia atârna pe perete la locul obişnuit. Nimeni nu putea să intre în cameră fără ajutorul lui Meister.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre fereastră. Perdelele de stambă erau trase complet şi Hackitt băgă imediat de seamă. Ştia că, atunci când fugise le lăsase trase numai pe jumătate.

— Cineva a fost pe aici, afirmă el cu tărie. Lăsasem obloanele cu gratii deschise şi sunt sigur că Meister nu s-a mişcat din loc.

Uşa care ducea la biroul lui Meister era încuiată.

De ademenea şi a doua uşă, aceea de la dormitorul avocatului. Alan se uită din nou la zăvoare şi se convinse că nu fuseseră atinse în seara aceea. Odaia era plină de praf. De luni de zile covorul nu fusese scuturat şi fiecare pas stârnea un mic nor de praf. Alan îşi umezi degetul, atinse măciulia clanţei şi văzu nişte pete mărunte pe deget, care dovedeau că nimeni nu intrase pe uşa aceea.

Atkins stătea lângă avocatul adormit, scuturându-l uşor, încurajat de nişte sforăituri prea puţin plăcute: altceva nu reuşise să obţină de la el. Wembury se afla lângă masa aranjată privind-o îngândurat.

— Aştepta pe cineva, spuse Lomond şiret.

— Aşa pare, zise Alan.

— Desigur, o femeie! replică doctorul.

— De ce tocmai o femeie? întrebă Wembury, furios.

Doctorul se aplecă şi luă de pe masă o cupă de argint, plină cu bomboane.

— Nu cred că avocatul mănâncă praline, observă el maliţios.

Wembury râse enervat.

— D-ta eşti pe cale să devii detectiv. Meister are gusturi... ciudate.

De sub un şerveţel, Lomond scoase o cutiuţă pătrată de marochin. O deschise. Pe un fond de catifea străluceau nişte diamante.

— Aparţine el oare acelei categorii de bărbaţi care dăruiesc asemenea obiecte unor prieteni... ciudaţi?

— Nu ştiu, răspunse Wembury scurt şi pe un ton aproape grosolan.

— Priviţi, vă rog! şopti Hackitt.

Meister începea să se mişte. Întorcea necontenit capul dintr-o parte într-alta. Deodată îşi dădu seama că nu e singur.

— Ei, voi de acolo! bâlbâi el. Daţi-mi ceva de băut!

Întinse mâna după o sticlă imaginară.

— Sunt de părere, Meister, că pentru astăzi ai tras destul la măsea şi pe nas. Stăpâneşte-te şi întăreşte-ţi curajul: sunt aducătorul unei veşti proaste.

Meister holba ochii; era încă ameţit.

— Cât e ceasul? întrebă el, încet.

— Douăsprezece şi jumătate, noaptea.

Răspunsul îl dezmetici puţin.

— Douăsprezece şi jumătate?

Făcând un efort, se ridică în picioare.

— A venit? întrebă el ţinându-se de masă.

— Cine? întrebă Wembury, rece şi chibzuit.

Meister clătină capul, care-l durea îngrozitor.

— A spus că o să vină, îngăimă el. Mi-a făgăduit, solemn... La douăsprezece. Dacă ea crede cumva că poate să-şi bată joc de mine...

— Cine-i „*ea*”? întrebă Wembury.

Dar avocatul rânji ca un prost.

— N-o cunoşti, răspunse el.

— Trebuia să-ţi ţină de urât? insistă Wembury.

— Ai ghicit... Dă-mi ceva de băut!

Era încă ameţit şi abia îşi dădea seama de ceea ce se petrece în jurul său. Deodată îl zări pe Hackitt.

— Te-ai înapoiat? Acum nu mai am nevoie de tine! Cară-te!

— Auziţi ce spune? întrebă Sam repede. Îşi retrage plângerea!

— Ai pierdut caseta cu bani? întrebă Wembury.

— Ce? Pierdut...?

Meister se îndreptă cu paşi şovăitori spre sertar şi-l deschise.

— Nu mai e aici! strigă el răguşit. Tu ai luat-o?

Degetul său arătător îl indică pe Sam.

— Hoţ mizerabil!

— Păstrează-ţi calmul, zise Wembury, susţinându-l (căci era să cadă). Vezi, că l-am prins pe Hackitt. Mâine dimineaţă poţi să-ţi formulezi acuzaţia.

— Să-mi fure caseta cu bani! scâncea avocatul în mânia-i de om beat. Să muşte mâna care l-a hrănit!

Buzele lui Hackitt se încreţiră dispreţuitor:

— Îmi place ideea d-tale despre hrană: cartofi cu sos şi sos cu cartofi!

Dar Meister nici nu-l asculta.

— Dă-mi ceva de băut.

Wembury îl apucă de braţ.

— Ascultă: Răzbunătorul e la Deptford. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Dar parcă vorbea cu un butuc.

— Foarte bine, zise Meister cu ifose de beţiv.

Încerca să se uite la ceas.

— Ştergeţi-o! Aştept o bună prietenă, care trebuie să sosească imediat.

— Prietena d-ale are puţine şanse să vină. Toate uşile-s încuiate, în afară de aceea pe care o păzeşte Atkins şi ele vor rămâne încuiate.

Meister mormăi ceva, făcu un pas şi ar fi căzut jos, dacă Wembury nu l-ar fi susţinut, aşezându-l pe un scaun.

— Răzbunătorul!

Meister îşi rezemă capul în mâini.

— Va trebui să fie prea iscusit ca să mă prindă pe mine. Astăzi nu sunt în stare să gândesc, dar mâine o să-ţi spun unde poţi pune mâna pe el. D-ta eşti un detectiv destoinic, Wembury (rânji prosteşte). Hai să mai bem niţel.

Abia terminase, când două din cele trei becuri ale candelabrului se stinseră.

— Cine a făcut asta? întrebă Wembury, întorcându-se brusc. A atins cineva comutatorul?

— Nu, domnule inspector, răspunse Atkins, care stătea lângă uşă. Numai eu aş fi putut să-l ating.

În clipa când stingerea luminilor atrăsese atenţia tuturor, Hackitt se afla lângă fereastră examinând perdelele.

— Vino în partea asta a camerei, stai prea aproape de fereastră, zise Wembury.

— Tocmai mă miram cine a tras perdelele, domnule Wembury, răspunse Hackitt tulburat. Aş jura că n-a făcut-o

Meister. Dormea când l-am părăsit şi d-voastră n-aţi putut căpăta niciun răspuns de la el prin telefon, nu-i aşa?

Apucă perdeaua şi o trase la o parte. Lipit de geam, zări un chip palid şi bărbos, care pieri numaidecât în noapte.

Hackitt scoase un strigăt de groază şi Alan alergă la fereastră.

— Cine a fost?

— Nu ştiu, îngăimă Sam. Cineva!

— Şi eu am văzut pe cineva, spuse Atkins.

Primejdia se apropiase. Wembury se înfioră.

— Prindeţi-l băieţi, zise el.

Abia sfârşi ultimul cuvânt, când toate luminile din cameră se stinseră.

— Nu vă mişcaţi, staţi pe loc! şopti Alan. Ai atins cumva butonul, Atkins?

— Nu, domnule inspector.

— L-a atins vreunul din voi?

Răspunseră toţi în cor: Nu.

Deasupra uşii zăvorâte se aprinse becul roşu. Cineva intrase în cameră!

— Atkins, stai lângă Meister... Caută de-a lungul mesei, până ce-l găseşti. Staţi nemişcaţi cu toţii!

Persoana care intrase se afla acum în mijlocul camerei. Alan auzea o respiraţie agitată şi zgomotul de paşi. Aşteptă. Deodată zări o lumină, sau, mai degrabă, un mic cerc luminos pe uşa casei de bani. Peste o clipă dispăru.

Provenea de la o lampă de buzunar şi cineva meşterea la casa de bani. Alan nu se mişcă, cu toate că, din locul unde se afla, putea tăia intrusului retragerea.

În sfârşit înaintă tiptil, cu amândouă mâinile întinse, ascultând încordat. Pe neaşteptate prinse pe cineva, dar fu cât pe-aici să-i de-a drumul, atât de mare-i fu groaza şi uimirea.

O femeie! Ea se apăra cu disperare.

— Cine eşti d-ta? întrebă el cu voce înăbuşită.

— Lasă-mă! şopti un glas, pe care emoţia-l schimbase, făcându-l de nerecunoscut.

— Am nevoie de d-ta, zise el.

Dar genunchiul lui se izbi de ceva ascuţit şi tare. Era colţul patului, şi din pricina durerii resimţite el lăsă să-i scape prada. Ea fugi numaidecât. Alan întinse din nou mâinile, dar nu mai prinse nimic.

În clipa aceea răsună un glas profund, ameninţător:

— Meister... am venit... ca să te...

Cineva tuşi... O tuse chinuitoare.

— Faceţi lumină! strigă Wembury, care auzi o uşă închizându-se brusc.

— Aprindeţi un chibrit. N-are niciunul dintre voi o lampă de buzunar?

Când se făcu lumină se uitară uimiţi unul la altul. Nu erau în cameră decât aceia care fuseseră acolo când se stinseseră becurile, iar uşa era încuiată, zăvorâtă şi neatinsă, cheia atârna la locul obişnuit!

Privirea lui Alan rătăci de-a lungul zidului, şi fu atrasă de o privelişte care-i îngheţă sângele.

Ţintuit de perete, cu şişul propriului său baston, se afla Maurice Meister!... Şi era mort!...

De undeva, de afară, răsună un hohot de râs, continuu şi răguşit, ca după o glumă bună. Ascultară cu toţii înmărmuriţi şi chiar chipul doctorului Lomond deveni ceva mai palid.

Capitolul XLV

Trecuse o oră de când trupul neînsufleţit al avocatului fusese îndepărtat. Doctorul Lomond îşi luă câteva notiţe. Era liniştea întruchipată. Şi totuşi, de mai multe ori, în ultima jumătate de oră, auzise un zgomot ciudat, care fusese, desigur, făcut de mişcările unui om.

— Mă duc să-l văd pe domnul Wembury, zise el către poliţistul care aştepta. Îmi las geanta aici.

— Domnul Wembury a spus că se va întoarce, domnule doctor. Trebuie să vină numaidecât, răspunse Harrap. Sergentul o să percheziţioneze toată casa. Desigur, se vor descoperi lucruri ciudate. În ce mă priveşte pe mine, adăugă el, aş dori să fiu însărcinat cu examinarea cămării, a beciului de vin, sau a locului unde-şi ţinea defunctul berea.

Lomond auzi din nou un zgomot. Merse spre uşa care ducea în dormitorul lui Meister şi, spre surprinderea sa, deschizând-o, dădu de Wembury care tocmai cobora scările.

— Trei drumuri duc la casa asta. Până acum am descoperit două, zise Alan.

În clipa aceea intră şi Atkins, care cercetase câteva din încăperile de jos.

— Ai terminat? întrebă Wembury.

— Da, domnule inspector. Meister a fost un tăinuitor în toată regula.

Alan dădu încet din cap.

— Da, ştiu. Înlocuitorul d-tale a sosit?

— Da, domnule inspector.

— Bine, atunci poţi să pleci. Noapte bună, Atkins.

Lomond îl privi pe Wembury mai de aproape. Aşteptă să plece omul, apoi îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Wembury, amice, pari a fi mâhnit... nu cumva din pricina domnişoarei Lenley?

— Da... vin chiar de la dânsa.

— Şi se înţelege că ea a fost persoana care a intrat tocmai în clipa fatală.

Alan se uita ţintă la doctor.

— Lomond, voi risca să-ţi spun ceva şi, de altfel, nu văd motivul pentru care n-aş face-o, căci întâmplarea respectivă schimbă totul în ce priveşte cazul Răzbunătorului. Ceea ce s-a petrecut în noaptea asta, poate să însemne distrugerea carierei mele; totuşi, puţin îmi pasă. Da, persoana aceea a fost Mary Lenley!

Doctorul dădu grav din cap

— Mi-am închipuit, zise el.

— A venit ca să capete un cec falsificat, după spusele lui Meister, de către tânărul Lenley: o născocire drăcească a avocatului.

— Cum a putut să pătrundă în cameră? întrebă Lomond.

— N-a vrut să-mi spună. E complet doborâtă. I-am arestat iarăşi fratele şi, deşi sunt încredinţat că de data asta va scăpa fără pedeapsă, ea nu poate crede şi îşi face inimă rea.

— Biata copilă! Totuşi, dragul meu... lucrurile se vor termina cu bine, zise Lomond căscând.

— Eşti un optimist, doctore!

— Da. Niciodată nu-mi pierd curajul. L-aţi prins deci pe Johnny Lenley. Atunci hohotul acela pe care l-am auzit...

Wembury clătină capul.

— Nu trebuie pus pe seama lui Lenley. De altfel, n-a fost nimic misterios în acest râs: era al unui locuitor al cartierului care se întorcea acasă, beat ca de obicei. Sergentul postat afară l-a văzut şi l-a auzit.

— Parcă ar fi răsunat aci, în cameră, răspunse Lomond, cutremurându-se. Ei, bine, opera Răzbunătorului este acum înfăptuită. Nu mai e nicio primejdie pentru nimeni.

— Întotdeauna există destule primejdii... începu Wembury...

Dar se opri, ridică brusc capul şi ascultă. De data aceasta zgomotul era foarte distinct.

— Ce a fost asta? Ai zice că cineva umblă prin casă, spuse Lomond. Am auzit şi mai înainte sunetele astea.

Alan se ridică în picioare.

— Nu-i nimeni aici în afară de omul nostru. Sergent!

Harrap intră.

— Doriţi ceva, domnule inspector?

— E careva de-ai noştri sus?

— După câte ştiu, nu.

Wembury merse la uşă şi, deschizând-o strigă:

— Cine-i acolo?

Nu primi niciun răspuns.

— Aşteaptă, te rog, aici. Mă duc sus să văd.

Rămase destul de mult. La înapoiere, faţa-i era palidă şi trasă.

— E în regulă, poţi să te duci la postul tău, zise el către sergent.

— După ce omul ieşi, Wembury adăugă:

— Una din ferestrele de sus era deschisă... trebuie să fi intrat vreo pisică.

Lomond îşi pironi ochii pe chipul detectivului.

— Pari îngrozit. Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Mă cuprinde groaza, într-adevăr, recunoscu Wembury. Aici miroase a moarte.

Dar răspunsul nu-l mulţumi pe şiretul Lomond.

— Wembury... ai văzut sus ceva, sau pe cineva, declară el categoric.

— Eşti ghicitor de gânduri? întrebă Alan, cu glasul puţin schimbat.

— Într-un fel da, răspunse celălalt încet. În clipa de faţă te gândeşti la inspectorul principal Bliss!

Wembury rămase ca trăsnit. Fu scutit să răspundă, deoarece în momentul acela auzi o ciocănitură în uşă şi sergentul intră.

— Domnule inspector, zise, mi s-a comunicat acum că un om a fost văzut sărind peste zid.

— Oh... e mult de atunci? întrebă Alan, fără să se mişte din loc.

— Cam vreo cinci minute, domnule inspector.

— Credeam că era vorba de o pisică, zise Lomond sarcastic.

Dar Alan nu-i răspunse.

— Cum se face că nu l-ai văzut?

— S-a întâmplat când mă aflam aici, zise Harrap. Mă scuzaţi, domnule inspector, dar nu mai sunt de gardă.

Wembury spuse enervat:

— Bine, bine. Poţi să pleci!

După ce omul ieşi cei doi tăcură încă mult timp.

— Care e părerea d-tale despre această escaladare? întrebă Lomond în sfârşit.

— De! Ştiu eu?... O fi fost vreun reporter! Oamenii ăştia ar sta şi în mormânt, numai să afle ceva.

Iarăşi se auzi zgomot de paşi: cineva se mişca tiptil în camera de sus.

— Asta nu-i o pisică, Wembury.

Nervii lui Alan Wembury ajunseseră într-o stare de plâns.

— La naiba cu pisica! spuse el. Nu ştiu ce e şi nici nu vreau să ştiu! Doctore, m-am săturat de cazul ăsta.

— Şi eu, răspunse Lomond. Mă duc acasă să mă culc.

Se sculă oftând.

— Veghile astea târzii or să mă dea gata...

— Bea ceva, înainte de a pleca.

Cu o mână tremurândă, Alan turnă whisky într-un pahar.

Niciunul din ei nu-l zări pe inspectorul Bliss la fereastră, nici nu auzi oblonul cu gratii care se deschise fără zgomot în clipa când omul de la Scotland Yard intră în cameră.

— Ştii, doctore, spuse Alan, eu nu-l urăsc pe Răzbunător atât cât s-ar cuveni.

Lomond aştepta cu paharul în mână.

— Nu există oameni răi de tot, în afară de Meister, cum nu există nici oameni buni de tot.

— Vreau să-ţi spun ceva, Lomond, urmă Alan încet... Eu îl cunosc pe Răzbunător.

— Îl cunoşti într-adevăr?

— Da; chiar bine.

Apoi cu înverşunare:

— Şi mă bucur din toată inima că l-a ucis pe Meister.

Bliss urmărea scena din firidă, ascuns înapoia perdelei, cu ochii aţintiţi asupra celor doi bărbaţi.

— De ce? Şi-a atins ţinta cu privire la Mary?

— Nu, slavă Domnului! Dar ea îşi datorează salvarea numai unor împrejurări fericite. Lomond... aş putea să-ţi spun cine-i Răzbunătorul.

Ieşind din umbra perdelelor, Bliss se îndreptă spre Lomond, cu revolverul în mână:

— Zici că ai putea să mi-o spui? întrebă doctorul. Ei, bine, cine-i atunci Răzbunătorul?

O mână se întinse, smulgându-i pălăria.

— Dumneata! strigă Bliss. Henry Arthur Milton, eşti arestat!

Lomond sări în picioare.

— Cum dracu...?

Nu mai era medicul cărunt, ci un om în floarea vârstei, frumos şi bine făcut.

— Stai!

Alan cu greu îşi recunoscu propriul său glas.

— Percheziţionează-l, spuse Bliss.

Şi Alan scoase pardesiul „medicului”.

Răzbunătorul chicotea.

— Aşa, Bliss? Se vede că nu îndrăzneşti s-o faci d-ta! Eşti doar omul care pretinde că a fost înjunghiat de mine cu prilejul unei încercări de arestare.

— Precum s-a şi întâmplat, zise Bliss.

— Minciună! Niciodată nu port cuţit la mine, o ştii prea bine.

Bliss îşi arătă dinţii într-un rânjet de triumf.

— Ştiu doar atât că te am, o, Răzbunătorule! Numai asta contează. Ai venit din Port Said, nu-i aşa? Ai îngrijit acolo un bolnav? Când am văzut-o pe femeia ta speriindu-se atât de tare în ziua aceea la Scotland Yard, mi-am închipuit că te ştie bănuit de mine.

Henry Arthur Milton zâmbi dispreţuitor.

— Crede ce vrei şi simte-te încântat. Dar femeia aceea – care, din întâmplare, îmi e soţie – s-a speriat nu fiindcă te-a văzut pe d-ta, ci fiindcă m-a recunoscut pe mine!

— Trucul de la Port Said îmi place. Ai cunoscut acolo un bolnav – un oarecare doctor Lomond – un cocainoman, dispărut de ani de zile şi decăzut total, până la nivelul indigenilor. Când a murit, i-ai luat numele şi hârtiile.

— Dar l-am îngrijit mai întâi... şi i-am plătit înmormântarea, adăugă Milton.

— Ai încercat să arunci bănuiala asupra mea... auzi tupeu! D-ta l-a ajutat pe Lenley să fugă din arest.

Răzbunătorul plecă, zâmbind, capul.

— *Mea culpa*. Este lucrul cel mai bun pe care l-am făcut vreodată.

— Iscusit, într-adevăr! admise Bliss. De ce n-aş recunoaşte-o. Şi când mă gândesc cum ţi-ai procurat postul de medic al poliţiei gudurându-te pe lângă ministrul cu care te-ai întâlnit pe vapor.

Răzbunătorul tresări.

— Ce cuvânt dezgustător. Zii mai bine că l-am măgulit! Da, am fost norocos în ceea ce priveşte obţinerea postului... De altfel făcusem patru ani de medicină în tinereţea mea... la Edinburgh. Îţi pun informaţia asta la dispoziţie.

Bliss nu mai putea de bucurie.

— Oricum, te-am prins! Şi te învinuiesc de asasinat cu premeditare, săvârşit asupra lui Maurice Meister.

De data aceasta, Alan îşi părăsi rolul de simplu spectator.

— Ascultă Bliss... începu el.

— Eu mă ocup acum de acest caz, Wembury, îl întrerupse Bliss pe un ton aspru. Când voi dori să-ţi cunosc părerea, ţi-o voi cere. Dar cine să fie ăsta?

Se auziră nişte paşi uşori şi grăbiţi pe scară. O clipă mai târziu, Cora Ann se arunca în braţele soţului ei.

— Arthur! Arthur!

— Bine, bine, doamnă Milton! Ajunge, strigă Bliss.

— Ţi-am spus-o... ţi-am spus-o... oh, Arthur! se jelui ea plângând.

Bliss încercă s-o îndepărteze.

— Destul!

— O clipă numai, zise Răzbunătorul.

Apoi, către tânăra femeie:

— Cora Ann, n-ai uitat cumva?

Ea clătină capul.

— Mi-ai făgăduit ceva: îţi aduci aminte?

— Da... Arthur, răspunse ea.

Bliss redeveni numaidecât bănuitor. Trase femeia cu forţa la o parte.

— Ce vrea să spună? Stai acolo şi nu te amesteca.

Ea îşi întoarse chipul palid spre el.

— Vrei să-l iei şi să-l închizi, strigă ea cu disperare, ca pe un animal sălbatic... după drugi de fier... ca pe o fiară... ca pe ceva ce nu-i omenesc. Iată ceea ce vrei să faci! Să-l distrugi... să-l îngropi de viu! Şi-ţi închipui că voi îngădui; că voi sta nepăsătoare, cu braţele încrucişate, privind la toate, fără a încerca măcar să-l scap!

— Nu-l poţi scăpa de spânzurătoare, fu răspunsul brutal.

— Aşa! Am să-ţi arăt eu că pot!

Bliss zări mai târziu arma şi, până să i-o poată smulge din mâini, ea trase. Răzbunătorul se prăbuşi pe un jilţ.

— Monstru ce eşti!... îi strigă Bliss femeii.

Wembury îi sări în ajutor, reuşind să pună mâna pe revolver. În clipa aceea, Răzbunătorul se ridică sprinten din jilţul unde stătuse nemişcat şi în aparenţă, mort. Alergă spre uşă, ieşi şi o încuie pe dinafară.

— Vai de mine! A fugit! urlă Bliss, examinând iute revolverul. Cartuşe oarbe. După el!

Wembury se repezi la uşă. Era încuiată. Cora râdea.

— Sparge tăblia uşii! strigă Bliss. Cheia e de cealaltă parte.

Apoi către tânăra femeie:

— Râzi... am să-ţi dau eu motive de râs!

Cu o lovitură sfărâmă uşa şi, peste câteva clipe, Wembury coborî grăbit scările.

— Te crezi şiret, domnule Bliss, spuse Cora cu un glas strident şi triumfător. Dar nu eşti decât o jucărie în mâna Răzbunătorului!

— Aşa ţi se pare, mormăi Bliss printre dinţi.

Apoi îl strigă pe sergentul care era de gardă jos în vestibul.

— Pe Arthur îl aştepta afară o maşină, jubilă Cora, şi o nouă deghizare păstrată în cămăruţa de la parter. Şi un aeroplan la zece mile depărtare... Lui nu-i e frică să zboare prin ceaţă.

— Dar pe d-ta, cuconiţă, te-am prins! răcni Bliss, şi acolo unde eşti d-ta va fi şi el. Îl cunosc pe Răzbunător. Sergent!

Un poliţist se ivi în uşă.

— Sunt inspectorul Bliss de la Scotland Yard. Dacă ţi-e dragă uniforma pe care o porţi, păzeşte-o pe doamna asta ca pe ochii din cap!

Se repezi afară, oprindu-se numai ca să încuie uşa. Cora alergă după el, dar Bliss luase cheia. Întorcându-se, ea îl văzu pe sergent deschizând lambriul de lângă uşă. Apoi, cu iuţeala fulgerului, casca şi pelerina zburară la pământ şi Cora fu strânsă în braţele acelui om extraordinar, care era soţul ei.

— Pe aici, Cora, zise el arătând spre lambriu. *La via amorosa*!

O sărută, ajutând-o să treacă prin deschizătură. Numaidecât trapa se închise după ei. Nimeni nu-l mai zări pe Răzbunător în noaptea aceea, sau în vreuna din multele nopţi care urmară.

Versiune eBook: v1.1 hy_11/04/2011